

© Jussi Leppänen

Suomen ammattiluontokuvaajat SAL ry on pieni, erikoistunut yhdistys luontokuvaajille, jotka pyrkivät kokonaan tai osittain tekemään intohimostaan ja osaamisestaan ammatin. Vastaavia yhdistyksiä löytyy Pohjoismaista Ruotsista (N) ja Norjasta (NN). Tässä *Nature Exposed* -kirjan ensimmäisessä numerossa parikymmentä aktiivista SAL-jäsentä kertoo valokuvauksestaan. Kolmikielisellä julkaisulla haluamme tehdä yhdistystämme tunnetuksi myös Suomen rajojen ulkopuolella.

Föreningen Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf är en liten specialförening för naturfotografer som helt eller delvis försöker göra sin passion och sitt kunnande till ett yrke. I Norden hittas motsvarande föreningar i Sverige (N) och i Norge (NN). I detta första nummer av *Nature Exposed* berättar ett tjugotal aktiva SAL-medlemmar om sitt fotograferande. Via publikationen, med text på tre språk, önskar vi också göra vår förening mera känd utanför Finlands gränser.

The Professional Nature Photographers of Finland SAL is a small, specialised body for nature photographers who seek to turn their passion and knowledge into a full-time or a part-time profession. SAL has Nordic counterparts in Sweden (N) and Norway (NN). In this first issue of SAL's own book, *Nature Exposed*, about twenty SAL members talk about their photography. The publication comes in three languages to help make our association known also outside Finland.

ISBN 978-952-94-5839-4

9 789529 458394

Ammattiluontokuvaajat

Nature Exposed | Suomen Ammattiluontokuvaajat SAL ry

Ammatti
luonto
kuvaajat

Nature Exposed I

Suomen Ammattiluontokuvaajat SAL ry

Nature Exposed I

Päätoimittaja/Huvudredaktör/Editor: Håkan Eklund
Graafinen suunnittelu/Grafisk design/Graphic design: Jussi Leppänen/Neogen Design Oy
Tekstit & kuvat/Text & bild/Text & photo: © SAL jäsenet/medlemmar/members
Käännökset/översättning/translations: Minna Lindroth, Anita & Håkan Eklund

Kansikuva/omslagsbild/cover: Katja Ronkainen
© Suomen Ammattiluontokuvaajat SAL ry | Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf | Professional Nature Photographers of Finland SAL
ISBN 978-952-94-5839-4
AS Ecoprint 2022

QR-koodien avulla pääset kirjassa esiintyville verkkosivuille
Via QR-koden kommer du åt medlemmarnas nätsidor
Via QR codes You will reach our members websites

<https://ammattiluontokuvaajat.fi/>

Suomen Ammattiluontokuvaajat SAL ry
Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf
Professional Nature Photographers of Finland SAL

Sisältö

<i>Seppo Pöllänen</i>	Esipuhe	4
<i>Håkan Eklund</i>	Nature Exposed -kirjan synty	8
<i>Håkan Eklund</i>	Hautalan kanssa bunkkerissa	10
<i>Håkan Eklund</i>	Kolme suomalaista luontokuvayrittäjää	22
<i>Lassi Rautiainen</i>	Ahma ja susi	32
<i>Jari Peltomäki</i>	Utajärven maakotkat	42
<i>Olli Lamminsalo</i>	Kuusamon sääkset	52
<i>Håkan Eklund</i>	Maailman valloittajat	54
<i>Staffan Widstrand</i>	Eksklusiivinen tapaaminen	63
<i>Arnfinn Johansen</i>	Julma leikki	70
<i>Lars Sundström</i>	Valkoinen maisema	72
<i>Markus Varesvuo</i>	Talven lumo	82
<i>Seppo Pöllänen</i>	Lumi tekee suden näkyväksi	92
<i>Jyrki Kallio-Koski</i>	Luonnossa luonnon ehdoilla	102
<i>Arto Komulainen & Jari Rajanen</i>	Kuvauskohteena pohjoinen	112
<i>Jussi Leppänen</i>	Vierivät kivet	122
<i>Johanna Sandin</i>	Washed ashore	132
<i>Benjam Pöntinen</i>	Liito-oravan metsässä	142
<i>Dick Forsman</i>	Kanahaukka -metsäläisestä puistolinnuksi	153
<i>Jussi Murtosaari</i>	Eläinkuvaajan vuosi	163
<i>Jari-Matti Nikula</i>	Mielenkiintoinen lopputulos on pääasia	172
<i>Jaana Kotamäki</i>	Kuin maalaus	183
<i>Päivi Arvonon</i>	Yllätyksiä ja menneisyyden jälkiä	192
<i>Katja Ronkainen</i>	Pinnan tasolla	202
<i>Jaakko Ruola</i>	Poimintoja	212
	Suomen Ammattiluontokuvaajat SAL ry	220
	Vaikuttava luontokuva	222
<i>Håkan Eklund</i>	Toimittajan pöydältä	228

Innehåll

Förord	4
Nature Exposed föds	8
Hemma hos hedersdoktorn	10
Tre naturfotoföretagare i Finland	22
Järv och varg observationer i fält	32
Kungsörnsfotografering i Utajärvi	42
Fiskgjusfotografering i Kuusamo	52
Naturfotografer som tänker stort	54
Ett exklusivt möte	63
Den grymma leken	70
Det vita landskapet	72
Vinterns lockelse	82
Vargen är som ståtligast under vintern	92
På naturens villkor	103
Ljuset är som bäst i norr	112
Fångad av det maritima	122
Washed ashore	132
Med flygekorre som passion	142
Duvhöken - från storskog till stadspark	153
Mitt år med kamera i natur	163
En bra bild ska beröra på djupet	172
Att måla med kameran	183
Ett spännande ökenområde i Sahara	192
I Nemunasdeltat	202
Plock ur föreningens verksamhet	212
Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf	220
Naturbild som drivkraft	222
Från redaktörens bord	228

Content

Foreword	4
A yearbook is born	9
Hannu Hautala - the legend	10
Three Finnish nature photography entrepreneurs	22
Field observations on wolverines and wolves	32
Golden Eagle photography from comfortably hides	43
Osprey photography in Kuusamo	52
Nature photographers who think big	54
A cat with an attitude	63
The chase	70
The White Landscape	72
Winter's Charm	82
Snow lends the wolf visibility	92
In nature on nature's terms	103
North as a subject	112
Rolling Stones	123
Washed ashore	132
Siberian Flying Squirrel	142
The Goshawk -from the backwoods to the city	153
A Year In The Life Of a Wildlife Photographer	163
An interesting outcome is the main thing	172
Like a Painting	183
Surprises, and tracks from the past	192
At water level	202
Reflections upon a project: "Finnish landscapes"	212
The Professional Nature Photographers of Finland SAL220	220
Influencing with nature pictures	222
From the editor's table	228

Esipuhe

Seppo Pöllänen

Suomen Ammattiluontokuvaajat SAL ry on maamme eturivin luontokuvaajien muodostama yhdistys, joka tarjoaa kattavan kuvaportfolion kuvittajien ja kirjoittajien käyttöön. Yhdistyksemme 60 jäsentä kuvaavat luontoa monipuolisesti ja laajalla skaalalla, tarjoten kuvituksen erikoisempiinkin käyttötarkoituksiin, myös harvinaisista ja vaikeasti kuvattavista kohteista.

Käsissäsi on ensimmäinen *Nature Exposed* -julkaisu, jonka avulla esittelemme joukon yhdistyksemme kuvaajia ja heidän kuvausprojektejaan. Mukana on myös historiaa yhdistyksemme aiemmista ponnistuksista, kuten laajasta Suomalainen Maisema-kirjasarjasta sekä siihen liittyneestä luontokuva-kilpailusta. Mielenkiintoiset artikkelit esittelevät myös jäsentemme toisille kuvaajille suunnattua palvelutarjontaa sekä muutamien kansainvälisten kuvaajakollegoiden projekteja.

Löydät julkaisun sivuilta vinkkejä uusiin tapoihin käyttää luontokuvaa vaikkapa taltioituna seinämateriaaleihin. Luontokuvan terveyttä edistävät vaikutukset on monesti todettu, ja kuvitusta voikin käyttää vaikkapa sairaalan tai vanhusten palvelutalon viihtyisyyden lisäämiseen. Aina ei ole mahdollista lähteä luonnonhelmaan mutta luonto voidaan tuoda ulottuvillemme kuvien avulla.

Förord

Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf är en förening bildad av ledande naturfotografer i Finland. Föreningen som har ca sextio medlemmar står till tjänst med ett brett utbud av naturbilder för de mest skiftande användningsändamål.

I publikationen *Nature Exposed* presenterar vi ett antal fotografer som ger en liten inblick i medlemmarnas naturfotoverksamhet. Likaså ingår ett antal personporträtt av kända, yrkesverksamma naturfotografer, både i Finland och i våra grannländer.

Också några exempel på tidigare gemensamma föreningsprojekt presenteras, bland annat en bokserie i fyra delar om landskap i Finland. Projektet förverkligades inför firandet av Finlands hundraåriga självständighet 2018 när också fototävlingen Mitt landskap arrangerades.

En del av våra medlemmar är internationellt kända naturfotoföretagare som står till tjänst med ett mångsidigt utbud av wildlife-fotomöjligheter där många svårfotograferade arter kräver avancerade och påkostade fotogömslearrangemang.

Studier har visat att naturfotografiet i sig, liksom vistelse i skog och mark, är hälsobefrämjande. Eftersom det inte är möjligt för alla att röra sig i natur, fyller naturbilder i stort format en viktig funktion bland annat på väggar i sjukhus och i äldreboende. Attraktiva naturbilder skapar välbefinnande och ökar trivsamheten. I kontor och mötesutrymmen kan bilderna med fördel monteras på ljuddämpande material.

Foreword

Formed by Finland's leading nature photographers, the Professional Nature Photographers of Finland SAL, offers a comprehensive image portfolio for illustrators and writers. The combined body of work of its 60 members is based on a varied and wide-ranging scope of interests. Together, we cover the everyday as well as the rare and the difficult-to-photograph.

You are holding the first volume of the *Nature Exposed* publication. Its main purpose is to introduce a number of our photographers and their projects but also to cover some of the association's previous achievements. One such is the extensive series of books titled *The Finnish Landscape*, and the nature photography competition related to it. You will find information about the services some of our members provide for other photographers, as well as projects by international colleagues.

The publication offers insights into the ways nature pictures can be used, for example in the world of interior design. It touches upon the proven health-promoting effects of nature pictures, and talks about the ways nature pictures can enhance well-being, for example in hospitals and nursing homes. It is not always possible to go out into nature but pictures can bring nature to us wherever we are.

© Seppo Pöllänen

Ammattilaisten Luontokuvakauppa

Pitkään kypsytelty Ammattilaisten Luontokuvakauppa on avattu ammattiluontokuvaajat.fi -verkkosivustolla. Luontokuvakaupan kautta löytyy ammattilaisten näkemyksellisiä luontokuvia mitä moninaisemmista aiheista Suomesta ja eri puolilta maailmaa – helposti ja nopeasti. Aiheiden kirjo on laaja kasveista eläimiin sekä kauniista yksityiskohdista ihmisen ja luonnon vuoropuheluun. Yhteistä niillä on ammattiluontokuvaajien laatutakuu ja eettisesti kestävät toimintatavat.

Luontokuvakaupan lisäksi sivuston kautta pääsee tutustumaan myös luontokuva-alan moniosaajien tarjoamiin muihin tuotteisiin ja palveluihin, ku-

ten vuokrakojuihin, lintu- ja luonto-oppaisiin, alan kouluttajiin, videoammattilaisiin tai luontoaiheisiin perehtyneisiin graafisiin suunnittelijoihin.

Ammattiluontokuvaajien Luontokuvakauppa erottuu muista kuva-arkistoista niin, että siellä tekijät itse voivat esitellä ja myydä kuviaan omista lähtökohdistaan. He saavat hoitaa kuvakauppaa vapaasti itse valitsemallaan tavalla. Ammattilaisten Luontokuvakaupan kynnyks on matala paitsi laadukasta luontokuvaa etsivälle myös sen myyjälle.

Ammattilaisten Luontokuvakauppa kerää Ammattiluontokuvaajien kuvakaupat yhteiselle mark-

kinointialustalle. Sen kautta löytyy runsas tarjonta vaikuttavia luontokuvia erilaisiin julkaisuihin, sisustukseen, hyvinvoinnin ja terveyden edistämiseen, yrityksiin, lahjaksi – ihan kaikkeen käyttöön. Yhdistys ei ota jäsenten kuvamyynnistä välityspalkkiota vaan keskittyy panostamaan sivuston ja jäsentensä kuvakauppojen näkyvyyden ja tunnettuuden lisäämiseen. Tervetuloa monipuoliseen Ammattilaisten luontokuvakauppaan!

Risto Raunio

Professional Nature Photography for All Uses

The long-awaited Professional Nature Photography Store has been launched at ammattiluontokuvaajat.fi. Through the store, you can easily and quickly discover a wide selection of insightful nature photographs by professional photographers – from Finland and around the world. The themes range from flora and fauna to beautiful details and the relationship between humans and nature. All images are backed by a professional quality guarantee and ethically sustainable practices.

In addition to the Photography Store, the website offers access to a variety of other products and services provided by multi-skilled professionals in nature photography – such as rental hides, birding and nature guides, educators, videographers, and graphic designers specialising in nature-related content.

What sets the Professional Nature Photography Store apart from other image banks is that photographers can present and sell their work based on their own approach. They have the freedom to manage their own sales independently. The platform is easy to use – not only for those seeking high-quality nature photos, but also for the photographers offering them.

The store brings together independent photography

Risto Raunio

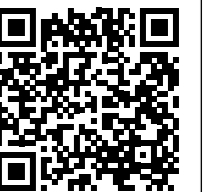
stores run by members of the Professional Nature Photographers of Finland under a shared marketing platform. It offers a rich collection of impactful images for publications, interior design, wellness and health promotion, businesses, gifts – virtually any use. The association takes no commission on

members' image sales, instead focusing on boosting the visibility and recognition of both the website and the individual stores.

Explore the diverse world of the Professional Nature Photography Store!

<https://ammattiluontokuvaajat.fi/nature-photography-store/>

Ammattilaisten luontokuvakauppa
Professional Nature Photography Store

© Seppo Pöllänen

Yhdistyksemme jäsenistössä on useita kansainvälisesti tunnettuja valokuvaajia, jotka ovat oman tyylijajinsa taitajia ja maailman suurimmissa valokuvakisoissa palkittuja. Kun tarvitset valovoimaisen esiintyjän kiinnostavien tarinoiden ja kuvien kera, yhdistyksemme jäsenet voivat tarjota ainutkertaisia luontoelämyksiä tapahtumaasi.

Käyttäessäsi Ammattiluotokuvaajien kuvia ja videoita työssäsi, olet tehnyt eettisesti kestävän valinnan. Me tunnemme kuvauskohteet, teemme valmistelut huolellisesti ja varmistamme häiriöttömän kuvaustilanteen kohteellemme. Harvinaisten ja uhanalaisten lajien parissa työskennellessämme meillä on asianmukaiset luvat viranomaisilta, ja työskentelyämme kuvaa arvostus ja välittäminen; toimimme aina huolellisesti ja varovaisesti. Jos kuvaajan läsnäolo tuntuu aiheuttavan häiriötä kuvattavalle kohteelle, poistumme nopeasti paikalta. Ja tästä tavasta työskennellä meillä on käytössä "Laatutakuu", toimimme reiluilla pelisäännöillä, olemme luotettava yhteistyökumppani.

Toivon kuvaajiemme innostuksen välittyvän Nature Exposed -julkaisun kautta ja antavan sinulle ideoita uusista kuvan käyttötavoista. Uskon sinun myös löytävän uuden kanavan kuvien hankkimiseksi yhdistyksemme nettisivuston kautta!

Parhain yhteistyöterveisin
Seppo Pöllänen
Puheenjohtaja
Suomen Ammattiluotokuvaajat SAL ry

Många av våra medlemmar är prisbelönda fotografer från stora internationella tävlingar. De står gärna till tjänst med bildvisningar och programservice för allehanda evenemang, med unika bildberättelser och -upplevelser.

Att använda bilder och videofilmer från föreningens naturfotografer, är ett etiskt hållbart val – en kvalitetsgaranti. Vi kan vårt motiv och förbereder oss noggrant som säkerställer en trygg fotograferings-situation för att minimera eventuell störning. Vi ser också till att ha de myndighetstillstånd som ibland krävs vid fotografering av sällsynta eller hotade arter.

Jag hoppas att våra medlemsfotografers naturfotoentusiasm, förmedlad via Nature Exposed och vår webbplats, skall tjäna som kanal till åtkomst av kvalitativ finländsk naturfotografi.

Med samarbetshälsning,
Seppo Pöllänen
ordförande
Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf

Some of our members have reached beyond the domestic market and gained international appreciation among image editors, and many have reaped awards in the world's largest photography competitions. If you are looking for a captivating speaker with interesting stories and images, our members can offer unique nature experiences for your event.

Using the images and videos from professional nature photographers is an ethically sustainable choice. We know the subjects, we prepare carefully, we run risk analysis, and we make sure that no distress is caused to the subject. When we work on rare or endangered species, we obtain permission from the authorities. Our work is characterized by appreciation and care; we always act with care and caution. It goes without saying that if, despite the preparations, the photographer's presence seems to cause distress for the subject, we leave without delay. With our Quality Guarantee we warrant that our members operate fairly and reliably.

I hope that Nature Exposed conveys our photographers' enthusiasm in their chosen fields and the love for their craft, and ends up giving you ideas and inspiration for your projects. Please go and also explore our association website, I am confident that it will give you a new tool for finding the right images!

Best regards,
Seppo Pöllänen
Chairman
The Professional Nature Photographers of Finland SAL

Nature Exposed –kirjan synty

Syksyllä 2020 perustimme SAL-työryhmän - Håkan Eklund, Olli Immonen ja Jussi Leppänen -joka jätti apurahahakemuksen Finnfotolle. Tavoitteena oli aloittaa säännöllisin väliajoin ilmestyvä vuosikirjasarja, joka kertoo jäsenten toiminnasta.

Suurin osa Suomen luontokuvaukseen liittyvistä teksteistä on vain suomenkielisiä. Tämän takia päätimme, että *Nature Exposed* -vuosikirjan tulee olla kolmikielinen. Luontokuvauksella ei ole rajoja. Kaupallista luontokuvaustoimintaa harjoittavat SAL-jäsenet saavat myös suurimman osan asiakkaistaan ulkomailta.

Saimme Finnfotolta apurahan ja julkaisuprojekti käynnistyi kevättalvella 2021. Kädessäsi pitämässäsi vuosikirjassa parikymmentä aktiivista jäsentä (kolmasosa jäsenistöstä) kertoo valokuvauksestaan ja kuvaamistaan ympäristöistä. Suomi on tasamaata, jota hallitsevat metsät ja järvet, mutta myös pitkä rantakaistale ja rikas saaristo. Siinä motiiveja vuosikirjan tuleviin numeroihin.

Vuosikirjalla haluamme myös kunnioittaa kunniajäsentämme, Suomen luontokuvauksen Grand Old Man Hannu Hautalaa, joka lopetti terveydellisistä syistä valokuvauksensa vuonna 2021 kuvattuaan sitä ennen kunnioitettavat 60 vuotta. Hän on ollut yksi ensimmäisistä ammattimaisesti työskentelevistä luontokuvaajista Suomessa. Hänen nimestään on tullut varsinainen brändi kirjatutannon, lukemattomien diaesitysten ja laajan medianäkyvyyden ansiosta.

Hautala & co:n seuraajista ei ole pulaa; luontokuvaus on suosittua. Elannon ansaitseminen päätömisellä tai osittaisella valokuvaustyöllä on kuitenkin vaikeampaa, minkä vuoksi myös Suomen Luontovalokuvaajat SAL rf on pieni erikoisyhdistys.

Iso kiitos kaikille vuosikirjan tekoon osallistuneille ja Finnfotolle taloudellisesta tuesta.

Håkan Eklund, päätoimittaja
työryhmän jäsen

Olli Immonen, SAL-puheenjohtaja 2020–2021,
työryhmän jäsen

Jussi Leppänen, SAL-puheenjohtaja 2018–2020,
AD, työryhmän jäsen

Suomen Ammattiluontokuvaajat SAL ry

Nature Exposed föds

Senhöstén 2020 bildade vi SAL-arbetsgruppen Håkan Eklund, Olli Immonen och Jussi Leppänen som lämnade in en understödsansökning till Finnfoto. Målet var att komma i gång med en årsbokserie som med jämna mellanrum ska utkomma och berätta om medlemmarnas aktiviteter.

Eftersom det mesta som berör naturfoto i Finland endast vänder sig till finskspråkiga, beslöt vi att årsboken *Nature Exposed* ska vara trespråkig, naturfotografering känner ju inga gränser. De SAL-medlemmar som bedriver kommersiell naturfotoverksamhet får ju också största delen av sina kunder från utlandet.

Vi beviljades understöd från Finnfoto och publikationsprojektet kom i gång vårvintern 2021. I årsboken som du håller i din hand, berättar tjugo aktiva medlemmar (en tredjedel av medlemskåren) om sitt fotograferande och de miljöer de fotograferar i. Finland är ett utpräglat lågland, dominerat av skog och sjöar – men också med en lång kustremsa och en rik skärgård. Motiv för kommande nummer av *Nature Exposed*.

Med årsboken vill vi också hedra vår hedersmedlem, den finska naturfotograferingens Grand Old Man, Hannu Hautala, som efter 60 år med kamera i hand på grund av hälsoskäl avslutade sin fotografering 2021. Han är en av de första professionellt arbetande naturfotograferna i Finland och hans namn har blivit något av ett varumärke via sin bokproduktion, otaliga bildvisningar och omfattande mediaexponering.

Det råder ingen brist på efterföljare till Hautala & co; naturfotografering är populärt. Att helt eller delvis kunna leva på det är däremot svårare, därför är också Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf en liten specialförening.

Ett stort tack till alla medverkande i numret, och till Finnfoto för finansiellt stöd.

Håkan Eklund, chefredaktör
medlem i arbetsgruppen

Olli Immonen
SAL-ordförande 2020–2021
medlem i arbetsgruppen

Jussi Leppänen
SAL-ordförande 2018–2020,
AD, medlem i arbetsgruppen

Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf

A yearbook is born

In the late autumn of 2020, we formed the SAL working group consisting of Håkan Eklund, Olli Immonen and Jussi Leppänen, who submitted a grant application to Finnfoto. The goal was to get started with a regularly published yearbook and to tell about the nature photography activities of the members.

Since most nature photography publications in Finland are only for Finnish-speakers, we decided that the yearbook "*Nature Exposed*" should be trilingual, as nature photography knows no language boundaries. The SAL members who conduct commercial nature photography activities also get most of their customers from abroad.

We were granted support from Finnfoto and the publication project started in the late winter of 2021.

In the yearbook you hold in your hand, twenty active members (one third of the membership) tell about their photography and the environments in which they photograph. Finland is a lowland, dominated by forest and lakes, but also with a long coastal strip and a rich archipelago – motifs for future issues of *Nature Exposed*.

With the yearbook we also want to honor our honorary member, the Grand Old Man of Finnish nature photography, Hannu Hautala, who after 60 years with a camera in hand, finished his photography in 2021 due to health reasons. He is one of the first nature photographers working professionally in

Finland and his name has become a brand through his books, countless slide shows and extensive media exposure.

There is no shortage of successors to Hautala & co; nature photography is popular. But being able to earn a living by being a nature photographer, full time or part time, is more difficult. That is why Professional Nature Photographers in Finland SAL rf is a society with a limited membership.

A big thank you to all contributors that made this publication possible, and to Finnfoto for financial support.

Håkan Eklund, Editor in chief,
member of the working group

Olli Immonen, SAL-chairman 2020–2021,
member of the working group

Jussi Leppänen, SAL-chairman 2018–2020,
AD, member of the working group

The Professional Nature
Photographers of Finland SAL

Hautalan kanssa bunkkerissa

Håkan Eklund

Kuusamoon tullessa saan huonoja uutisia. Luontokuvaaja Hannu Hautalan vaimo Irma kertoo Hannun kotiutuneen sairaalasta, jossa hän oli ollut keuhkoputkentulehduksen aiheuttaman korkean kuumeen takia. Mutta hän makaa edelleen sängyssä heikkokuntoisena.

Ymmärrän välittömästi, että kaavailtu haastattelu norjalaiseen aikakauslehteen Natur & Foto ei tule sellaisenaan toteutumaan.

Hemma hos hedersdoktorn

Väl i Kuusamo möts jag av negativt besked från hustrun Irma: Hannu är ännu sängliggande hemkommen efter en sjukhusvistelse dit han hamnat för lunginflammation med hög feber och andra komplikationer. Med ens inser jag att jag kommit för sent för den utlovade intervjun som ska publiceras i den norska tidskriften Natur & Foto.

Hannu Hautala – the legend

Coming into Kuusamo in Northeastern Finland I am met by bad news. Nature photographer Hannu Hautala is home after a stint in the hospital but still bedridden after having caught pneumonia with a high fever and other complications.

It dawns on me that the promised interview for the Norwegian magazine Natur & Foto will not go ahead as planned.

For many of us who are interested in nature photography, Hannu is as close to a legend as one can be.

© Håkan Eklund

Hannu on legenda useimmille luontokuvaamisesta kiinnostuneille, kuten minulle. Ensimmäinen kohtaamiseni oli vuonna 1977 julkaistu kirja *”Kololinnut ja muut pötkelöpesijät”*, jonka ostin heti julkaisun yhteydessä. Kirjan aihe oli polttavan ajankohtainen ja sitä se on nykyäänkin; kololintulajit ovat vähentyneet dramaattisesti siitä lähtien kun avohakkuuteknologia otettiin käyttöön puolivuosisataa sitten. Nuorista istutusmetsistä puuttuu kolopuita. Hannun kirja palkittiin valtionpalkinnolla ja se on sisällöllisesti hänen tärkeimpiä teoksiaan. Sen jälkeen olen ostanut kutakuinkin kaikki hänen teoksensa. Olemme Hannun kanssa tavanneet monta kertaa luontovalokuvausta- pahtumissa, mutta silloin ei ole ollut aikaa keskustella sen syvempiä.

Lassi Rautiaisen kanssa Oulangassa vietetyn parin kotka- ja maisemakuvauspäivän jälkeen, puhelin soi illalla.

– Se on Hannu, Lassi sanoo. Hän kutsui meidät kylään huomenna!

Hautalan pariskunnan pihalla lumi on metrinpaksuista ja yksi Hannun piilokojuista on täysin lumen peitossa. Hannun ilme kirkastuu kuin aurinko, kun astumme peremmälle.

– Luulin että se oli siinä, että viimeinen hetki oli koittanut. Mutta nyt tunnen itseni kuin uudelleensyntyneeksi, Hannu sanoo nauraen.

Lämpimässä keittiössä Irma tarjoaa kahvia, teetä ja tuoreita itseleivottuja karjalanpiirakoita.

– Mukavaa että pääsitte käymään, en ole tavannut ihmisiä viikkoihin, Hannu sanoo.

För mig, liksom för de flesta naturfotointresserade, är Hannu något av en legend. Första mötet blev boken *”Kololinnut ja muut pötkelöpesijät”* som jag köpte genast efter utgivning 1977. Ämnet var brännande aktuellt, liksom det är än idag när hållbyggande fåglar minskat katastrofalt sedan kalhyggsteknologin togs i bruk för ett halvsekel tillbaka. I en ung plantering finns ju inga hålträd. Boken belönades med ett statligt pris och är innehållsmässigt en av Hannus viktigaste. Efter det köpte jag allt han gav ut. Senare blev det många möten med Hannu på olika naturfototillställningar men då var det aldrig läge för ett personligt samtal.

Efter några kursdagar med Lassi Rautiainen som guide och med Oulanka som bas, ringer telefonen en kväll.

– Det är Hannu, säger Lassi. Han vill att vi ska komma dit i morgon!

Ute på gården till paret Hautalas hus ligger snön metertjock och ett av hans många fotogömslen är helt översnöat. Hannus ansikte lyser upp som en sol när vi stiger på.

– På sjukhuset trodde jag att min sista stund var kommen, säger han med ett bullrande skratt. Nu känner jag mig pånyttfödd och återuppstånden.

I det varma köket bjuder Irma på kaffe, te och nybakade karelska piråger.

– Bra att ni kunde komma, säger Hannu. Jag har inte träffat folk på flera veckor.

My first encounter with him came in the form of his 1977 book about cavity-nesting birds, *Kololinnut ja muut pötkelöpesijät*, which I bought directly upon its release. The topic was very current then, as it is now, with nearly 4 out of 5 cavity-nesters having lost their living habitat due to commercial forestry practices. Hannu's book was recognized with a prized state award, and still today it remains content-wise one of his most important works. From then on I laid my hands on everything he published.

Throughout the years I've met him countless times at different exhibits and fairs, but never in a situation where there would be enough time to move past the polite to the more personal.

One evening, after spending a few days with my photo students photographing landscapes and eagles with the wild-life photo entrepreneur Lassi Rautiainen, his phone is buzzing.

– It's Hannu, says Lassi. He wants us to come over tomorrow!

The front yard of Mr. and Mrs. Hautala is covered with a metre of thick snow and one of his photography hides is completely snow-capped. Hannu's face lights up like the morning sun when we enter his premises.

– I thought that was it, at the hospital, says Hannu. But now I feel reborn and resurrected, he says with roaring laughter.

© Håkan Eklund

Pienen rupattelun jälkeen siirrymme talon päädyssä olevaan ”bunkkeriin”, paloturvalliseen ja erikoisjärjestelyin rakennettuun arkistohuoneeseen täynnä kirjoja sekä dialaatioita lattiasta kattoon. Hannu ei koskaan siirtynyt digikuvaamiseen.

Seinällä roikkuu kaksi kehystettyä studiokuva, joissa Hannu on harvinaisen hyvin pukeutuneena; frakki, valkoinen paita, rusetti ja tyylikäs tohtorinhattu päässä.

– Se on otettu toukokuussa 2002, Hannu sanoo.

Oulun yliopisto päätti palkita Hannun, ainoana suomalaisena luontokuvaajana, kunniatohtorin arvolla hänen työstään luonnon puolesta puhuvana suurlähettiläänä. Lähemmäs viisikymmentä julkaistua kirjaa, joista monet on käännetty useille vieraille kielille, puhuvat puolestaan. Hannun työ on tehnyt Kuusamon tunnetuksi monelle kansainväliselle luontokuvaajalle. Kuusamossa Hannua on muistettu omalla Hannun jäljet-gallerialla luontokuvakeskuksessa.

Hannu istahtaa ison valopöydän äärelle ja Irma avaa tietokoneen. Irma on vuosikymmenten aikana ollut Hannun kaikki kaikessa, myös perheyriksen viestinnän ja hallinnon pyörittämisessä, jota hän on tehnyt kokopäiväisesti vuodesta 1987. Hän on kieli- ja tietokonetaiteilija, jota Hannu ei ole. Vuonna 1979 he muuttivat Kuusamoon ja siitä lähtien he ovat yhdessä, perheyriksenä, eläneet kirja- ja luontokuvatuotannolla.

Kaikki Hannun elämäntyötä seuranneet tietävät, että hän oli niitä ensimmäisiä luontokuvaajia Suomessa, joka pystyi irtautumaan tavallisesta palkansaajatyöstä ja keskittymään täysipäiväisesti luontokuvabisneksiin. Kuusamossa yhdistyi niin monipuolinen luonto kuin myös hyvät yhteydet. Kuusamon lentokenttä ja lentoliikennedyhteys Helsinkiin mahdollisti sen, että

Efter sedvanligt small talk flyttar vi oss till ”bunkern”, ett specialbyggt och brandsäkert arkivrum i ändan av huset fyllt med böcker och dialådor från golv till tak; Hannu gick ju aldrig över till det digitala. På väggen hänger två inramade studiobilder med Hannu ovanligt fin klädd: i frack, vit skjorta och fluga och med en stilig doktorshatt på huvudet.

– Det är från maj 2002, säger Hannu anspråkslöst. Så gick det när jag lämnade bilmekanikerjobbet.

Det är en klassresa av guds nåde. Som den enda finländska naturfotograf promoverades Hannu till hedersdoktor vid Uleåborgs universitet för sitt livsverk som en naturens ambassadör i bild och text med ett femtiotal böcker utgivna. Många är översatta till ett flertal språk som gjort Kuusamo internationell känd bland naturfotografer. I Kuusamo har han hedrats med ett helt galleri och ”museum”.

Hannu sätter sig vid sitt stora ljusbord och Irma startar upp datorn vid sitt bord. Det är hon som i decennier varit Hannus allt i allo beträffande familjeföretagets korrespondens, sedan 1987 har hon på heltid skött fotoföretagets administration. Hon är språk- och datorkunnig, som inte Hannu är. Tillsammans har de som familjeföretag levit på bok- och naturbildsproduktion i olika former sen de 1979 flyttade hit till Kuusamo.

Alla vi som följt med Hannus livsverk vet att han var den första i Finland som på riktigt lösgjorde sig från ett vanligt lönearbete för att på heltid ägna sig åt naturfotografering. Att han valde att bosätta sig i Kuusamo hade både med tillgång på omväxlande natur som med kommunikationer att göra. Tack vare stadens flygplats och turtrafiken till Helsingfors kunde Hannu på nolltid leverera material, eller

I the warm kitchen, we are treated to coffee, tea and oven-baked Karelian pies. Hannu says he hasn't seen other people in weeks and is happy that we were able to come. After the small talk it's time to head over to the bunker, a specially designed and fireproofed archive room at the end of the house filled with books and boxes of film from floor to ceiling. On the wall hang two framed studio portraits of an unusually suited up Hannu in a tux, white shirt and bow tie and a stylish doctoral hat on his head.

– That's from May 2002, decades after I dropped out from being a car mechanic, Hannu says modestly.

As the only Finnish nature photographer, Hannu was awarded an Honorary Doctorate at the University of Oulu for his lifetime achievement as an ambassador for nature through text and photo. Having published some fifty books, many of which have been translated into various languages, Hannu has made the City of Kuusamo famous through international nature visitors. In return the city has honored him with a museum and gallery bearing his name – The Hannu Hautala Nature Photography Centre.

As Hannu sits down at the large light table, Irma plugs in the computer by her table. It is she who has for decades been Hannu's everything, also in relation to the correspondence of the family business and its administration. She is a polyglot with computer skills, something Hannu is not. Since moving together to Kuusamo in 1979 they have made a living from the production of books and photos.

All of us who have been following Hannu's life's work know that he was the first of his kind in Finland to actually be able to live off nature photography fulltime. In Kuusamo the Hautalas found a perfect

© Håkan Eklund

Hannu pystyi toimittamaan materiaalia pikaisesti sekä olemaan läsnä tärkeissä asiastapaamisissa. Tämä oli erittäin tärkeää internetiä edeltävänä aikana.

– Ja olihan ne ihan erilaisia aikoja, Hannu sanoo. Kaikki oli myyntikelpoista. Oli monia lintulajeja ja tiettyä hetkiä, joita ei oltu koskaan aikaisemmin valokuvattu. Se oli ihmeiden aikaa. Monissa kirjoissa lintukuvat olivat peräisin museoissa olevista täytetyistä linnuista, koska muita kuvia ei ollut saatavilla.

Ennen Hannun ja Irman muuttoa Kuusamoon he asuivat Helsingissä, jossa Hannu toimi aktiivisena jäsenenä lehtikuvaajien järjestössä. Hän on myös ainoana luontokuvaajana voittanut Vuoden lehtikuva-kilpailun (1973).

– Voittajakuva oli pariutuva maakotka. Kuva oli silloin ainutlaatuinen, mutta tänä päivänä sitä ei edes valittaisi paikallisessa valokuvauskerhossa kuukauden valokuvaksi, Hannu sanoo nauraen. Lehtivalokuvaajien kurssitoiminnan myötä opin kuitenkin ammattilaisten työskentelytavat ja sain tärkeitä kontakteja jotka veivät minua eteenpäin. Silloin ei Suomessa ollut luontokuvayhdistyksiä.

Hannun bunkkerissa vietetty iltapäivä venyy hyvien kertomusten lomassa, jotka voisivat täyttää kokonaisen kirjan. Ainakin sain syntymään kaksi artikkelia: norjalaiseen Natur & Foto-lehteen ja ruotsinkieliseen BioFoto Finlandin vuosikirjaan.

Ulkona on jo pimeää ja lumi narisee kenkien alla, kun kävelemme Lassin kanssa autolle. Irma ja Hannu vilkuttavat rappusilta.

Huomenna on Juhtivaarassa kurssilaisten maakotkan kuvauspäivä Lassin ja Hannun järjestämissä piilokojuissa, molemmat ovat suomalaisia luontokuvapioneereja.

personligen närvara vid viktiga kundmöten. Det var livsviktigt tiden innan internet.

– Och visst var det andra tider när jag började, säger Hannu. Allt gick att sälja. Det fanns en massa fågelarter och situationer som aldrig tidigare fotograferats. Det var en underbar tid. I många äldre bokverk och läroböcker hade man fotograferat uppstoppade fåglar från museer, eftersom det inte fanns bilder att tillgå.

Innan Hannu och Irma flyttade till Kuusamo bodde de i Helsingfors där Hannu var aktiv i Pressfotografernas förening. Han är också den enda finländska naturfotograf som vunnit tävlingen Årets pressbild (1973).

– Den vinnarbilden av parande kungsörnar var unik då och den första i sitt slag. I dag skulle den bilden inte ens vinna en lokal fotoklubbs månadstävling, säger han med ett skratt. Men via pressfotografernas kursverksamhet lärde jag mig det proffsfotografiska tänkandet och fick viktiga kontakter som förde mig framåt. Då fanns ännu inte någon naturfotoförening i Finland.

Det blir en lång eftermiddag i bunkern med intressanta berättelser som kunde fylla en hel bok. Åtminstone blev det en artikel på norska i Natur & Foto och en på svenska i BioFoto Finlands årsbok.

Det är mörkt ute och snön knarrar under skorna när vi går till bilen, Irma och Hannu vinkar från trappan.

I morgon ska Lassi och jag tillsammans med naturfotoelever fotografera kungsörn uppe på Juhtivaara, ett fotoställe som Lassi och Hannu i tiden etablerat. Båda är de pionjärer inom finsk naturfotobusiness.

place to settle down close to diverse nature, but communication also played a role. With a direct flight route to Helsinki, Hannu was able to deliver material in no time to the capital and take part in important customer meetings. This was especially important in the age before the internet.

– And what a different time it was back then, Hannu says. Everything was sellable. There were many species of birds and certain behaviors that had never been documented before. When I started there were no field pictures of a number of bird species. It was a wonderful time. In many older publications the pictures consisted of stuffed birds in museums because there were no other pictures available.

Before Hannu and Irma moved to Kuusamo, they lived in Helsinki, where Hannu was an active member of the Finnish Press Photography Association. He is the only Finnish nature photographer to have won Press Photo of the Year (in 1973).

– The winning photo of two mating Golden Eagles was unique then and probably the first of its kind. Today that photo wouldn't even win picture of the month in a local photo club, Hannu says with laughter. But through the courses organized by the press photography club, I learned the basics of professional photography and got important contacts to lead me forward. Back then there were no nature photography associations in Finland.

The afternoon hours in the bunker are filled with stories so interesting that they could fill a whole book; Hannu knows the art of storytelling.

It's dark outside and the snow is creaking underneath our boots as we leave their home. Hannu and Irma are waving from the porch.

© Håkan Eklund

Grande finale

Oulankasalin penkit ovat tyhjiä, ei sieluakaan. Kuusamossa on perjantai-aamu 10.9.2021 ja Hannu Hautala, joka täytti keväällä 80-vuotta istuu yksin lavanreunalla. Tänään on hänen suuri päivänsä yleisön edessä. Hän nojaa keppiin ja katselee tyhjiä penkkirivejä.

– Mahtakohan ihmisiä tulla? hän miettii.

Lavalla valmistellaan kuvaesitystä. Vain minä ja Lars Sundström SAL:n hallituksesta pidämme Hannulle seuraa. Puolisen tuntia omistamme hänet ennen kuin yleisöä alkaa virrata sisään.

Vuoden versio Kuusamo XXVI Nature Photo Festivalista alkaa. Festivaali, jonka perustajia Hannu Hautala ja Lassi Rautiainen ovat. Rautiainen on nyt festivaalin Art Director ja perjantain ohjelma on kokonaisuudessaan omistettu Hannu Hautalan elämäntyölle. Hän on koko Suomen luontokuvauksen Grand Old PR-man. Luontokuvauksen, joka tavoittaa lehdet, radion ja tv:n.

Tällä alalla Suomessa, kuin myös ulkomailla, kaikki tietävät kuka Hannu Hautala on. Voiko luontokuvaaja enää päästä korkeammalle tasolle?

Hänen kuvausystävänsä, taittajat ja nuoremmat luontokuvaajat ”Hannun jalanjäljillä”, täyttävät päivän ohjelman. Päivästä tuli historiallinen meille kaikille ja etenkin Hannulle itselleen. Kaksi hänen uusinta kirjaansa esiteltiin päivän aikana. Kirjassaan *Sata parasta* (Siltala Publishing, 2021), Hannu kertoo yhdessä Juha Kauppisen kanssa aktiivivuosien sadan parhaan kuvan syntyhistorian. Näyttelytilassa, jossa on esillä Juha Metson kuvia, moni haluaa ottaa kuvan Hannusta ja valokuvaaja Metsosta sekä toimittaja Anna-Stina Nykäsestä. He tekivät kirjan *Hannu Hautala - Legendan perintö* (Docendo 2021).

On jo ilta. Hannu on väsynyt, mutta hän jaksaa kuitenkin hymyillä lukemattomille kameroille. Kameroille, jotka muovasivat koko hänen elämänsä.

Grande finale

Bänkarna i Oulankasalen är tomma, inte en själ. Det är fredagsmorgon 10.9.2021 i Kuusamo och Hannu Hautala som fyllde 80 år under våren sitter ensam på scenkanten. I dag är hans stora dag, inför publik. Han stöder mot käppen, kastar en blick på klockan och blickar ut över de tomma bänkraderna.

– Få se om det blir någon publik, undrar han.

Uppe på scenen arrangeras för bildvisning och det är bara jag och min kollega Lars Sundström från SAL-styrelsen som håller Hannu sällskap. En halvtimme får vi rå om honom, innan publiken börjar strömma in.

Årets version av Kuusamo XXVI Nature Photo Festival ska köra i gång, en festival som han och vännen Lassi Rautiainen är pappor till. Också nu är Rautiainen festivalens Art Director och hela fredagens program ägnas åt Hannu Hautalas livsgärning. Han är hela Finlands Grand Old PR-man inom naturfotografering, något som sen når ut till alla riksmedier, tidningar, radio och teve.

De flesta i Finland vet vem Hannu Hautala är, liksom många i branschen utomlands.

Hans fotovänner, ombrytare, efterföljande yngre naturfotografer fyller hela dagens program. För alla oss som var med blev det en historisk dag i Kuusamo, allra mest för Hannu själv. Under dagen presenteras också två nya böcker om hans liv. I boken, *Sata parasta* (Siltala Publishing, 2021), berättar Hannu Hautala tillsammans med Juha Kauppinen om de hundra bästa bildernas tillkomst under de aktiva åren. I utställningsrummet med Juha Metsos bilder vill många ha en bild av honom tillsammans med fotografen Metso och redaktören Anna-Stina

© Håkan Eklund

Nykänen, de som gjorde boken *Hannu Hautala Legendan perintö* (Docendo, 2021).

Det är kväll.

Hannu är trött – men orkar ändå med sitt stiltrogna leende inför de många kamerorna. Kameror som formade hela hans liv.

The next day Lassi and I are headed to a photohide in Juhtivaara with our photo students – that Hannu and he, both pioneers of the Finnish nature photography business, have established a long time ago. To photograph none other than the mighty Golden Eagle.

The Grand Finale

The benches in the Oulankasali are empty, not even a soul. It is Friday morning in Kuusamo, September 10, 2021. Hannu Hautala, who turned 80 in the spring, is sitting alone at the edge of the stage. Today is his big day in front of an audience, he leans on a walking stick and looks at the empty rows of benches.

– I wonder if anyone will come? he wonders.

A slide show is being prepared on stage. Only myself and Lars Sundström from the board of Professional Nature Photographers of Finland SAL are present. We claim half an hour of Hannu's time before the audience starts flowing in and this year's version of the Kuusamo XXVI Nature Photo Festival begins.

The festival was founded by Hannu Hautala and Lassi Rautiainen in 1996. Rautiainen is still the Art Director of the festival and Friday's programme is entirely dedicated to Hannu Hautala's life's work that reaches magazines, radio and TV. He is the Grand Old PR man for nature photography in Finland

where everyone knows who he is, as well as many photographers abroad. Can a nature photographer reach any higher level?

The day became historic for all of us and especially for Hannu himself. His photography buddies and younger nature photographers following in Hannu's footsteps, complete the day's programme and two of his most recent books will be showcased. In the book *Hannu Hautala – Sata parasta* (One Hundred of the Best) Hannu, together with Juha Kauppinen, tells the story of the birth of the 100 best images of Hannu's active years. The second book *Hannu Hautala – Legendan perintö* (The Legacy of a Legend) is written by journalist Anna-Stina Nykänen with artistic photos of Hautala taken by Juha Metso.

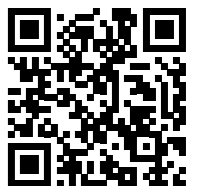
In the exhibition space, where Juha Metsos's pictures of Hannu are on display, many people want to take a picture of Hannu together with Nykänen and Metso.

It's already evening and Hannu is tired, but he still manages to smile at the cameras that shaped his entire life.

<https://www.hannuhautala.fi>

Hannu Hautala luontokuvakeskus
Matkailukeskus Karhuntutassu
Torangintaival 2, 93600 Kuusamo

+ 358 40 860 8364, + 358 40 860 8365
info@hannuhautala.fi

© Håkan Eklund

Håkan Eklund

Håkan Eklund on turkulainen kirjailija ja valokuvaaja, jolla on pitkäaikainen kokemus kolumnistina ja freelance-toimittajana sanoma- ja aikakauslehdissä. Hän toimi 15 vuotta Skärgård-julkaisun (Åbo Akademi) päätoimittajana. Hänet palkittiin vuonna 2014 ainutlaatuisella opetus- ja kulttuuriministeriön laatupalkinnolla.

Håkan Eklund är författare och fotograf med bakgrund som mångårig kolumnist och medarbetare i dagstidningar och tidskrifter. Engagemanget som långvarig chefredaktör för tidskriften Skärgård belönades 2014 med ett unikt kvalitetspris från Undervisnings- och kulturministeriet. Han är uppvuxen i Österbotten, bosatt i Åbo.

Håkan Eklund is a Turku based author and photographer with a background as a longtime columnist and freelance writer in newspapers and magazines. For 15 years he was an editor-in-chief of the magazine Skärgård published by Åbo Akademi university. The Ministry of Education and Culture in Finland awarded him with a unique quality price in 2014.

<https://www.fotosidan.se/blogs/hawk/index.htm>

hawk eklund@gmail.com

<https://www.facebook.com/hakan.eklund.940/>

Kolme suomalaista luontokuvayrittäjää

Håkan Eklund

Nisäkkäät ja linnut ovat kuvakohteita, jotka houkuttelevat ulkomaisia kuvaajia Suomeen.

Silloin on hyvin mahdollista, että he ovat kuulleet seuraavista luontokuvayrittäjistä:

Lassi Rautiainen/Wildlife Safaris Finland, Jari Peltomäki/Finnature tai Olli Lamminsalo/Kuusamo Nature Photography.

Kaikilla kolmella on pitkä ja vankka asiantuntija- ja yrittäjätausta.

Heidän tuotteensa löytyvät itse kunkin web-sivuilta tai sosiaalisen median kuvatulvasta, mutta on vaikeampaa löytää tietoa heistä itsestään. Sen takia järjestin juttutuokion heidän kanssaan kunkin omassa toimintaympäristössä.

Tre naturfotoföretagare i Finland

För en stor del av de utländska naturfotografer som lockas till Finland är det däggdjur och fåglar som gäller som fotomotiv.

Då är chansen stor att de antingen känner till

Lassi Rautiainen/Wildlife Safaris Finland, Jari Peltomäki/Finnature eller Olli Lamminsalo/Kuusamo Nature Photography.

Alla tre har en lång och gedigen karriär som naturexpert, -fotografer och företagare.

På deras respektive webbsidor, eller via bildflödet i sociala medier hittas foto-objekten och produkterna – men inte så mycket om dem själva och deras bakgrund. Därför åkte jag ut för en pratstund med dem alla tre, i deras respektive verksamhetsmiljöer.

Three Finnish nature photography entrepreneurs

For a large part of the foreign nature photographs attracted to Finland, it usually is mammals and birds they want to photograph. Then chances are that they either know

Lassi Rautiainen/Wildlife Safaris Finland, Jari Peltomäki/Finnature or Olli Lamminsalo/Kuusamo Nature Photography.

All three have a long and solid career as nature experts, photographers and entrepreneurs.

On their respective web pages, or through the image feed on social media, the photo objects and products are found – but not so much about themselves and their background. That's why I went out for a chat with all three of them, in their respective business environments.

Lassi Rautiainen

Alunperin ei ollut lainkaan tarkoitus, että Lassista tulisi luontokuvayrittäjä. Hän on koulutukseltaan opettaja, mutta sille ammatille ei jäänyt aikaa, kun journalismi ja valokuvaus veivät hänet mukanaan. Hän elätti itsensä vuosikymmeniä urheiluun ja luontoon erikoistuneena freelance-toimittajana; vähitellen luontokuvaus vei kuitenkin voiton.

Lassi on kirjoittanut lukemattomia artikkeleita taigan villistä luonnosta, jotka hän on julkaissut niin kotimaisissa kuin ulkomaisissakin lehdissä silloin, kun vielä oli mahdollista myydä tekstejä ja kuvia ja saada niistä elantonsa. Hannu Hautala oli eniten kiinnostunut linnuista, mutta Lassin suurin mielenkiinto kohdistui nisäkkäisiin.

Istumme mukavasti Kuikan kämpän tuvassa Kuhmossa teetä juoden. Monien vuosien ajan olen tuonut juuri tänne Wildlife Safaris Finlandin base campiin kurssilaisiani; tulevia luontokartoittajia ja tulevia luontokuvaajia. Muistan parhaiten sen huhtikuisen yön, kun juuri talviunilta herännyt karhu uhmasi puolipimeässä lumimyrskyä. Aamulla olimme täysin lumen eristämiä.

Täällä Kuikkajärvellä tapaa luontokuvaajia kaikkialta maailmasta. Lassin kielitaito ja kansainväliset kontaktit ovat mahdollistaneet sen, että suurin osa asiakkaista on ulkomailta.

Ursprungligen var det inte alls meningen att Lassi skulle bli en naturfotoföretagare. Han var utbildad lärare, men hann inte tillbringa så mycken tid med det yrket när journalistik och fotografering tog honom med hull och hår. I decennier försörjde han sig som frilansjournalist med idrott och natur som specialitet; småningom tog naturfotograferingen helt över.

Otaliga är de artiklar om vild tajganatur som han publicerat i inhemsk och utländsk press, på den tiden när det gick att sälja text och bilder och livnära sig på det. Om Hannu Hautala var mest intresserad av fåglar var det däggdjur som fångade Lassis intresse.

Vi sitter bekvämt i storstugan i Kuikan kämppä i Kuhmo, Lassi med en kopp te, jag med kaffe. Det är hit till Wildlife Safaris Finlands basecamp som jag under många år tagit mina kursdeltagare, allt från blivande naturinventerare till aspirerande naturfotografer. Bäst minns jag aprilkvällen när en nyvaknad björn trotsade snöstormen i halvmörkret. På morgonen var vi helt insnöade.

Det är här vid Kuikkjärvi-sjön man träffar all världens naturfotografer. Tack vare Lassis språkfärdigheter och internationella kontakter är majoriteten av kunderna från utlandet.

It was not at all the intention of Lassi to become a wildlife photographer. He was a trained teacher but did not have much time for that when journalism and photography took him by storm. For decades he supported himself as a freelance journalist with sports and nature as his specialty; eventually wildlife photography took over completely. Countless are the articles about wildlife in taiga forests that he has published in magazines at home and abroad, at a time when it was possible to make a living from it.

If Hannu Hautala was interested in bird photography, it was big mammals that caught Lassi's interest. Now he is a well-known operator of Wildlife Safaris Finland, working together with his son Sami. Their specialty is bear-, wolf- and wolverine photography on the border zone of Russia.

The log cabin by Lake Kuikkajärvi, where we are right now, is a good meeting place for wildlife photographers from all over the world; most of the company's customers are from abroad.

As a teacher of photography, I have taken my photo students to this place over several years, and my best memory is from an April evening when a newly awakened bear turned up for a while in the semi-darkness during a raging snowstorm. The wilderness feeling is shown in the picture I took. In the morning our cars were completely snowed in.

Olemme juuri käyneet läpi Lassin kirjan *Taistelijat*, joka on ainutlaatuinen dokumentaatio karhun ja suden vuorovaikutuksesta alkuperäisluonnossa. Tätä dokumentaatiota ei kukaan muu ole Euroopassa tehnyt.

Nyt haluan tietää kuinka kaikki sai alkunsa.

– Sain kipinän, sanoo Lassi, kun minä ja muutama muu luontokuvaaja 1970-luvulla tajusimme kuinka karhuja voisi kuvata. Sudet tulivat mukaan paljon myöhemmin. Minulla ei ollut mitään mielenkiintoa ryhtyä kuvasafari-yrittäjäksi, mutta niin siinä vain kävi, kun muut luontokuvaajat ”painostivat”. Julkaisemani artikkelit loivat kysyntää tällaisille elämysille ja sittemmin myös vetämäni luontokuvaillat Pohjoismaissa.

Lassi muistaa erityisesti erään suuren kuvakier-
tueen 1990-luvulla ympäri Ruotsia yhdessä Bosse Kristianssonin kanssa, joka oli luontokuvaaja ja luontofilmien tekijä. Karhut herättivät osallistujien mielenkiinnon ja juuri sellaisten luontokuvailtojen aikana asiakasverkosto alkoi kehittyä ilman, että Lassi oli siitä edes tietoinen. Wildlife-turismi liittyi Afrikkaan ja Alaskaan, kun taas Pohjoismainen wildlife-turismi oli jotain täysin uutta.

Karhu-Bosse tuli erityisen tunnetuksi eräästä filmidokumentista, jossa hän yhdessä Lassi Rautiaisen kanssa seurasi monien vuosien ajan yhden karhuperheen kohtaloa Kuhmossa Suomen ja Venäjän rajalla.

Vi har nyss gått igenom hans bok *Taistelijat* som är en unik dokumentation av interaktionen mellan björn och varg i ursprungsnatur. Något som ingen tidigare dokumenterat i Europa.

Men jag vill veta hur det hela började.

– När jag och några andra naturfotografer under 1970-talet småningom kom underfund med hur björnar kunde fotograferas blev de min stora passion, säger Lassi. Vargarna kom långt senare in i bilden. Men jag hade inget intresse av att bli fotosafari-arrangör, att det blev så hade med trycket från andra fotointresserade att göra. Först via publicerade artiklar som skapade ett sug efter likadana upplevelser, och sen via naturfotokvällar runt om i Norden.

Speciellt minns Lassi en stor bildvisningsturné runt om i Sverige under 1990-talet tillsammans med naturfilmaren Bosse Kristiansson. Det var björn som gällde och det var under sådana naturfotokvällar som kundnätverket skapades utan att Lassi då ens var medveten om det. Wildlife-turism var ett okänt begrepp i Norden, det var ju sådant man åkt till i Afrika för, eller till Alaska.

Speciellt blev Björn-Bosse känd för en filmokumentär där han under flera år, i samarbete med Lassi Rautiainen, följde med en björnfamiljs öde vid den finsk-ryska gränsen i Kuhmo.

– Det var många i Sverige som sett våra björnbilder och -filmer från vild tajgaskog. Allt fler ville komma till Kajanaland för att följa med mig på björnfotografering, och de var beredda att betala för det. Likadant var det med norrmännen, i Norge sköt man ju bort alla rovdjur. Och sen hade vi Mellaneuropas folkrika länder där det inte ens fanns björnar. Marknaden och intresset bara växte

I have just reviewed a copy of his book *Taistelijat (The fighters)* when we sit down for a cup of tea in Kuikan kämppö-log cabin. The photobook is a unique documentation of the interaction between bear and wolf in the wild taiga, never before photographed in Europe.

But I want to know how it all started.

– When I, and some other wildlife photographers in the 1970s, eventually learned how brown bears could be photographed in the wild, they became my great passion, says Lassi. The bears were extensively hunted and were extremely shy. But I had no interest in becoming a photo safari operator as such. It was the pressure from other nature photo enthusiasts and their cravings for similar experiences that made me turn it into a business.

The articles Lassi published created a lot of interest. And during the 1990s he toured Sweden together with the well-known wildlife filmmaker Bosse Kristiansson. Bear-Bosse became known for a film documentary where for several years, in collaboration with Lassi Rautiainen, he followed the fate of a bear family at the Finnish-Russian border in Kuhmo.

It was stories about bears and bear photography that mattered and it was during such nature photo evenings that the customer network was created without Lassi even being aware of it.

– In those days wildlife tourism was an unknown concept in the Nordic countries, says Lassi. It was something for which you went to Africa or Alaska. There were many in Sweden who saw our bear pictures and films from the wild taiga forest and more and more people wanted to come to Kainuu to accompany me on bear photography trips. And they were willing to pay for it. It was the same with

© Håkan Eklund

Ruotsissa monet olivat nähneet meidän karhukuvia ja -filmejä villissä taigametsässä. Yhä useampi ruotsalainen halusi tulla mukaani Kajaanin seudulle karhukuvausmatkalle ja olivat valmiita maksamaan siitä. Sama norjalaisten kanssa, koska Norjassa kaikki petoeläimet ammutaan. Ja Keski-Euroopan väkirikkaissa maissa ei karhuja edes ollut. Markkinat ja mielenkiinto vain kasvoivat.

Vuonna 1991 Lassi aloitti kaupallisen luontokuvaustoiminnan pienessä mittakaavassa, ensimmäisen laatuaan Suomessa ja Euroopassa. Julkisuus ja valokuvaajien omat verkostot kasvattivat toimintaa. Oman kustantamonsa Arcticmedian kautta Lassi on julkaissut parikymmentä kirjaa, joissa punaisena lankana on petoeläinkohtaukset. Parasta Peeärrää kasvattamaan kiinnostusta.

- Sitten tuli digitaalinen vallankumous, sanoo Lassi, ja luontokuvauksesta kiinnostuneiden määrä kasvoi kuin sienet sateella. Samaan aikaan, kun kuvamyynnillä eläminen kävi mahdottomaksi, syntyi uusia oivalluksia myydä kuvausmahdollisuuksia luontokuvauksesta kiinnostuneille, joille tällainen valmis pakettimatka erämaahan oli helppo ratkaisu.

Lassi mainitsee Kajaanin Ammattikorkeakoulun erään raportin, joka käsittelee kuuttatoista Wildlife-luontokuvausyritystä. Raportista käy ilmi, että tällaisella yritystoiminnalla on suuri merkitys Itä- ja Pohjois-Suomen väestökadosta kärsivillä alueilla.

- Lisäksi ulkomaiset asiakkaat ovat näin avanneet silmänsä Suomelle ja tulevat uudelleen perheensä kanssa.

Från och med 1991 startade Lassi kommersiell björnfotografering i liten skala, den första i Finland - och i Europa. Sen bara växte verksamheten i takt med publicitet och fotografernas egna nätverk. Själv har han gett ut ett tjugotal böcker på sitt förlag Articmedia, de flesta med rovdjursmöten som röd tråd, vildmarks-PR och aptitretare av bästa sort.

- Sen kom den digitala revolutionen, säger Lassi, och en helt ny kategori naturfotointresserade växte upp som svampar ur jorden. Samtidigt som det blev omöjligt att leva på bildförsäljning skapades nya möjligheter att i stället sälja fotomöjligheter för fotointresserade, som inte hade tid med alla de arrangemang wildlife-fotografering kräver.

Han nämner om en rapport som Yrkeshögskolan i Kajana gjort bland sexton företagare med wildlife-fotografering som specialitet. Enligt den är verksamheten av stor betydelse för avfolkningsbygderna i östra och norra Finland.

- Dessutom har utländska kunder via detta fått upp ögonen för Finland, och kommer på nytt med sina familjer, säger Lassi.

the Norwegians. In Norway all predators are shot, and the photographers must travel to Finland for such pictures.

- And then we had the populous countries down in Europe, says Lassi. The market and interest grew.

Lassi started commercial bear photography on a small scale in 1991, the first in Finland - and in Europe. Gradually the business grew with more publicity and through the photographer's own network. Lassi has also published about twenty books at his publishing house Articmedia, most of them about bears and wolves in the taiga forest. Wilderness PR and appetizers of the best kind.

- With the Digital Revolution we got a completely new category of nature photography enthusiasts, says Lassi. They popped out of the ground like mushrooms. At the same time as it became impossible to live on image sales, new opportunities were created to sell photo opportunities to customers who did not have time for all the arrangements required for wildlife photography.

He mentions a report that the Polytechnic in Kajaani made about sixteen entrepreneurs with wildlife photography as a specialty. According to it, the activity is of great importance for the depopulated areas in eastern and northern Finland.

- In addition, this Finnish experience has opened the eyes of foreign customers who have then returned here with their families, says Lassi.

Syyskuu 2021. Kuusamon 26. Nature Photo-festivaali on täydessä vauhdissa ja tauolla tapaamaan Lassi Rautiaisen. Jäämme hetkeksi keskustelemaan. Moni ei tiedä, että Lassi on koko tapahtuman isä.

Kysyn kuinka se tapahtui.

– Kun luontokuvauksesta tuli vähän niinkuin jokaisen harrastus, niin myös luontokuvafestivaaleista tuli hyvin suosittuja. Täältä pohjoisesta on pitkä matka kaikkialle, jossa festivaaleja järjestetään ja ajattelin, että olisi hyvä järjestää oma festivaali lähellä sitä luontoa, jonne monet haluavat tulla kuvaamaan.

Ensin Lassi otti yhteyttä Kuhmon kaupunginjohtajaan, mutta kiinnostusta ei ollut. Sitten sama juttu Kajaanin kaupunginjohtajan kanssa. Mielenkiinto oli nolla, mutta Lassia se ei lannistanut.

– Lopulta otin Hannu Hautalan mukaani Kuusamon kaupunginjohtaja Erkki Juntusen luo. Juntunen kiinnostui heti. Erkki sanoi: ”Me järjestämme festivaalin, mutta älkää kertoko tästä muille.” Nyt on 26.festivaalivuosi.

Ensimmäinen luontokuvafestivaali järjestettiin Kuusamotalon Oulanka-salissa 1996. Lassi Rautiainen oli festivaalin taiteellinen johtaja vuosina 1996–2010 ja sitten taas 2016–2021. Parhaiden luontokuvaajien paikalle saamiseksi tarvitaan hyvä verkosto ja maine alalla, kuten Lassilla on.

Nyt syksyllä 2021 Kuusamon ja koko Suomen omaa luontokuvaajalegendaa Hannu Hautalaa – The Grand Old Man – juhlistetaan kokopäivän kestäväällä festivaaliohjelmalla. Ympyrä sulkeutuu. Hannu täytti 80 vuotta keväällä 2021 ja laitto samalla kamerat hyllyyn.

Den tjugosjätte Kuusamo Nature Photo-festivalen har kört i gång hösten 2021 och i pausvilet träffar jag Lassi Rautiainen, vi slår oss ner för en pratstund. Det som många inte vet är att han själv är pappa till festivalen.

Jag frågar hur det gick till.

– I takt med att naturfotografering blev en var mans hobby blev också naturfotofestivaler mycket populära. För oss här uppe i landet är det ju långt till alla ställen där festivaler ordnas och jag tänkte att det kunde vara en idé att vi själva ordnar en sådan, nära den natur dit många vill komma för att fotografera.

Först tog Lassi kontakt med stadsdirektören i Kuhmo och frågade om de var intresserade, men fick nobben. Sen försökte han med stadsdirektören i Kajana, med samma negativa resultat. Intresset var noll, men Lassi gav sig inte.

– Till sist tog jag Hannu Hautala med mig och så gick vi upp till stadsdirektören Erkki Juntunen i Kuusamo. Och se, han var genast med på noterna! Erkki sade: Vi tar festivalen, men berätta inte åt någon annan. Nu är vi inne på det 26:e året.

När konserthuset Kuusamotalo stod färdigt 1996 hölls den första naturfotofestivalen och Lassi Rautiainen var dess konstnärliga ledare. Sedan höll han i trådarna för festivalen femton år i sträck (1996–2010) och sen igen från 2016 fram tills i år 2021. För att få tag i de bästa naturfotograferna gäller det att ha ett bra kontaktnät och att själv åtnjuta ett gott renommé i gebitet – något som Lassi har.

Och nu hösten 2021 hedras the Grand Old Man, Kuusamos och hela Finlands egen levande naturfotolegend Hannu Hautala, med ett heldags program. Cirkeln är sluten. Han fyllde 80 år under våren 2021 och har lagt kamerorna på hyllan.

September 2021. The twenty-sixth Kuusamo Nature Photo Festival has started and during the break I met Lassi Rautiainen, and we sat down for a chat. What many do not know is that he is the father of the festival.

I asked how it happened.

– As nature photography became everybody's hobby, nature photography festivals also became very popular. For us up here in the country, it is a long way to the places in the south where festivals are arranged and I thought it might be an idea that we arrange one, close to the nature that many want to come to photograph.

First Lassi contacted the mayor of Kuhmo and asked if he was interested in a new cultural event in town, but he got a negative response. Then he tried with the Mayor of Kajaani, also with the same negative results. The interest was zero, but Lassi did not give up.

– Finally, I took Hannu Hautala with me and together we went up to the Mayor of Kuusamo, Erkki Juntunen. And just think, he was immediately hooked! Erkki said: ”We'll take the festival, but do not tell anyone else”. Now we are in the 26th year.

When the Kuusamotalo Concert Hall was completed in 1996, the first nature photography festival was held and Lassi Rautiainen was its artistic director. He organized the festival fifteen years in a row (1996–2010) and then again from 2016 until the year 2021. To get the best nature photographers, it is important to have a good network of contacts and to enjoy a good reputation in the field – something that Lassi has.

And now, in the autumn of 2021, the Grand Old Man, Kuusamo's and all of Finland's own living nature photography legend Hannu Hautala, will be honored with a full-day program. The circle is closed.

He turned 80 in the spring of 2021 and put his cameras “on the shelf”.

© Håkan Eklund

Kysyn kuinka Covid 19 pandemia on vaikuttanut Lassin ja hänen poikansa Samin omistaman Wildlife Safaris Finlandin toimintaan.

Lassi vakavoituu ja sanoo, että vuoden ensimmäisellä puoliskolla heillä ei ole ollut ulkomaisia asiakkaita lukuun ottamatta joitain yksittäisiä poikkeuksia erikoisluvalla; eräs TV-ryhmä ja joitain matkatoimistojen ja median edustajia.

– Tähän mennessä pandemia on maksanut meille vähintään neljännesmiljoona euroa. Olemme pystyneet maksamaan vain pankkilainan korot. Kotimaisia matkailijoita on ollut enemmän kuin aiemmin, mutta se on laiha lohdutus. Keittiö oli pakko sulkea ja asiakkailta on ollut omat ruuat mukanaan.

He ostivat Kuikan kämpän Metsähallitukselta 2017. Talo, joka on koko toiminnan basecamp, on rakennettu hirsistä ja sijaitsee Kuikkajärven rannalla Kuhmossa erämaamaisemissa, kivenheiton päässä Venäjän rajalta. Syksyllä 2019 he aloittivat suuren investointiprojektin, jonka piti kestää koko 2020 vuoden, mutta kaikki kaatui maaliskuussa 2020.

– Olin piilokojussa rajan tuntumassa enkä tiennyt mitä oli tapahtumassa, kun yhtäkkiä alkoi tulla peruutuksia ulkomailta. Kun vihdoinkin kuulimme uutisia, tuntui siltä kuin maa olisi romahtanut altamme. Huonot uutiset muuttuivat vain huonommiksi.

Muutamassa viikossa yrityksen asiakasvaraukset keväälle 2020 olivat haihtuneet savuna ilmaan, kun rajat ja yhteiskunnat sulkeutuivat. Kaikki oli yhtä kaaosta.

– Koskaan ei ole ollut niin hiljaista Kuikan kämpällä kuin touko- ja kesäkuussa sinä vuonna. Parhaimmillaan meillä on luontokuvaajia kolmestakymmenestä maasta, ulkomaisten turistien osuus on ollut noin 70 prosenttia.

Pienenä lohtuna oli, kun puhelimet alkoivat soida koronakesänä 2020. Uudet kotimaiset asiakkaat olivat langan päässä.

Mutta heidän kaukokatseisuutensa oli lyhyt: ”Saammeko tulla tänään? Huomenna?” Joskus pihaan kurvasi autoja aivan spontaanisti ilman mitään etukäteisvarausta. Moni halusi ensikokemuksensa meidän piilokojuista käsin. He halusivat nähdä omin silmin lähietäisyydeltä karhun, suden ja ahman. Se tuntui hyvältä.

Mutta koko ajan piti olla ajan tasalla viranomaismääräyksistä ja -suosituksista.

– Meille oli tulossa iso ryhmä Ruotsista, kun kuulin uutisista, että raja sulkeutuisi taas maanantaina, juuri kun heidän olisi pitänyt lentää Suomeen. Soitin välittömästi heidän matkanjohtajalleen, joka sai varattua lennon sunnuntaille.

Lassi pudistaa päätään.

– Tällaista tämä on ollut kohta kaksi vuotta. Edestakaisin. Rajat avautuvat, rajat sulkeutuvat. Joustavuuden takia emme enää laskuta etukäteen. Aikaisemmin asiakkaat maksoivat 20 prosenttia varauksen yhteydessä, loput juuri ennen matkaa. Saamme vain elää epävarmuudessa. Onneksi nyt syksyllä 2021 olemme taas saaneet hyvin varauksia, kun monet ovat ottaneet rokotteensa. Ja hyvältä näyttää seuraavakin vuosi.

Tauko on ohi. Palaamme auditorioon muun yleisön joukossa seuraamaan seuraavaa inspiroivaa kuvaesitystä.

Sedan frågar jag hur coronapandemin har påverkat företaget Wildlife Safaris Finland Oy som Lassi äger tillsammans med sin son Sami.

Lassi får genast en allvarligare min och säger att de inte haft några utländska kunder under årets första halva, bara några få med specialtillstånd. Bland annat en teve-grupp och några representanter för resebyråer och media.

– Hittills har pandemin kostat oss minst en kvarts miljon euro, säger Lassi. Av lånen har vi bara klarat av räntorna. Visst har vi haft fler inhemska kunder än tidigare, men det är bara en klen tröst. Köket var vi tvungna att stänga och alla kunder har haft med sin egen mat.

De hade köpt Kuikan kämppä av Forststyrelsen i december 2017, stockhuset ute på udden vid ödemarkssjön Kuikkajärvi som utgör basen för verksamheten i Kuhmo, ett stenkast från ryssgränsen. Hösten 2019 initierade de ett stort investeringsprojekt som skulle omfatta hela 2020 – när allt rasade samman i mars 2020.

– Jag var i fotogömslet inne i gränazonen och visste inte vad som stod på när det började strömma in en massa avbokningar från utlandet, berättar Lassi. När vi sedan lyssnade på nyheterna kändes det som om världen höll på att gå under, de dåliga nyheterna blev bara sämre.

På några veckor hade företagens bokningar för våren 2020 gått upp i rök, när gränser och samhällen stängde ner. Allt var ett enda kaos.

– Aldrig har det varit så tyst i vårt basläger Kuikka som i maj och juni det året. Som bäst brukar vi ha naturfotokunder från ett trettiotal olika länder, utlänningarnas andel har rört sig runt sjuttio procent.

En liten tröst blev det när telefonerna under den första coronasommaren 2020 började ringa, och det var nya finska kunder på tråden.

Men deras framförhållning var kort: ”Får vi komma idag? I morgon?” Ibland kurvade det helt spontant in bilar på gården, utan förhandsbokning. Det var många som ville få sin första erfarenhet från våra gömslen, de ville med egna ögon se björn, varg och järv på nära håll. Det kändes bra.

Men det gällde att hela tiden hålla sig uppdaterad med myndigheternas påbud och rekommendationer.

– Vi hade en stor grupp på kommande från Sverige när jag i nyheterna hörde att gränsen igen skulle stängas på måndag, just när de skulle flyga ut. Jag ringde genast till deras reseledare som lyckades boka om flyget till söndag.

Lassi skakar på huvudet.

– Så här har det hållit på i snart två år. Fram och tillbaka. Gränser öppna, gränser stängda. För att vara flexibel har vi upphört med att fakturera allt i förskott. Tidigare betalade kunderna tjugo procent vid bokning, resten alldeles innan resan till Finland. Nu får vi leva med en helt annan osäkerhet. Men nu hösten 2021, när så många är vaccinerade, har vi igen fått gott om bokningar. Och det ser bra ut för nästa år.

Pausen är slut. Tillsammans med den övriga publiken söker vi oss tillbaka till auditoriet för ännu en inspirerande bildvisning.

Asksed Lassi how the corona pandemic has affected the company Wildlife Safaris Finland Oy, which he owns together with his son Sami.

Lassi immediately became more serious looking and says that they did not have any foreign customers during the first half of the year (2021), only a few with a special permit, e.g., a TV group and some representatives of travel agencies and the media.

– So far, the pandemic has cost us at least a quarter of a million euros, says Lassi. We have only managed to pay the interest of the loans. Sure, we've had more domestic customers than before, but that's just a small consolation. We had to close the kitchen and all customers brought their own food.

Lassi and Sami had bought Kuikan kämppä from Metsähallitus in December 2017, the log house by the wilderness lake Kuikkajärvi, which forms the basis for the operations in Kuhmo, a stone's throw from the Russian border. In the autumn of 2019, they initiated a major investment project that would cover the whole of 2020 – when everything collapsed in March 2020.

– I was in the photo hide inside the border zone of Russia and did not know what was going on when a lot of cancellations from abroad began to flow in, Lassi says. When we listened to the news, it felt like the world was going under, and the bad news only got worse.

In a few weeks, the company's bookings for the spring of 2020 had gone up in smoke, when borders and communities closed. Everything was in chaos.

– It has never been so quiet in our base camp Kuikka as it was in May and June that year. At best, we usually have nature photo customers from thirty

different countries, and the proportion of foreigners has been around seventy percent.

It was a small consolation when the phones started ringing during the first corona summer of 2020, and there were new Finnish customers on the line.

– But their foresight was short: ”May we come today, or tomorrow?” Sometimes cars curved into the yard spontaneously, without prior booking. There were many who wanted to get their first experience from our hides, and they wanted to see with their own eyes bear, wolf, and wolverine from a close distance. It felt good.

But it was important to always keep up to date with the authorities and their recommendations.

– We had a large group coming from Sweden when I heard on the news that the border would be closed again on Monday, just when they were to fly out. I immediately called their tour guide who managed to rebook the flight for Sunday.

Lassi shakes his head.

– This is how it has been going on for almost two years. Back and forth. Borders open, borders closed. To be flexible, we have stopped invoicing everything in advance. Previously, customers paid twenty percent when booking, the rest just before the trip to Finland. Now we must live with a completely different era of uncertainty. But now in the autumn of 2021, when so many are twice vaccinated, we have again received plenty of bookings. And it looks good for 2022, but I keep my fingers crossed.

The break is over. Together with the rest of the audience, we moved back into the auditorium for another inspiring slide show.

Ahma ja susi

Lassi Rautiainen

Ahma kykenee puolustautumaan yksittäistä tai jopa kahta sutta vastaan. Jos susia on kolme tai enemmän, ahman on kerettävä puuhun turvaan. Susi tietää, että jos ahma pääsee voimakkailla leuoillaan puremaan esim. jalasta, jalka on entinen.

Kuvan tilanteessa ahma ruokaili ja susi yritti samoille apajille. Susi joutui perääntymään.

Asiakas videoi kesällä 2021 kohtauksen, jossa kolme sutta repi keloon kiipeävän ahman maahan ja sudet purivat maassa olevaa ahmaa, joka kuitenkin pääsi pakoon ja kiipesi toiseen puuhun.

On myös leikkimielistä ystävyyttä ahmojen ja susien välillä. Olen nähnyt, kuinka susi ja ahma kisailevat kuten saman perheen pennut ja seurailivat toisiaan.

Järv och varg observationer i fält

En järv kan försvara sig mot en och två vargar. Är de tre eller fler, drar sig järven skyndsamt upp i ett träd där den är trygg. Men vargen har respekt för järvens starka käkar, får den tag i vargens ben är det krossat på nolltid.

På bilden intill lockades vargen till järvens måltid, men fick snällt dra sig undan.

Sommaren 2021 filmade en kund hur tre vargar lyckads dra ner en järv ur ett träd för att sen bita järven på marken. Järven lyckades ändå slita sig loss och tog till flykten upp i ett annat träd.

Jag har också sett hur varg och järv ibland uppträder lekfullt och vänskapligt, hur de tävlar och följer varandra som valpar i en kull.

Field observations on wolverines and wolves

A wolverine can defend against one or two wolves. If they are three or more, the wolverine will quickly climb a tree where it is safe. But the wolf has respect for the strong jaws of the wolverine, if it gets hold of the wolf's legs it is crushed in no time.

In this picture, the wolf was attracted to the wolverine's meal, but had to withdraw.

In the summer of 2021, a customer filmed how three wolves successfully pulled a wolverine out of a tree and then started to bite the wolverine on the ground. The wolverine still managed to break free and took to the run up into another tree.

I have also seen how wolves and wolverines sometimes behave playfully and amicably, how they compete and follow each other like puppies in a litter.

<https://www.wildfinland.org/>

<https://wildtaiga.fi/yritys/wildlife-safaris-finland/>

lassi.rautiainen@articmedia.fi

+358 400 380 878

© Lassi Rautiainen

Jari Peltomäki

Eräänä yksinäisenä syysyönä helmipöllö-verkkokierrosten välillä, Valassaarten lintuasemalla Merenkurkussa, kulutan aikaa lukemalla vanhoja vieraskirjoja, joista löytyy yllättäen ornitologi Jari Peltomäen päiväkirjamerkintöjä. Hän veti rengas-tuskursseja 1980-luvulla Ostrobothnia Australis-yhdistyksen jäsenille; tuolloin hän oli ammattimainen ornitologi.

Finnature yrityksen kautta Jari on nykyään kansainvälisesti tunnettu luontokuvayrittäjä, luontomatkaileun järjestäjä ja palkittu lintukuvaaja, jonka sydän sykkii erityisesti pöllöille. Jari on monien muiden alalla toimivien lailla kartuttanut luontotuntemustaan juuri ornitologian avulla.

- Jos toimii aktiivisesti kapean sektorin alalla, niin täytyy itse olla spesialisti, sanoo Jari siemaillesamme kahvia Liminganlahden luontokeskuksessa. Täytyy tietää missä raja kulkee, jotta innokkaat asiakkaat eivät toiminnallaan häiritse lintujen ja eläinten valokuvaamista. Itse täytyy tietää miten piilokojut on paras pystyttää, tai mistä mielenkiintoiset lajit löytyvät.

Intohimoinen suhde luontoon ja pitkälle viety erikoistumisaste yhdistettynä markkinointi- ja yritysosaamiseen on hedelmällinen kombinaatio Finnaturelle. Pari vuotta ennen pandemian puhkeamista Finnaturen liikevaihto oli liki miljoona euroa.

En ensam höstnatt på Valsörarnas fågelstation mitt ute i Kvarken hittar jag plötsligt Jari Peltomäkis dagboksanteckningar. Mellan kontrollturerna ut till pärlugglenäten fördriver jag tiden med att läsa i gamla gästböcker och det är där jag träffar ornitologen Jari Peltomäkis noteringar. Under 1980-talet höll han ringmärkningskurser för medlemmar i föreningen Ostrobothnia Australis; då var han en proffsornitolog.

I dag är han via företaget Finnature en internationellt välkänd naturfotoföretagare, naturresearrangör och prisbelönt fågelfotograf – med förkärlek för just ugglor. Liksom så många andra i branschen har han under lång tid byggt upp sin naturkännedom via ornitologin.

- Är man aktiv inom ett specialområde, gäller det att själv vara specialist, säger Jari när vi slår oss ner med en kopp kaffe i Limingovikens naturum. Det är viktigt att veta var gränsen går, att inte ivriga kunder stör vid fotografering av fåglar och djur. Och att själv förstå hur gömslen ska placeras, eller var man hittar intressanta arter.

Ett passionerat naturintresse med hög specialistnivå, kombinerat med marknadsförings- och företagskunnande är en fruktbar kombination för Finnature. Åren innan pandemin slog till låg Finnatures omsättning nära en miljon euro.

I had been mist-netting Tengmalm Owls at the Valassaari bird station in Kvarken on the West Coast, and spending my time in the lonely evenings reading old guest books, when suddenly I came across diary entries by ornithologist Jari Peltomäki. He ran ringing courses in the 1980s for members of the Ostrobothnia Australis Association, at a time when he was a professional ornithologist.

Today Jari is an internationally renowned nature tour operator through his company Finnature Ltd and an award-winning wildlife photographer whose heart beats especially for owls. Like many others in the field, Jari has gained knowledge of nature through ornithology.

- If you are active in a special field, you have to be a specialist yourself, says Jari as we've sat down for coffee at the Liminka Bay Visitor Centre. You need to know what's what so that you can help your clients, for example stop them from disturbing the wildlife through sheer eagerness. You need to have the knowledge to know how the hides should be positioned, or where you can find the interesting species.

Caring passionately about nature and a high level of specialization combined with marketing and business know-how has served Finnature well. A few years before the COVID-19 pandemic, Finnature's turnover was almost one million euros.

Koronapandemian toinen vuosi on meneillään tavatessamme Limingassa. Finnature on tauolla kaikista kansainvälisistä matkajärjestelyistä. Jari omistaa yrityksen yhdessä vaimonsa Kaisa Peltomäen kanssa, joka on ollut Finnaturen toimitusjohtaja vuodesta 2015.

– Kaisa hoitaa kaikki talous- ja hallintoasiat, jotta minulle jää liikkumavapautta käytännön asioiden hoitoon kentällä. Hän on myös taitava luontokuvaaja ja pitää osittain valokuvauskurssien ohjat käsissään.

Yleensä Jari viettää useita kuukausia ulkomailla asiakkaidensa kanssa: Pohjois-Norja, Huippuvuoret, Romania, Unkari, Etelä-Afrikka, Japani. Hän on oikeastaan aika tyytyväisen oloinen Liminganlahden luontokeskuksen tilapäisenä asiakaspalvelijana. Nyt on aikaa ajatella ja suunnitella.

– Niin kauan kuin pandemia haittaa kansainvälistä matkustamista, keskitymme kotimaisiin asiakkaisiin, sanoo Jari. Mielenkiinto on suurta. Meillä on varauskirja täynnä kurssitoimintaa ja piilokojuvarauksia. Mutta jo nyt on aistittavissa, että työtä on yllin kyllin ulkomaisten asiakkaiden kanssa, kun koronarajoitukset poistuvat. Monet odottavat jo uusia matka- ja valokuvausseikkailuja.

Pandemian aikana Finnature on isännöinyt joitain suuria kansainvälisiä media-yhtiöitä.

– Vuosi ennen pandemiaa avasimme Muhoksella oman majoituspaikan ja toimintamme päämajan, sanoo Jari. Puolen tunnin ajomatka Oulun lentokentältä eikä liian kaukana maakotkan kuvauspaikasta. Villa Finnature tulee olemaan arvokas toiminnallemme kunhan koronapandemia on ohi. Päämajamme sijaitsee juuri tässä huvilassa.

Jari kertoo, että kiinteistön yhteydessä heillä on piilokoju, joka on koko ajan asiakkaiden käytettävissä.

Vuosikymmenien aikana he ovat rakentaneet yhteistyöverkostoa muiden saman alan pienyritysten kanssa, niin Suomessa kuin maailmallakin. Lähestulkoon ainoana suomalaisena matkatoimistona he myös paketoivat ja myyvät muiden pienten luontomatka-yritysten palveluja.

– Jännittävät nisäkkäät ja linnut löytyvät täältä pohjoisesta, sanoo Jari. Pienyrityksenä on ensiarvoisen tärkeää tehdä yhteistyötä muiden kanssa.

Muiden aktiivisten suomalaisten luontokuvaryrittäjien tavoin myös Jari Peltomäki on voittanut koko joukon luontokuvapalkintoja korkealla kansainvälisellä tasolla. Tärkeä tuotemerkki yrittäjälle. Pitää olla tunnettu. Jari on myös osallistunut useisiin kirjaprojekteihin. Yksi niistä on hieno Lintuvalokuvauksen käsikirja

(380 sivua, 2011) yhteistyössä Markus Varesvuon ja Bence Maté'n kanssa. Kirja on käännetty englanniksi, saksaksi, ranskaksi ja kiinaksi.

Vuosina 2007–2013 Jari toimi Suomen Ammattiluontokuvaajat ry:n puheenjohtajana.

Pian on sulkemisaika Liminganlahden luontokeskuksessa, jossa olemme. Muutama asiakas vielä kyselee Jarilta sopivista vaellusreiteistä ja saa asiaan kuuluvat kartat ja esitteet mukaan. Ulko-oven avautuessa kuulemme mustapyrstökuirin varoitusaänen läheiseltä pellolta, yksi Liminganlahden erikoislajeista.

När vi träffas i Limingo är vi inne på Coronapan-demins andra år och Finnature håller paus med företagens samtliga internationella researrangemang. Företaget äger han tillsammans med sin fru Kaisa Peltomäki, VD för Finnature sedan 2015.

– Hon är duktig med allt det ekonomiska och administrativa, säger Jari, som ger mig större rörelsefrihet med allt det praktiska ute i fält. Men hon är också en duktig fotograf och håller i trådarna för en del av vår fotokursverksamhet.

Normalt tillbringar Jari flera månader per år med kundgrupper utomlands: i Nordnorge, Svalbard, Rumänien, Ungern, Sydafrika, Japan. Egentligen ser han ganska nöjd ut som tillfällig kundrådgivare vid Limingovikens naturum. Nu finns det tid för att tänka och planera.

– Så länge pandemin stör internationellt resande fokuserar vi på inhemska kunder, säger Jari. Och intresset är stort. Vi har händerna fulla med kursverksamhet och bokningar av fotogömsten. Men redan nu ser vi att så snart coronarestriktionerna släpper, kommer vi att få mycket arbete med utländska kunder. Många är res- och fotosugna på nya äventyr.

Under pandemin har Finnature haft några stora internationella mediebolag att ta hand om.

– Året innan pandemin slog till öppnade vi i Muhos ett eget inkvarteringsställe och högkvarter för vår verksamhet, säger Jari. En halvtimmes körning från flygfältet i Uleåborg och inte alltför långt från vårt fotoställe för kungsörn. Villa Finnature kommer att bli värdefullt för vår verksamhet när koronapandemin väl är över, och i villan har vi numera vårt kontor.

Jari berättar att de i samband med fastigheten har ett fotogömsle som hela tiden står kunderna till förfogande.

Under decennier har Finnature skapat samarbetsnätverk med andra små företag inom branschen, både i Finland och utomlands.

– Vi är en av de få resebyråer i Finland som paketerar och säljer andra mindre naturfotoföretagares tjänster, säger Jari. Det är ju ”här uppe i norr” som de spännande däggdjuren och fåglarna finns, och för oss alla är det viktigt med samarbete.

Liksom så många andra aktiva finska naturfotoentreprenörer har Jari Peltomäki vunnit en massa naturfotopriser på hög internationell nivå, ett varumärke i sig för en företagare. Det gäller att vara känd. Och han har deltagit i flera bokprojekt, bland annat med den fina fågelfotograferingshandboken, ”*Lintukuvauksen käsikirja*” (380 sidor, 2011), som gjordes i samarbete med Markus Varesvuo och Bence Maté. Boken har översatts till engelska, tyska, franska och kinesiska.

Under åren 2007–2013 var Jari ordförande för Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf.

Det är snart stängningsdags på Limingovikens naturinfocenter där vi befinner oss. Jari har några kunder som frågar om lämpliga vandringsleder och får lämpliga kartor och broschyrer att ta med sig. När de öppnar ytterdörren hörs rödspoven varna från åkern intill, en av Limingovikens specialarter.

We're into the second year of the pandemic as we meet in Liminka. Finnature has frozen all their international travel operations. Jari owns the company together with his wife Kaisa Peltomäki, CEO since 2015.

– Kaisa takes care of all the financial and administrative matters while I handle practical matters in the field. She is also a skilled nature photographer and co-leads the photography courses that we offer.

Usually Jari spends several months abroad with their clients: Northern Norway, Svalbard, Romania, Hungary, South Africa, Japan. He is actually quite happy right now as a temporary customer service officer at Liminganlahti Nature Centre. Now he has time to think and plan.

– As long as the pandemic affects international travel, we will focus on domestic customers, says Jari. There is big interest. Our courses and hides are fully booked. But it's already obvious that there will be plenty of work with international clients when the restrictions are lifted. Many are looking forward to new travel and photography adventures.

During the pandemic, Finnature has hosted some major international media companies.

– A year before the pandemic, we opened our new headquarters in Muhos with accommodation facilities for our guests, says Jari. Half an hour's drive from Oulu Airport and not too far from the eagle hides, Villa Finnature will be invaluable to our operations in the post pandemic times. The villa is also where their office is nowadays.

On the property, they have a photo hide that is open to house guests at all times.

Over the decades, Finnature has built a co-

operation network with other small companies in the same field, both in Finland and around the world. They are one of only a handful of Finnish travel agencies that package services from other small nature tour operators into all-inclusive trips and sell them.

– After all, it's here, up north, where the exciting wildlife and birds can be found, says Jari. Collaborating with others is important for small business operators.

Like other active Finnish nature photography entrepreneurs, Jari Peltomäki has won a number of nature photography awards at a high international level. It pays to be known. Jari has also been involved in several book projects, one of them is the Handbook of Bird Photography, made in collaboration with Markus Varesvuo and Bence Maté in 2011 (380 pages). The book has editions in English, German, French and Chinese.

In 2007–2013, Jari chaired the Professional Nature Photographers of Finland SAL.

It will soon be closing time at the Liminka Bay Visitor Centre. A few more visitors ask Jari about hiking routes and get handed the right maps and brochures. When they leave, opening the front door, we hear a Black-tailed Godwit's alarm call from a nearby field, one of the signature species in Liminka Bay.

For Jari, the circle is temporarily closed. Finnature was conceived here in 1995. He had moved from Pori to Oulu in 1992 after meeting his first wife Ulla. Ulla had her qualifications in the tourism industry and Jari knew everything about birds. They settled in one of the most valuable wetlands in Europe and soon got involved in various conservation projects that had originated in the Liminka Bay area. Everything led to an eventual business idea for the future.

Jarille ympyrä on tilapäisesti sulkeutunut. Finnature syntyi täällä 1995. Hän muutti 1992 Porista Ouluun tavattuaan ensimmäisen vaimonsa Ullan. Ullalla oli matkailualan koulutus ja Jari tiesi kaiken linnuista. He asettautuivat asumaan Euroopan arvokkaimmalle kosteikko-alueelle ja yhdessä he ajautuivat erilaisiin suojeluprojekteihin, jotka olivat saaneet alkunsa Liminganlahdella. Tästä alkoi kyteä tulevaisuuden business-ajatus.

- Moni ei tiedä, että Liminganlahtea uhkasi kuivatus viljelymaaksi 1970-luvun lopussa, sanoo Jari. Se olisi ollut katastrofi tälle ainutlaatuiselle delta-alueelle. Se on pitkä tarina, mutta Maailmanluonnonsäätiö WWF teki aloitteen kosteikkojen suojelemiseksi ja 1982 Liminganlahti pääsi mukaan kansalliseen suojeluohjelmaan ja sai kansainvälisen statuksen arvokkaana lintukosteikkona.

Vieläkin vain osa lahdesta on rauhoitettu metsästykseltä, mutta nykyään se kerää lintuja aivan eri tavalla syysmuuton aikana kuin aikaisemmin.

- Itse asiassa oltiin Ullan kanssa töissä siinä 1988 rakennetussa opastuskeskuksessa ja Finnature perustettiin jo 1992. Sen jälkeen emme enää olleet luontokeskuksella yhdessä töissä.

- Iso-Britanniasta ja muista länsimaista tuli lintuharrastajia tänne nähdäkseen kultasirkun (*Emberiza aureola*), joka vielä tuolloin pesi täällä. Kun huomasimme ulkomaisen mielenkiinnon tulla tänne ja etsiä tiettyjä pohjoisia lintulajeja, niin aloimme ajatella, että tässä olisi mahdollisuus. Niin syntyi Finnature.

För Jari är cirkeln tillfälligt slutet, det var här vid Limingoviken som Finnature föddes 1995. Han flyttade 1992 från Björneborg till Uleåborg, efter att ha träffat sin Ulla. Hon var utbildad inom resebranschen och han visste allt om fåglar. De slog de sig ner i ett område som utgör ett av Europas mest värdefulla våtmarksområden och tillsammans drog de med i olika skyddsprojekt som hade initierats kring Limingoviken, som gav dem businessidéer för framtiden.

- Det som många idag inte vet är att Limingoviken i slutet av 1970-talet hotades av torrläggning, säger Jari. Att förvandlas till odlingsmark. Det skulle ha varit en katastrof för detta unika deltaland. Det är en lång historia, men Världsnaturfonden WWF tog initiativ till skydd av våtmarkerna och 1982 kom Limingoviken med i det nationella skyddsprogrammet. Fortsättningsvis är bara en del av området fredat för jakt, men numera samlas det helt andra mängder fåglar här under höstflyttning än tidigare.

Jari berättar att han och Ulla jobbade tillsammans i det gamla guidningscentret som byggts 1988, sen grundade de Finnature 1992. Ett nytt center byggdes 1998.

- Hit kom fågelskådare från Storbritannien och andra västeuropeiska länder för att se gyllensparv (*Emberiza aureola*) som ännu då häckade här, säger Jari. När vi såg vilket intresse det fanns utomlands, att komma hit och söka vissa nordliga fågelarter, började vi smått fundera på att haka på, och så föddes Finnature.

Many people don't know this but Liminnka Bay was threatened with drainage as arable land in the late 1970s, Jari says. It would have been a disaster for this unique delta region. It's a long story, but in the end the World Wildlife Fund for Nature (WWF) took the initiative to protect wetlands, and in 1982, Liminka Bay entered the national conservation programme and gained international status as a valuable bird wetland.

Even now only part of the bay is off-limits to bird hunters, but today it attracts migrating birds in the autumn in a completely different scale compared to earlier.

- In fact, we worked with Ulla at the visitor centre that was built in 1988, and we founded Finnature in 1992.

- Bird enthusiasts from the UK and other western countries came here to see the Yellow-breasted Bunting (*Emberiza aureola*) that we still had as a nesting species at the time. When we saw the interest to come to Finland and look for specific northern bird species, we started to see an opportunity. That's how Finnature was born.

During the first years, Finnature cooperated with major international bird tour operators gaining valuable experience.

- We took care of their groups and guided them from Estonia, via Finland, to Finnmark in Norway.

As a social person, Jari enjoyed working with birders. He had started his own birding hobby in 1977, at the age of 12. The following year, he began photographing.

© Håkan Eklund

Ensimmäisten toimintavuosien aikana Finnature teki yhteistyötä suurten kansainvälisten lintu-matkajärjestäjien kanssa. Siitä saatiin arvokasta kokemusta.

– Pidimme huolta heidän ryhmistään ja opastimme heidät Virosta, Suomen kautta, Norjan Finnmarkiin.

Sosiaalisena ihmisenä Jari viihtyi lintuharrastajien kanssa. Hän oli aloittanut oman lintuharrastuksensa 1977, 12-vuotiaana. Seuraavana vuonna hän alkoi valokuvaamaan.

– Monien vuosien ajan kiikari ja kaukoputki olivat ne tärkeimmät rengastusvarustuksen lisäksi. Olen rengastanut yhteensä noin 20 000 lintua, sanoo Jari.

Kokeneena ammattiornitologina hänellä on kolme Suomi-pinnaa eli hän on ensimmäinen Suomessa, joka on nähnyt esimerkiksi amerikantukkasotkan.

– Ja on minulla Norja-pinnakin, lisää Jari. Se oli kiljukotka. Lisäksi olen nähnyt yhden uuden lajin Romaniassa ja yhden Kreikassa.

Lintujen suojelu on tärkeä osa Finnaturen toimintaa, mm. linnunpönttöjen vieminen metsään pikkulinnuille ja pöllöille. Koska talousmetsissä ei enää löydy pesäkoloja linnuille, niin pöntöt ovat tärkeitä. Kirjassa Pöllöt (2013), jonka Jari teki yhdessä englantilaisen valokuvaaja David Tiplingin kanssa, Jari kertoo keinotekoisista pesistä, jotka hän teki lapinpöllöille Oulun alueella. Ne eivät ole kololintuja, mutta tarvitsevat suuren risupesän. Talousmetsissä ei ole tarpeeksi isoja pesäpuita. Lapinpöllöt pesivät yleensä kanahaukkojen vanhoissa pesissä.

Kanahaukoista puheen ollen Jari kertoo miten Finnature sai vaikeasti kuvattavan huuhkajan kuvausstudion vieraaksi.

– Meillä on kanahaukan ruokintapaikka lyhyen matkan päässä Liminganlahdelta. Yhtäkkiä vain huomasimme, että huuhkaja alkoi käydä iltaisin ahkerasti haaskalla ja siitpä syntyi idea. Asensimme sopivan spottivalaistuksen yökuvausta varten ja uusi luontokuvaustuote – jota harvalla yrittäjällä on tarjota – oli nähnyt päivänvalon! Tänä yönä näet miten se toimii, sanoo Jari tyytyväisenä.

Kuvausyöstä tuli jännittävä. Olen rengastanut huuhkajia, mutta en ole koskaan kuvannut niitä piilokojusta.

Yhtä kokemusta rikkaamana palaan kotiin Turkuun kasitietä pitkin.

Under de först verksamhetsåren i slutet av 1990-talet samarbetade Finnature med stora internationella fågelresearrangörer, som gav värdefull erfarenhet.

– Vi tog hand om deras grupper och guidade dem från Estland i söder till Finnmark i Nordnorge.

Och Jari som är en social person trivdes med fågelskådarna. Självt hade han inlett sina fågelstudier 1977, när han var tolv år. Följande år började han fotografera.

– Men det var nog handkikaren och tubkikaren som i många år var viktigare, tillsammans med ringmärkningsutrustningen. Sammanlagt har jag

ringmärkt ca tjugotusen fåglar.

Som erfaren proffsornitolog har han tre ”Finlandskryss”, det vill säga han är den första som i Finland sett, bland annat ringand (amerikantukkasotka).

– Och sen har jag ett Norgekryss, infliker Jari. Det var en större skrikörn. Dessutom har jag fixat en ny art för Rumänien och likaså en för Grekland.

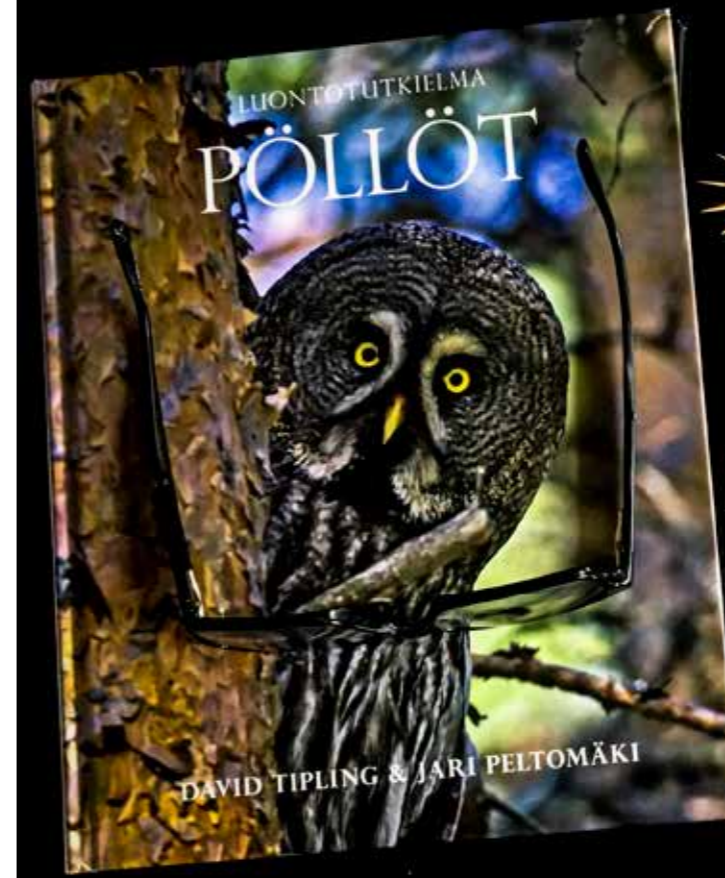
En viktig del av Finnatures verksamhet har med fågelskydd att göra, bland annat att sätta upp holkar både för tättingar och ugglor. Eftersom det inte längre finns naturliga bohål i hårt hållna ekonomiskogar är holkar viktiga. I boken ”Pöllöt” (2013) som Jari Peltomäki gjorde tillsammans med den engelska fotografen David Tipling, berättar han bland annat om bokorgar som han satt upp för lappugglor i Uleåborgstrakten, de är inte hålbbyggare, men kräver stora risbon som det inte alltid finns tillräckligt stora träd för. Ofta häckar lappugglor i gamla duvhökbon.

På tal om duvhök berättar Jari om hur det kom sig att Finnature fick en svårfotograferad uggle som fotostudiogäst.

– Vi har ett matningsställe för duvhök inte långt från Limingoviken. Plötsligt märkte vi att en berguv i skymningen började frekventera åteln, och idén var född. Vi monterade upp lämplig spotbelysning för nattfotografering, och se – en ny naturfotoprodukt som få företagare har, såg nattens ljus! I natt ska du få se hur det fungerar.

Det blev en spännande fotonatt. Berguvungar har jag ringmärkt, men aldrig fotograferat vuxna berguvar från ett gömsle.

En erfarenhet rikare kör jag riksåttan hem till Åbo.

© Håkan Eklund

For many years, binoculars and a telescope were the most important equipment, together with the ringing gear. I have ringed a total of about 20,000 birds, says Jari.

As an experienced professional ornithologist, he is the first to see three new species for Finland, for example, the Ring-necked Duck.

– And I have a Norwegian lifer too, adds Jari, a Spotted Eagle. Plus I've seen a new species for Romania and also for Greece.

Bird conservation is an important part of Finnature's operations, particularly nesting boxes for small birds and owls. As there are next to no nest

holes in commercial forests, the nest boxes play an important role in helping birds. In the book Owls (2013), made by Jari together with the English photographer David Tipling, Jari tells about the artificial nests he made for Great Grey Owls in the Oulu area. They don't nest in holes, but need a large nest made of twigs and branches. The trees in the commercial forests are not big enough for these nests. Usually Great Grey Owls use Goshawks' old nests.

Speaking of Goshawks, Jari explains how Finnature got the elusive Eagle Owl to visit their outdoor studio.

– We have a Goshawk feeding place a short distance from Liminka Bay. Suddenly we noticed

that an Eagle Owl was starting to frequent the site in the evenings and that gave us an idea. We installed spot lights for night photography and a new nature photography product had seen the light of day! Something very few operators have to offer. Tonight you will see how it all works, says Jari with a happy grin.

My nighttime photography session turned out to be exciting. I've ringed Eagle Owls, but I've never photographed them from a hide.

After this memorable experience, I rode the 8-Road back home to Turku.

Utajärven maakotkat

Jari Peltomäki

Olemme ruokkineet maakotkia Utajärvellä jo yli 15 vuotta ja itse olen viettänyt keskimäärin pari viikkoa talvessa kotkakojuissa, mikä tekee yhteensä yli 7 kuukautta. Kojut ovat vuosien aikana parantuneet ja uudessa kotkakojuksamme istuu jo ihan mielellään, koska siellä on asuntovaunulämmitys, mukavat toimistotuolit, isot ikkunat ja mikä tärkeintä – seisomakorkeus. Koko päivä istumakojussa alkaa jo olla melkoinen terveysriski kuvaajalle.

Utajärvellä kuvataan maakotkia syyskuusta aina huhtikuulle asti. Myös merikotkat vierailivat paikalla säännöllisesti etenkin muuttoaikoina. Perusruokana paikalla käytetään paikallisesta sikalasta saatuja possuja. Niiden lisäksi kotkille syötetään auton alle jääneitä jäniksiä, rusakoita, kettuja, oravia ja metsäkauriita. Säännöllisesti olemme vieneet paikalle myös kalanperkeitä.

Kuvauskojujen edessä on pikkulintujen ruokintapaikka ja niitä mukava kuvata kotkia odotellessa. Tikkapuut, joihin on porattu reikiä rasvaa varten, vetää talven aikana paikalle käpytikkojen lisäksi

myös palokärkiä ja harmaapäätikkoja. Ruokinnalla käyvät runsaslukuiset närhet houkuttelevat paikalle myös kana- ja varpushaukat etenkin syyskaudella. Piilokojussa oleminen kannattaa aina ja koskaan ei tiedä mitä kojun eteen tupsahtaa kuvattavaksi. Utajärven ruokintapaikallamme on vuosien aikana kuvattu niin tunturihaukka, piekana, hiirihaukka, ahma, karhu kuin susikin.

Kotkien ruokinta on paitsi luvanvaraista, niin myös melko työlästä. Suomessa maakotkia pääsee kaupallisesta kojusta kuvaamaan Utajärven lisäksi ainakin myös Kuusamossa. Lisäksi Itä-Suomen monilla suurpetojen ruokintapaikoilla vieraillee merikotkien lisäksi myös maakotkia.

Kungsörnsfotografering i Utajärvi

I femton års tid har vi i Utajärvi, 60 km sydost om Uleåborg, haft en åtelplats för kungsörn. Varje vinter har jag tillbringat minst två veckor i dessa fotogömslen.

Under årens lopp har de gradvis förbättrats och har nu husvagnsuppvärmning, bekväma kontorsstolar, stora fönster och det bästa – ståhöjd.

Här fotograferar vi kungsörn från september till april. Under flyttning får vi också regelbundet besök av havsörn. Som åtel används allt från överkörda skogs- och fältharar, räv, ekorre och rådjur. Ibland har vi också fiskavfall.

I väntan på örn finns tid att fotografera tättingar som har sin matplats nära gömslena. I speciella torrträdd har vi borrar hål som fyllts med fett, det lockar till sig olika hackspettarter.

Nötskrikorna som finns i stort antal lockar till sig duvhök, de mindre tättingarna sparvhök – speciellt under hösten.

Golden Eagle photography from comfortably hides

For fifteen years we have had a photo hide 60 km southeast of Oulu, for photographing Golden Eagle. Every winter I have spent at least two weeks in these photo hides.

Over the years, the hides have gradually been improved. Now they are equipped with excellent heating systems, comfortable office chairs and large windows. And the best – standing height.

Here we photograph Golden Eagles from September to April. During migration, we also receive regular visits from Sea Eagles. Everything from run-over hares, foxes, squirrels, deer are used as a bait. Sometimes also fish waste.

While waiting for Eagles there is time to photograph other species of birds. In dry trees we have drilled holes filled with grease, attracting different woodpecker species. Both Goshawks and Sparrowhawks are also frequent visitors.

www.finnature.com
www.jaripeltomaki.com

jari.peltomaki@finnature.fi
+358 40 5919 120

© Håkan Eklund

Olli Lamminsalo

Maaliskuiselta taivaalta tulee räntää. Olli Lamminsalo, joka on päätä pitempi meitä muita, johtaa ryhmää pitkin valmiiksi tallattua polkua lumiselle peltoaukeamalle. Me olemme sekalainen seurakunta, jonka varustus on raskaanlainen. Näytämme melkein siltä kuin olisimme mukana talvisotaa käsittelevässä filmissä. Kolonnassa on mukana BBC:n filmitiimi Lontoosta, joitain tunnettuja suomalaisia luontokuvaajia, Brutus Östling Ruotsista ja minä luontokuvauskurssilaisten kanssa. Olemme keskellä maalaismaisemaa, metsien ja järvien läheisyydessä. Maatilat ovat kaukana toisistaan. Idässä Venäjän rajalle on 20 km.

Märät lumihuuleet ovat suuria kuin perhoset, sää ja valo ovat täydellisiä valokuvaukselle. Huono sää on hyvä sää valokuvaajille.

Metsän reunassa istuu nälkäinen lapinpöllö ja odottaa ruokaa. Kauempana kapean kylätien varressa istuu toinen. Ne huomattiin muutamia päiviä sitten. Metrinpaksuinen lumi, paikoin kova hanki, tekee myyrien löytämisen vaikeaksi pöllöille. Olli ja hänen avustajansa tietävät mitä pitää tehdä. He hankkivat ruokaa pöllöille ja mahdollistavat siten maksavien asiakkaiden kuvien otton. Win-win konsepti. Villit linnut ja eläimet ovat usein hyvin oppivaisia, joten niiden "ruokinta" onnistuu.

Det är en blötsnödag i mars. Olli Lamminsalo, huvudet högre än alla andra, leder sin trupp längs en upptrampad stig ut till en snötäckt åkerbacke. Ett blandat sällskap med stark beväpning, det är nästan som en filmsekvens från det finska vinterkriget. Med i kolonnen är ett filmteam från BBC i London, några kända finska naturfotografer, Brutus Östling från Sverige och jag med mina naturfotoelever. Vi befinner oss i verklig glesbygd fylld med skogar och små sjöar. Det är långt mellan gårdarna. Till ryska gränsen i öster är det tjugo kilometer.

De våta snöflingorna är stora som fjärilar, ljuset och vädret är perfekt för fotografering. Dåligt väder för vanliga människor är oftast bra väder för fotografer.

I skogskanten sitter en hungrig lappuggla och väntar på mat. Längre bort längs den smala byvägen sitter en annan. De har upptäckts för några dagar sedan. Det metertjocka snötäcket, delvis med ett lager av hård skarsnö, gör det svårt för ugglorna att komma åt sorkar men Olli Lamminsalo och hans medhjälpare vet hur sånt hanteras. De fixar mat åt ugglorna och bildmöjligheter åt fotograferande kunder. Ett win-win koncept. Vilda fåglar och djur är ofta läroaktiga, många går att "mata in".

It's a day of wet snow in March. Olli Lamminsalo, a full head taller than everyone else, leads his squad along a trampled path out to a snow-covered field. A mixed company with strong armament, it's almost like a film sequence from the Finnish Winter War. However, this column is composed of a BBC film team from London, some better-known Finnish nature photographers, Brutus Östling from Sweden and I with my nature photography students. We are in a sparsely populated area of mainly forests and small lakes, dotted with farms few and far between. It's 20 km to the Russian border in the east.

The wet snowflakes are as big as butterflies, the light, and the weather perfect for photography. What is usually considered bad weather is often good weather for nature photographers.

A hungry Great Grey Owl perches on a branch at the edge of the forest, waiting for food. Further away along the narrow village road there is another, both discovered a few days ago. The snow is a metre deep and at places covered in hard crust, which makes it difficult for the owls to access voles under the snow, but Olli Lamminsalo and his assistants know how to handle such situations. They fix food for the owls and picture opportunities for photographing clients – a win-win concept. Wild birds and animals are often quick to learn; many can be fed.

Kun olemme Ollin ohjeiden mukaisesti asettautu-neet pellolla sopivaan kuvausasentoon, hän vetää laukusta esille kuolleen myyrän. Hän pyöräyttää sitä ilmassa kuin merkiksi pöllölle ja heittää sen pitkäl-le valkoisen lumen päälle. Lapinpöllö ”ymmärtää yskän”, pyrkii lentoon oksaltaan ja liukuu ilman halki päämäärätietoisesti kohti saalista. Musta metsänreuna takaa täydellisen taustan kuvalle. Kamerat surisevat. Pöllö saaleineen istuu paikoillaan muutaman sekunnin räntäsateessa ja palaa sitten kuusen oksalle.

Tällä reissulla kuvattu lapinpöllö löytyy Brutus Östlingin kirjassa Bevingat. Magiska möten i fågelmarker (2015) sivuilta 162–164. BioFoto Finlandin vuosikirjassa 2016 on Maria Sundströmin artikkeli kuvineen samasta pöllöstä.

Olli Lamminsalo on asunut ja vaikuttanut täällä, Hannu Hautalan hyvin dokumentoidussa valtakun-nassa, jo vuodesta 2003. Hän on luontokuvausyrittäjä/ammattimainen luontokuvaaja ja hänellä on oma yritys nimeltään Kuusamo Nature Photography.

Olli on omalla tavallaan kulkenut Hannu Hautalan jalanjäljissä muutettuaan kuvauskohteen perässä. Ne päivät, jolloin luontokuvaaja saattoi elää my-mällä kuviaan ja valokuvakirjoja Hannu Hautalan tavoin, ovat ohi. Nyt pitää myydä tietoa ja palveluja ja vuokrata piilokojuja muille luontokuvaajille, jotta he voivat ottaa kuvia, joihin aiemmin ainoastaan ammattokuvaajat pääsivät käsiksi.

Ute på åkern, när vi alla är organiserade i lämplig skjutposition enligt Lamminsalos direktiv, plockar han fram en död mus ur sin väska. Han svänger runt med armen som tecken åt ugglan och kastar musen långt ut på den vita snön. Lappugglan är med på noterna, lämnar sin kvist och glidflyger målmedvetet genom snöfallet fram mot bytet. En mörk skogskant i fonden ger en perfekt ”setting”. Kamerorna rasslar. Ugglan sitter stilla några sekunder i blötsnön med sitt byte innan den återvänder till granen.

På sidorna 162–164 i Brutus Östlings bok Bevingat. Magiska möten i fågelmarker (2015) hittas lappugglan från denna marsdag i Kuusamo. I BioFoto Finland's årsbok 2016 hittas en artikel av Maria Sundström illustrerad med samma ugglan. Bland annat.

Här uppe i Hannu Hautalas väldokumenterade rike har Olli Lamminsalo bott och verkat sen 2003. Han är en yrkesmässig naturfotograf med det egna företaget Kuusamo Nature Photography som verk-samhetsbas.

På sätt och vis har han gått Hannu Hautala i fotspåren, han har flyttat upp till motiven. Men borta är de gyllene tider när en naturfotograf, lik-som Hautalas generation, kunde livnära sig på att sälja bilder och fotoböcker. Nu gäller det att vara en service provider, att sälja kunskap och tjänster samt hyra ut fotogömslen åt andra fotografer. Att de i sin tur kan ta spännande bilder på björnar, vargar, örnar, gjusar, ugglor och skogsfåglar, sådant som bara professionella naturfotografer tidigare lyckades komma åt.

Out in the field, where Lamminsalo has us all organized in good shooting positions, he lifts a dead mouse out of his bag. Turning around, he flings his arm out as to cue the owl, then throws the mouse far out on the white snow. The Great Grey Owl plays along, leaves its branch and glides purposefully through the snowfall towards the prey. A dark forest behind the bird provides a perfect backdrop. The cameras are firing. The owl sits still for a few seconds in the wet snow with its prey before returning to the tree.

The Great Grey Owl captured in Kuusamo on this day in March landed on the pages 162–164 in Brutus Östling's book Bevingat. Magiska möten i fågelmarker (2015). An article by Maria Sundström illustrated with the same owl can be found in BioFoto Finland's yearbook 2016.

Olli Lamminsalo is a professional nature pho-tographer, with his own tour company Kuusamo Nature Photography. He has lived and worked here in Hannu Hautala's well-documented realm since 2003.

In his own way he has followed in Hannu Hau-tala's footsteps as he moved up north following his photography passions. But gone are the days when a nature photographer, like Hautala's generation, could make a living selling pictures and photo books. Now it's about being a service provider, selling knowledge and services and renting out photo hides to other photographers so that they in turn can take exciting pictures of bears, wolves, eagles, ospreys, owls, and forest birds, such as only professional nature photographers previously managed to produce.

© Håkan Eklund

© Håkan Eklund

Ensimmäisen koronavuoden aikana, jolloin Ollin asiakkaat olivat harvassa, vietin muutaman yön hänen piilokojussaan metsänsoidinta kuvaten tulevaa kirjaani varten. Samalla pääsin tutustumaan uuteen, mielenkiintoiseen luontokuvayrittäjään. Haastattelin Ollia norjalaiseen Natur & Foto -julkaisuun (Nro 1/2021); norjalaiset ovat tärkeä asiakasryhmä suomalaisille luontokuvayrittäjille.

Olli on syntynyt ja kasvanut Helsingissä. Hän työskenteli parikymmentä vuotta kauppiana pääkaupunkiseudulla.

Under den första coronavåren, när det var glest mellan kunderna i Lamminsalos fotokojor tillbringade jag några nätter på tjäderspel för en kommande bok, samtidigt lärde jag känna ännu en intressant naturfotoföretagare. Jag presenterade Olli Lamminsalo i en intervjuartikel norska Natur & Foto (Nr 1/2021); för finska naturfotoföretagare är norrmännen en viktig kundgrupp.

Olli Lamminsalo är född och uppvuxen i Helsingfors. Under tjugo år jobbade han som köpman i huvudstadsregionen.

During the first pandemic spring, when clients in Lamminsalo's hides ranged from rare to none, I spent a few nights at the Capercaillie lek for an upcoming book, and at the same time got to know yet another interesting nature photo entrepreneur better. I featured Olli Lamminsalo in an interview in the Norwegian magazine Natur & Foto (No. 1/2021); Norwegians are an important client group for Finnish nature photographers.

Olli Lamminsalo was born and raised in Helsinki. For twenty years he worked as a merchant in the capital region.

- It was a tough, hectic, and demanding sales industry, says Olli. After years of stress and meetings with sometimes fussy customers, the longing for nature grew stronger, away from the urban. Away from cars and crowds.

That was when Kuusamo came into the picture. Together with friends, he participated in the Kuusamo bird marathon in the spring of 1990. In the 24-hour-competition, it was important to find as many bird species as possible in one day.

- We weren't familiar with the area and didn't do so well. But we got a taste for it, we realised that we had real chances at getting further up on the list of winners. And it was just so much fun in the company of good friends - I have great memories: the sounds during the light-filled spring nights out on the remote bogs. The hunt for lekking Broad-billed Sandpipers and Short-eared Owls. The scent of spring in the wilderness.

Se oli hektistä aikaa, sanoo Olli. Vuosikymmenten stressi ja toisinaan hankalat asiakkaat saivat kaipaamaan takaisin luontoon pois ihmismassojen ja autojen täyttämästä urbaanista elämästä. Niin Kuusamo tuli mukaan kuvaan.

Hän osallistui 1990 kavereineen Kuusamon 24 tunnin lintumaratoniin, jossa ideana on löytää vuorokauden aikana niin monta lintulajia kuin mahdollista.

- Koko alue maastoineen oli meille tuntematon emmekä pärjänneet kovin hyvin. Mutta saimme lisämakua ja tajusimme potentiaalin päästä tuloslistalla ylöspäin. Hyvien ystävien kanssa oli vaan niin mukavaa ja saimme hienoja muistoja: Valoisten öiden äänimaailma syrjäisillä rämeillä. Jänkäsirriäisten tai suopöllöjen soidinten etsintää. Erämaan kevätluokut.

Reissut jatkuivat Kuusamoon koko 1990-luvun, kun Olli kavereineen osallistui aina kesäkuussa lintumaratoniin ja oppi tietämään alueen parhaat lintupaikat. Muutaman vuoden harjoittelun jälkeen Ollin tiimi alkoi voittaa kilpailun vuosi vuoden jälkeen, vaikka kilpailuun osallistui Suomen innokkaimpien ornitologien "kerma". Ollin tiimiin kuului myös Markus Varesvuo, joka on yksi maailman tunnetuimmista lintukuvaajista.

Ollin toimittama Kuusamo Bird Race 1993-1998 oli ensimmäinen julkaisu laatuaan, jossa kerrottiin yksityiskohtaisesti alueen hienoista lintupaikoista.

Olli tapasi myös tulevan vaimonsa Kuusamossa syyskuun Kuusamo Nature Photo-festivaalin aikaan.

Hannu Hautalan kirjoittamat ja monille kielille käännetyt kirjat auttoivat tekemään Kuusamosta yhä suosittumman kotimaisten ja ulkomaisten lintuharrastajien luontomatkailukohteen.

Det var en tuff, hektisk och krävande försäljningsbransch, säger Olli. Efter årtal av stress och möten med ibland kinkiga kunder växte sig längtan till naturen allt starkare, bort från det urbana. Bort från bilar och människomassor.

Det var då Kuusamo kom in i bilden. Tillsammans med kompisar deltog han våren 1990 i Kuusamo fågelmaraton, en 24-timmars tävling. I tävlingen gällde att under ett dygn hitta så många fågelarter som möjligt.

- Då var ju området och terrängen okänd för oss och vi klarade oss inte så bra. Men vi fick mersmak, vi såg potentialen i att klättra uppåt i resultatlistan. Och det var bara så roligt i goda vänners lag, det är fina minnen. De ljusa nätternas ljudlandskap över ensliga myrland. Jakten på spelande myrsnäppor, eller jordugglor. Doften av vildmarksvår.

Sen fortsatte vårutflykterna till Kuusamo. Under hela 1990-talet deltog han och kompisarna varje maj i Kuusamo fågelmaraton och lärde känna de bästa fågelmarkerna i området. Efter några års övning började Olli och hans lag vinna tävlingen. År efter år, trots att tävlingen samlade grädden av Finlands ivrigaste ornitologer. I Ollis team var också Markus Varesvuo, idag känd som en av världens främsta fågelfotografer.

Publikationen Kuusamo Bird Race 1993-1998, som Olli Lamminsalo var redaktör för, var den första i sitt slag som mera detaljerat berättade om de fina fågelmarkerna som fanns i området.

Senare träffade Olli sin blivande fru i Kuusamo i samband med årliga naturfotofestivalerna.

The spring trips to Kuusamo continued throughout the 1990s. He participated in the Kuusamo Bird Marathon every May with his friends and got to know the best bird places in the area. After a few years, Olli and his team started to win the competition. And kept on winning, year after year, despite the competition gathering the crème de la crème of the most eager ornithologists in Finland. Part of Olli's team was also Markus Varesvuo, today known as one of the world's foremost bird photographers.

The publication Kuusamo Bird Race 1993-1998, by Olli Lamminsalo, was the first of its kind to tell in detail about the fine birding sites in the area.

Later, Olli met his future wife in Kuusamo around the time of the annual Kuusamo Nature Photo festival.

In the footsteps of Hannu Hautala's books, many of them published in many different languages, and the newly established nature guide services, Kuusamo was suddenly becoming a hotspot for both domestic and international birders.

For a long time, this place was the only one in Western Europe where you could relatively easily find the rare Red-flanked Bluetail. There was a great need for organized bird guiding and it was what I did during my first years in Kuusamo. First in collaboration with the company Finnature, and then other nature photographers. Close and functioning contacts to other operators are a must in this line of business.

Olli's international nature photographers and birders are mostly interested in birds that have a connection to the taiga forest, to Arctic conditions, the northern lights, or the proximity to Russia.

Pitkään tämä oli ainoa paikka Länsi-Euroopassa, jossa pystyi suhteellisen helposti löytämään harvinaisen sinipyrstön. Alkoi tulla tarvetta organisoidulle lintuopastukselle ja lähinnä sen parissa teinkin työtä ensimmäisten Kuusamon vuosieni aikana. Ensin yhteistyössä Finnaturen kanssa ja sitten muiden luontokuvaajien kanssa. Tiiviit ja toimivat verkostot ovat a ja o tällaisessa toiminnassa.

Ulkomaiset luontokuvaajat ja lintuharrastajat, jotka ovat Ollin asiakkaita, ovat eniten kiinnostuneita linnuista, jotka liittyvät taigametsään, arktisiin olosuhteisiin, revontuliin tai Venäjän läheisyyteen.

Talvella on kyse mm. lapinpölystä, hiiripölystä, kuukkelista, maakotkasta, lapintiaisesta, palokärjestä ja koskikarasta. Keväällä kiinnostavat metson- ja teerensoidin, taviokuurna, sinipyrstö ja uivelo, riipuen siitä mistäpäin asiakas tulee. Toukokuussa ja elokuussa kalasääski on kiitollinen laji. Ja tietysti ikisuosikki karhu.

Jotkut lajeista vaativat, että piilokojun paikka on valittu strategisesti. Ollilla on maanomistajilta maksullinen lupa kaikille piilokojuille.

– On myös muita meille pohjoismaalaisille tavalisia lintulajeja, joita ulkomaiset kuvaajat hamuavat. Esimerkiksi meille tavallinen telkkä, Goldeneye, on monelle todellinen helmi ja sitäpaitsi kaunis. Amerikkalaiselle tavallinen punatulku on toivottu laji. Sopivia kuvauskohteita löytyy kaikille.

Lumiset talvet ovat luontokuvaajien suosikkeja ja Kuusamo onkin talvella vielä lumivarma paikka. Usein nähdään myös revontulet, *Aurora borealis*. Kaikki ulkomaalaiset luontokuvaajat eivät kuitenkaan osaa pukeutua talviolosuhteita varten.

– Minulla on sopimus erään toisen yrittäjän kanssa ja hän toimittaa asiakkaileni asianmukaiset varusteet, joita ilman ei pärjää. Joskus asiakkaita pitää opettaa kävelemään lumikengillä. Jo se on äärimmäisen hieno kokemus.

Lentokentän läheisyys helpottaa Ollin yritys-konseptia.

– On elintärkeää, että saan ulkomaisia asiakkaita. Kuusamon ajoetäisyydet päästä päähän ovat yli 100 km.

Lentokenttä oli myös Hannu Hautalalle yksi tärkeä tekijä, kun hän valitsi Kuusamon kuvaustoimintansa päämajaksi. Tärkein tekijä on tietysti luonto. Kuusamossa on monia kansallispuistoja ja erilaisia vanhojen metsien suojelualueita.

– Toivon, että kaikki päättäjät Suomessa ymmärtäisivät tarpeen säilyttää riittävästi luonnonvaraisia alueita. Tulevaisuudessa ne ovat kultaakin kalliimpia! Käden käänteessä ei voi palauttaa sitä, mikä kerran on tuhottu. Siihen menee satoja vuosia.

Juttuhetki Kuusamon ABC-kahviossa on ohi. Kello on puoli kuusi ja Olli palaa kotikonttorille. Minä ajan puolisen tuntia kaupungin ulkopuolelle, jossa on Ollin metsonkuvauspaikka. Metsässä on vielä puoli metriä lunta. Tuntia myöhemmin olen valmiina yöllistä näytöstä varten.

Saas nähdä kuinka monta metsokukkoa kevyö tarjoaa.

Via Hannu Hautalas böcker som utkom på många språk, och via nya etablerade naturguidningstjänster började plötsligt Kuusamo bli en vallfartsort för både inhemska och utländska ornitologer.

– Längre var ju detta ställe det enda i Västeuropa där man relativt enkelt kunde hitta den sällsynta taigablåstjärten. Det uppkom ett stort behov av organiserad fågelguidning och det var främst sådant som jag sysslade med under mina första år i Kuusamo. Först i samarbete med företaget Finnature och sen kom andra naturfotografer med i samarbetet. Täta fungerande nätverk är a och o för att kunna syssla med sånt här.

Ollis utländska naturfotografer och ornitologer är mest intresserade av fåglar som har en koppling till taigaurskog, till arktiska förhållanden, norrsken eller närheten till Ryssland.

Under vintern gäller det bland annat lappuggla, hökuggla, lavskrika, kungsörn, lappmes, spillkråka och strömstare. Under våren tjäder- och orrspel, tallbit, taigablåstjärt och salskrake, beroende varifrån kunden kommer. I maj och i augusti är fiskgjuse en tacksam art. Och förstås alltid björn.

En del av arterna kräver strategiskt placerade fotogömslen, som Olli med markägarnas tillstånd har etablerat runt om i området, och betalar för.

– Det finns många andra för oss nordbor vanliga arter som är eftertraktade för utländska fotografer. Till exempel vår vanliga knipa, Golden Eye, är en omtyckt pärla. Dessutom vacker. Och för en amerikanare är en vanlig domherre en höjdare! Lämpliga motiv finns det för alla kunder.

Snörika vintrar är populära bland landskapsfotografer, och i Kuusamo finns det fortfarande snö,

tack och lov. Och norrsken, *Aurora borealis*. Men de flesta utlänningar vet inte hur man skall klä sig för snö och kyla.

– Jag har avtal med en annan företagare som förser kunderna med kläder, skor, handskar och annat som vintertid behövs i fält. Annars funkar det inte. Ibland gäller det också att lära dem gå med snöskor. Redan det är en exklusiv upplevelse.

En viktig sak som underlättat Ollis företagskoncept är närheten till ett flygfält.

– Det är livsviktigt för att kunna jobba med utländska kunder. Här är avståndet tillräckligt långa ändå, det är mer än hundra kilometer att köra från den ena ändan av Kuusamo till den andra.

Flygfältet var också en av de faktorer som i tiden gjorde att Hannu Hautala 1979 valde Kuusamo som bas för sitt naturfotograferande. Men den viktigaste faktorn är förstås naturen. I Kuusamo med omnejd finns det många nationalparker och olika typer av skyddsområden med intakt skogsekosystem.

– Detta är en sak som jag önskar att alla beslutsfattare i Finland skulle förstå, att se till att det finns tillräckligt med områden som lämnas i naturtillstånd. De kommer i framtiden att vara värda sin vikt i guld! Det går ju inte att i en handvändning återskapa det som en gång förstörts, till det kan krävas hundratals år.

Klockan halv sex bryter vi upp från ABC-cafeterian i Kuusamo. Olli åker hem till sitt kontor och jag kör ut till ett av hans fotogömslen på en gammal tjäderspelplats en halv timme utanför stan. I skogen är det ännu en halv meter snö.

Få se hur många tuppar som vårnatten kommer att bjuda på?

During the winter, these include the Great Grey Owl, Hawk Owl, Siberian Jay, Golden Eagle, Siberian Tit, Black Woodpecker, and the Dipper. In the spring, it's about the Capercaillie and Black Grouse leks, Pine Grosbeak, Red-flanked Bluetail and Smew, depending on where the client comes from. In May and August, Ospreys rule. And of course, always, the bear.

Some of the species require strategically placed photo hides. Olli has obtained permissions for all his hides from the landowners and pays for them.

– There are many other species common to us northerners that are pure gold to international photographers. For example, Golden Eye, which is common to us, is a rare treat for many, not to mention beautiful. And for an American, an ordinary Bullfinch is high on the wishlist! There is something for everyone.

Snowy winters are popular with landscape photographers, and in Kuusamo there is still plenty of snow. And Northern Lights, the *Aurora borealis*. But most international guests don't know how to dress for snow and cold.

– I have an agreement with another entrepreneur who provides my clients with clothes, shoes, gloves, and other things that are necessary in the winter cold. Sometimes it is also important to teach them to wear snowshoes, which can be an experience in itself.

One important factor that has facilitated Olli's business concept is the proximity to an airport.

– It is vital to be able to work with international clients. Here the distances are long enough anyway, it is more than a hundred kilometres to drive from one end of Kuusamo to the other.

The airfield was also one of the factors that in time led Hannu Hautala in 1979 to choose Kuusamo as the base for his nature photography. But the most important factor is of course nature. In Kuusamo and the surrounding area, there are many national parks and a variety of old, protected forests.

– This is something that I wish all decision-makers in Finland really understood: the need to let enough areas to be left in their natural state. In the future, they will be worth their weight in gold! It is not possible to recreate in one fell swoop what was once destroyed, it can take hundreds of years to recover.

At half past five we leave the cafeteria in downtown Kuusamo. Olli return back to his office, and I drive out to one of his hides at an old Capercaillie lek site half an hour's drive outside the town. Deep in the forest, snow is still a half a metre deep.

Wonder how many Capercaillie males the spring night will have for me?

Kuusamon sääkset

Olli Lamminsalo

Aloitimme kuvaustoiminnan kala-altailla Kuusamon Lämsänkylässä 2015, jossa meillä on paikalla kahdenlaisia kojuja: 2 kpl kiinteitä neljän kuvaajan kojua sekä 3 kpl kolmen kuvaajan kojua. Altailla vierailevat säännöllisesti 5-6 reviirin sääkset.

Tärkeintä sääksien kuvauksessa on hyvä näkyvyys ja niiden lähtiessä vauhdikkaaseen sukellukseen kuvaajan on hyvä olla valmiina. Isoissa kojuissa meillä on isot ikkunat sekä mukava kuvausasento. Siirrettävissä kojuissa kojun etuseinä on yläosasta täysin avoin ja kojun katto on läpinäkyvää plexiä, joka on peitetty harvalla maastoverkolla.

Sääksien kuvauskausi jakaantuu Kuusamossa kahteen selkeään osaan. Toukokuussa kolmen viikon sesongin aikana kuvataan Afrikasta muu-
tolta saapuneita lintuja monien järvien ollessa vielä jäässä, joten linnut vierailevat paikalla aktiivisesti. Keskimäärin toukokuussa sääkset sukeltavat noin 20-30 kertaa päivässä.

Toinen kuvauskausi on elokuussa, jolloin alueella pesivien lintujen poikasetkin vierailevat kala-altailla harjoittelemassa kalastusta ennen lähtöä pitkälle muuttomatkalle. Elokussa aktiivisuus on myös korkea ja keskimäärin noin 10-20 sukellusta päivän aikana.

Fiskgjusfotografering i Kuusamo

Ar 2015 inledde vi fiskgjusefotografering vid en fiskodling i Lämsänkylä by i Kuusamo. Fiskgjusar från 5-6 olika revir fiskar regelbundet i dammarna. Vi har två fasta fyra personers gömslen samt tre stycken tre personers gömslen.

God sikt är det viktigaste vid fotografering av fiskgjusar för att hinna med i svängarna när de dyker efter fisk. I de större gömslena är fönstren stora med möjlighet för bekväm fotograferingsposition.

De mindre gömslen är flyttbara, de är nybyggda med genomskinligt tak av plexiglas som endast är täckt med ett glesst camouflagenät. Den övre delen av fotosidans vägg är helt öppen som underlättar snabba kamerarörelser.

Fotograferingssäsongen i Kuusamo utgörs av två perioder. Under tre veckor i maj, när fiskgjusarna återvänt från Afrika, besöker de ofta fiskodlingen. Många sjöar är ännu då istäckta. I medeltal har vi noterat 10 - 30 dykningar efter fisk under en dag,

Den andra fotograferingsperioden infaller i augusti när ungfåglarna lär sig att fiska inför sin långa resa till övervintringen i Afrika. Också då är dykningsaktiviteten hög, i medeltal 10-20 dykningar per dag.

<https://kuusamonaturephotography.fi/en/home/>

Kuusamo Nature Photography Oy Ltd
+358 50 050 1706
info@kuusamonaturephotography.fi

facebook: KuusamoNaturePhotography
instagram: KuusamoNaturePhotography

Osprey photography in Kuusamo

We started Osprey photography at a fish farm in Lämsänkylä village in Kuusamo 2015: two fixed hides for four persons and three hides for three persons. Ospreys from five to six different territories fish regularly in the ponds.

Good visibility is the most important thing when photographing Ospreys to keep up with the turns when they dive for fish. In the larger hides, the windows are large with the possibility of comfortable shooting position.

The smaller portable hides provide many different photo opportunities. They are newly built with transparent plexiglass roof that is covered only with a sparse camouflage mesh. The upper part of the "photowall" is fully open, which facilitates fast camera movements.

The shooting season in Kuusamo consists of two periods. Three weeks in May, when the Ospreys return from Africa and many lakes are still covered with ice. On average, we have recorded 10-30 dives for fish in one day.

The second shooting period falls in August when the young birds learn to fish for their long journey to their wintering quarters in Africa. Even then, diving activity is high, on average 10-20 dives per day.

Maailman valloittajat

Håkan Eklund

Se, joka seuraa skandinaavista luontokuvausta, ei voi välttyä kahdelta nimeltä: Staffan Widstrand ja Arnfinn Johansen. Paitsi, että molemmat menestyvät säännöllisesti merkittävässä valokuvauskilpailuissa, he ovat myös mukana kansainvälisissä projekteissa. Molemmilla on tapana ajatella laaja-alaisesti ja toimia mittavasti.

Naturfotografer som tänker stort

Den som följer med skandinaviskt naturfoto kan inte undgå att träffa på två namn: Staffan Widstrand och Arnfinn Johansen. Förutom att båda två regelbundet vinner stora internationella fototävlingar, är de också engagerade i internationella projekt. De både tänker och agerar stort.

Nature photographers who think big

Anyone following Scandinavian nature photography has seen these two names: Staffan Widstrand and Arnfinn Johansen. In addition to regularly winning major international photo competitions, they are also involved in international projects. They both think and act big.

Staffan Widstrand / N

Vuosia sitten, eräänä sateisena iltana, Staffan Widstrand ja minä jaoimme pullollisen punaviiniä helsinkiläisessä ravintolassa. Hän oli jo tuolloin suuri nimi ja Outdoor Photography-julkaisu nosti hänet yhdeksi maailman vaikutusvaltaisimmista luontokuvaajista. Hän oli juuri saanut päätökseen Wild Wonders of Europe -suurprojektin, joka kuulemma tavoitti n. 800 miljoonaa ihmistä näyttelyiden ja medianäkyvyyden avulla. Samannimisestä kirjasta otettiin 90 000 kappaleen painos ja se käännettiin seitsemälle kielelle.

Olen lukenut kymmeniä hänen kirjoittamiaan kirjoja. Ajunngilaq – arktiska ögonblick (1997) on vieläkin yksi suosikeistani, reportaasikirja, jonka hän teki yhdessä Magnus Elanderin kanssa.

Mutta nyt, kun nautimme toista punaviinilasillista, en ole niinkään kiinnostunut suurista projekteista, vaan henkilöstä menestyksen takana. Miten niin monesta ruotsalaisesta luontokuvaajasta, luontokirjailijasta ja tutkimusmatkailijasta on tullut kansainvälisesti niin tunnettuja ja suuria nimiä?

– Minulle kiinnostus luontoa ja luonnonsuojelua kohtaan on kaiken perusta. Kaikki alkaa uteliaisuudesta, joka luo motivaation ja saa aikaan draivin saada jotain tehdyksi. Samoin myös ymmärrys siitä, että maailma loppujen lopuksi on pieni ja luontoon kohdistuvat uhat aika samanlaisia. Jos joku onnistuu yhdellä osa-alueella, niin se yleensä innostaa myös muita. Autourheilu on suomalainen esimerkki. Täytyy vaan uskaltaa ajatella isosti ja vakiinnuttaa asemansa kansainvälisesti.

En regnig höstkväll för ett antal år sen delade Staffan Widstrand och jag en flaska rödvin på en Helsingforsrestaurang. Han var redan då ett stort namn och räknades av tidskriften Outdoor Photography till en av världens mest inflytelserika naturfotografer. Han hade då rott i land storprojektet Wild Wonders of Europe som lär ha nått 800 miljoner människor via utställningar och annan medieexponering. Boken med samma namn trycktes i 90 000 ex och översattes till sju olika språk.

Själv har jag läst många av de tiotal böcker han gett ut. Ajunngilaq – arktiska ögonblick (1997), är fortfarande en av mina favoriter, en reportagebok som han gjorde tillsammans med Magnus Elander.

Men det är inte de stora projekten i sig som jag är intresserad av där vi sitter vid våra rödvinsglas, det är personen bakom framgångarna. Hur det kommer sig att så många svenska naturfotografer och tidiga naturskildrare/upptäcktsresande blivit så internationella? Och så stora.

– För mig bottnar allt i ett stort intresse för natur och naturskydd, säger han. En nyfikenhet som i sig är grogrunden för den motivation och den drive som krävs för att få något gjort. Samt attityden att världen ändå är ganska liten och hoten mot natur rätt lika. Och är det någon som lyckas inom en viss bransch, brukar det smitta av sig till andra. Ni i Finland är ju ett exempel på det inom bilsporten. Man måste våga tänka stort och etablera sig internationellt.

Staffans uppväxt var internationell, med föräldrar som jobbade en tid i Afrika. Hans första tre skolår gick av stapeln i Tanzania och i den internationella skolan och miljön lärde han sig engelska och franska, och att leva mångkulturellt.

Some years ago, on a rainy autumn evening, I shared a bottle of wine with Staffan Widstrand at a restaurant in Helsinki. He was already a big name by then and Outdoor Photography magazine had ranked him as one of the world's most influential nature photographers. He had just completed a huge project, the Wild Wonders of Europe, which is said to have reached 800 million people through exhibitions and other media exposure. A book bearing the same title was printed in 90,000 copies and translated into seven different languages.

I've read many of the dozens of books he has published. Ajunngilaq – Arctic Moments (1997), is still one of my favourites, a reportage he made with Magnus Elander.

But it's not the big projects that I'm interested in as we sit and sip our wine, it's the person behind the successes. How come so many Swedish nature photographers and early nature painters / explorers have become so international? And so big.

– For me, everything is based on a great interest in nature and nature conservation, he says. A basic curiosity that is the breeding ground for the motivation and drive that is required to get something done. And the understanding that at the end of the day, the world is relatively small and the threats to nature quite similar. And if someone succeeds in a certain field, it usually inspires others. You in Finland are an example of that in motorsport. One must dare to think big and establish oneself internationally.

Staffan's upbringing was international, with parents working in Africa for some time. His first three school years were in Tanzania in an international school, where he learned English and French, and to live in a cross-cultural environment.

© Håkan Eklund

Staffanin kasvuympäristö oli kansainvälinen. Vanhemmat työskentelivät joitain vuosia Afrikassa. Ensimmäiset kolme kouluvuottaan Tansaniassa hän kävi kansainvälistä koulua, jossa hän oppi englantia ja ranskaa ja monikulttuurista elämää.

- Vapaa-ajalla lähdimme usein safarille, jossa pääsin kosketuksiin villin luonnon kanssa. Ne olivat formatiivisia vuosia. Jos on kasvanut sellaisessa ympäristössä, niin mikään ei ole enää kuin ennen, kun palaa kotimaahan.

Olen illan kuluessa kertonut perheemme Botswanan vuosista ja Kalaharin valtavasta autiomaasta, jossa pääsi näkemään villieläimiä kuin Edenin puutarhassa.

- Kotiin palattua joutuu tuotantoyhteiskunnan rattaisiin, yhteiskunta, joka on ekologisesti köyhtynyt. Ei tarvitse kuin katsoa metsänhoitoa, joka on totaalista pohjolan luontoperimän vandalisointia.

Ruotsiin palattuaan hänestä tuli 13-vuotiaana aktiivinen Fältbiologerna-luontokerhossa, joka vastaa Suomessa Luonto-Liittoa. Vähitellen hän pääsi heidän lehtensä *Fältbiologen* toimittajaksi. Hänen ensimmäisen lintukuvansa julkaistiin ornitologisessa julkaisussa, kun hän oli 14-vuotias.

- Se oli epätarkka kuva sinipyrstöstä, todellinen harvinaisuus siihen aikaan. Se menestys kannusti.

Hänestä tuli Ruotsin Luonnonsuojeluyhdistyksen jäsen ja hän olisi mielellään opiskellut luonnontieteitä yliopistossa, mutta se olisi vaatinut paljon matematiikkaa, josta hän ei niinkään välittänyt. Varusmiespalveluksen jälkeen ja työskenneltyään jonkin aikaa armeijassa kapteenina, hän halusi ulkomaille.

- Otin yhteyttä Tema resor -matkatoimistoon ja kävi ilmi, että he tarvitsivat heti matkanjohtajan Espanjaan.

Under fritiden för vi ofta ut på safari, att exponeras till en riktig natur med gott om vilt är formativt. Har man växt upp i en sådan viltrik natur blir inget det samma när man kommer hem.

Jag har tidigare under kvällen berättat om våra år i Botswana och Kalahari med sina enorma arealer med orörd vildmark och mängder av vilda djur i en riktig Edens lustgård.

- Sen när man kommer hem hamnar man i ett produktionsamhälle som känns så ekologiskt utarmat, säger han. Det är bara att ta en titt på skogsbruket som är en total vandalisering av vårt nordiska naturarv.

Tillbaka i Sverige blev han som trettonåring aktiv i Fältbiologerna och småningom redaktionsmedlem i organisationens rikstidning *Fältbiologen*. Som fjortonåring fick han sin första fågelbild publicerad i en ornitologisk tidskrift.

- Det var en oskarp bild av en blåstjärt, en verklig raritet på den tiden. Men den framgången sporrade.

Han blev medlem i Svenska Naturskyddsföreningen och skulle gärna ha önskat studera naturvetenskap vid universitet, men insåg att det krävde alltför mycket matte, som han ogillade. Efter avtjänad värnplikt och en tid i det militära, till slut med kaptensgrad, ville han ut i världen.

- Jag knackade på hos företaget Temaresor och det visade sig att de genast behövde en reseledare i Spanien.

På den vägen blev det många år som naturguide och reseledare i Sydeuropa, Afrika och Asien. Tillbaka i Sverige fick han jobb som bildredaktör för bokförlaget Natur & Kultur, som också visade sig vara lyckosamt.

During our free time we often went on a safari, which exposed us to the wild nature. These were my formative years. If you grow up in such an environment, nothing will ever be the same when you return to your home country.

Earlier in the evening I had been reminiscing about my family's years in Botswana and the vast Kalahari Desert, where you got to see wildlife as if you were in the garden of Eden.

- Then, when you come home, you end up in a production society that feels so ecologically depleted, he says. Just look at forestry, which is pure vandalism against our Nordic nature heritage.

Back in Sweden, as a thirteen-year-old, he became active in Fältbiologerna, a natural history club, and eventually an editorial member of the organization's national magazine *Fältbiologen*. At the age of fourteen, he had his first bird picture published in an ornithological journal.

- It was a blurry image of a Red-flanked Bluetail, a real rarity at the time. That success spurred me on.

He became a member of the Swedish Society for Nature Conservation and would have liked to study natural sciences at university, but realized that it required too much math, which he wasn't keen in. After completing his military service and a period in the military, leaving the army with the rank of captain, he wanted to go out into the world.

- I approached Tema Resor travel agency, and it turned out that they needed a tour guide in Spain, starting immediately.

Sillä tiellä hän työskenteli monta vuotta luonto-opaana ja matkanjohtajana Etelä-Euroopassa, Afrikassa ja Aasiassa. Palattuaan Ruotsiin hän sai työpaikan kuvatoimittajana Natur & Kultur -nimisessä kustantamossa. Se oli onnenpotku.

- Siellä opin kaiken fotobisneksestä ja kustannustoiminnasta, mistä oli hyötyä ryhdyttyäni 1990 kokopäivätoimiseksi valokuvaajaksi ja kirjailijaksi.

Hän kertoo aina pitäneensä reportaasityylin kuvin ja sanoin kertomisesta. Kirjaprojekteissa hän on yleensä työskennellyt pareittain kollegan kanssa.

- Oma valokuvaamiseni on enemmänkin storytelling, jossa kuvien avulla painotetaan luonnonsuojelua. En niinkään käytä yksittäisiä kuvia. Samaan aikaan, kun luontokuvaajat juoksevat ympäriinsä ja hakevat sitä täydellisesti sommiteltua kilpailukuvaa täydellisessä valossa, luontoa tuhoutuu yhä nopeutuvassa tahdissa. Pian meillä ei ole enää mitään kuvattavaa.

Ensimmäiset kolme kirjaa Afrikasta ja Arktiksesta hän teki yhdessä Magnus Elanderin kanssa. Niistä tuli myyntimenestyksiä, jotka saivat useita kunniamainintoja. Tätä kirjoittaessa Staffanilta on ilmestynyt 19 kirjaa. Monet niistä ovat saaneet palkintoja.

Vuonna 1996 hän starttasi Ekoturism-yhdistyksen Ruotsissa ja vuonna 2006 hänet valittiin Naturfotograferna/N-jäseneksi. Sen jälkeen projektit vain kasvoivat. Hän toimi yhtenä perustajajäsenenä mittavassa *Wild Wonders of Europe* -kuvaprojektissa.

- Lähetimme 69 Euroopan parasta luontokuvaajaa 48 maahan Euroopassa. Kuvatoimeksiantoja oli 125. Kukaan ei saanut kuvata omassa maassaan, vaan uusin silmin piti löytää kuvakohteita uusissa ympäristöissä. Haaste sinänsä. Se oli silloin maailman suurin luontokuvaprojekti.

Där lärde jag mig allt om fotobusiness och förlagsverksamhet som jag har haft stor nytta av vid mina egna bokprojekt, sen jag 1990 blev fotograf och författare på heltid.

Han berättar att han alltid gillat det journalistiska, att i reportagestil berätta, i text och bild. Ofta har han i bokprojekt jobbat i par med en kollega.

- I stället för att satsa på enskilda bilder är min fotografering en form av "storytelling", bildberättelser och mycket är kopplat till vikten av naturskydd. Samtidigt som naturfotografer springer omkring och söker den ultimata kompositionen i det perfekta ljuset för att ta en vinnande tävlingsbild förstörs naturen i en allt snabbare takt. Det är det senare vi måste fokusera på, annars har vi snart inget att fotografera.

De tre första böckerna om Afrika och Arktis gjorde han i samarbete med Magnus Elander, de blev storsäljare som belönades med många utmärkelser. När detta skrivs har han gett ut 19 böcker, många är prisbelönda.

År 1996 var han med och startade upp Ekoturismföreningen i Sverige och 2006 invaldes han till medlem i Naturfotograferna/N. Efter det blev projekten allt större. Bland annat var han med och initierade det stora internationella fotoprojektet *Wild Wonders of Europe*.

- Vi skickade ut 69 av Europas bästa naturfotografer på 125 fotouppdrag till 48 olika europeiska länder. Ingen fick fotografera i sitt eget land, de skulle med nya ögon hitta motiv i nya miljöer som är en utmaning i sig. Detta var då världens största naturfotoprojekt.

He spent many years as a nature guide and a tour guide in Southern Europe, Africa, and Asia. Eventually returning to Sweden, he got a job as a photo editor for Natur & Kultur, a book publisher, which also proved to be successful.

- I learned everything about the photo business and publishing, which has benefited me greatly in my own book projects after I became a full-time photographer and author in 1990.

He has always liked the journalistic approach, telling stories in reportage style with text and image. In book projects, he has often teamed up with a colleague.

- Instead of investing in individual images, my photography is a form of storytelling, and much emphasis is on conservation. At the same time as nature photographers run around trying to capture the ultimate composition in the perfect light for a competition winner, nature is being destroyed at an escalating pace. Soon there is nothing to photograph.

His first three books about Africa and the Arctic were made in collaboration with Magnus Elander. They became bestsellers and received many awards. While I write this, he has published 19 books, many of which have been award-winners.

In 1996 he was involved in starting up the Eco-tourism Association in Sweden and in 2006 he was elected a member of Naturfotograferna / N. After that, the projects got bigger and bigger. Among other things, he was a founding member in the large international photo initiative *Wild Wonders of Europe*.

© Håkan Eklund

Suomesta lähetettiin Jari Peltomäki Kreikkaan, Markus Varesvuo Unkariin ja Lassi Rautiainen Viroon. Kansikuva ruotsinkieliseen *Det vilda Europa* -kirjaan (2010) on Jari Peltomäen ottama.

“Think big, work hard, do good, have fun” - ovat joitain niistä Staffan Widstrandin neuvoista, jotka luontokuvaajien olisi hyvä ottaa ohjenuoraksi. Staffan toistaa tätä ohjenuoraa usein artikkeleissaan ja luennoissaan ja toimii itse sen mukaisesti. Nykyään hän on päivittänyt sen muotoon “Think bigger”. Hän toivoo, että luontokuvaajat ajattelisivat ja toimisivat enemmän journalistisesti, jotta luontokuvat, artikkelit ja kirjat löytäisivät tiensä omien pienten piirien ulkopuolelle.

Ennenkuin päätämme ravintolailtamme Helsingissä, Staffan sanoo, että saadaksemme suuret massat suojelemaan luontoa, meidän täytyy saada heidät pitämään luonnosta ja kunnioittamaan sitä, mitä on jäljellä.

- Ekologinen köyhyys on uhka meille kaikille. Projekteissa täytyy ajatella ISOSTI, jotta saisimme ihmiset ymmärtämään tämän.

Hänestä on myös tullut ruotsalaisen Wild Nature Fotoresor -matkatoimiston osakas. Vuosittain hän vetää heille workshoppeja kuten myös lyhyitä ja pidempikestoista matkoja, joissa luontokuvaus on keskiössä.

Staffan Widstrand on Wild Wonders Internationalin VD. Helsingissä Vuoden Luontokuva 2021 -tapahtumassa hän esitteli *Wild Wonders of China - Unseen, Unexpected, Unforgettable* -projektin, joka on eurooppalaista projektia suurempi ja saa katsojan haukkomaan henkeä. Miten hän onnistuu siinä?

Aiemmin syksyllä 2021 hänen kirjansa *PAPUA - Bland paradisfåglar och djävulsrockor* sai arvostetun ruotsalaisen kirjapalkinnon Årets Pandabok 2022. Kuvat ja teksti Staffan Widstrand ja Magnus Lundgren. Palkinnot ojensi Ruotsin kuningas, H.M. Konung Carl XVI Gustaf.

Luontokuvaajia, jotka ajattelevat ja toimivat ISOSTI.

Från Finland skickades Jari Peltomäki till Grekland, Markus Varesvuo till Ungern och Lassi Rautiainen till Estland. Omslagsbilden till den svenskspråkiga versionen av boken *Det vilda Europa* som utkom 2010 är tagen av Jari Peltomäki.

“Think big, work hard, do good, have fun” - är några av de råd Staffan Widstrand tycker att naturfotografer borde ta till sig, som han ofta upprepar i artiklar och föredrag och som kan spåras i allt han själv företar sig. Numera har han uppgraderat det till “Think bigger”! Han vill att naturfotografer ska tänka, fungera och agera mera journalistiskt och se till att naturbilder, artiklar och böcker når utanför de egna små cirkelarna.

Innan vi skiljs från restaurangkvällen i Helsingfors säger han att det enda sättet att få de breda massorna att försvara natur är att visa på det fina vi har, att få dem att tycka om och respektera det vi ännu har kvar.

- Den ekologiska utarmningen är ett hot mot oss alla och för att få folk att förstå gäller det att i projekt tänka STORT.

Han har också blivit delägare i den svenska naturfotoresebyrå Wild Nature Fotoresor och han leder årligen en del workshops för dem, samt korta och långa resor med naturfoto i fokus.

Staffan Widstrand är VD för Wild Wonders International och vid naturfotofestivalen Vuoden Luontokuva i Helsingfors i oktober 2021 presenterade han *Wild Wonders of China - Unseen, Unexpected, Unforgettable*, ett projekt än större än det motsvarande europeiska som nästan tar andan ur en. Hur lyckas han alltid få till det?

Och tidigare under hösten 2021 blev boken *PAPUA - Bland paradisfåglar och djävulsrockor* utsedd till Årets Pandabok 2022 av svenska WWF. Text och bild av kumpanerna Staffan Widstrand och Magnus Lundgren. Priset fick de ta emot av självaste kungen, H.M. Konung Carl XVI Gustaf.

Naturfotografer som tänker och agerar STORT.

We sent 69 of Europe's best nature photographers on 125 photo assignments to 48 different European countries. No one was allowed to photograph in their own country. Instead, they were to find interesting subjects with fresh eyes in new environments, which is a challenge in itself. At the time, this was the world's largest nature photography project.

From Finland, Jari Peltomäki was sent to Greece, Markus Varesvuo to Hungary and Spain, and Lassi Rautiainen to Estonia. The cover image for the Swedish-language version of the book *The Wild Europe*, published in 2010, was taken by Jari Peltomäki.

“Think big, work hard, do good, have fun” - are some of the advice Staffan Widstrand thinks that nature photographers should take to heart, and he often repeats them in articles and lectures. They can also all be traced back to everything that he does. Nowadays he has upgraded it to “Think bigger”. He wants nature photographers to think, function and act more journalistically and ensure that nature pictures, articles and books reach outside their own small circles.

Before we part ways in Helsinki, he says that the only way to get the big masses to defend nature is to show the beauty we have, to make people like and respect what we still have left.

- Biodiversity loss is a threat to all of us. To make people understand this, it is important to think BIG in projects.

He has also become a partner in the Swedish nature photo travel agency Wild Nature Fotoresor and he leads a number of workshops for them annually, as well as short and long trips, always with nature photography in focus.

Staffan Widstrand is the CEO of Wild Wonders International. At the annual Nature Photo of the Year festival in Helsinki in October 2021, he presented *Wild Wonders of China - Unseen, Unexpected, Unforgettable*, a project even bigger than the corresponding European. It takes your breath away. How does he always manage to make it?

Earlier in the autumn in 2021, the Swedish WWF awarded the book *PAPUA - Among birds of paradise and giant manta rays* as the Panda Book of the Year 2022. Text and image by Staffan Widstrand and Magnus Lundgren. The prize they received from the king himself, H.M. King Carl XVI Gustaf.

Nature photographers who think and act BIG.

© Staffan Widstrand

Pallas's cat or Manual Otocolobus manul. Sanjiangyuan National Nature Reserve, Qinghai.
© Staffan Widstrand /Wild Wonders of China.

Eksklusivinen tapaaminen

Staffan Widstrand

Tämä kuva on otettu Sanjiangyuanin kansallisella luonnonsuojelualueella, Qinghaissa Tiibetin tasangolla, lähes 5000 metriä merenpinnan yläpuolella. Lähestyttyäni kissaperhettä varovasti autiolla vuorella tuntikausia, ne alkoivat vihdoinkin leikkiä kanssani.

Täällä metsästys on käynnissä ja minä edustan saalista. Onneksi se ei ole mikään suurikokoinen kissa, tuskin kaksi kertaa kotikissaa suurempi. Mutta se on todella villi ja vihainen nuori aikuinen kissa, joka jättää pian pesänsä. Eikä se ole ujo, joka on merkki siitä, että paikalliset tiibetiläiset jakkipaimenet eivät ole häirinneet kissaperhettä kesän pesimäkauden aikana.

Löysimme tämän ainutlaatuisen kissan siskonsa ja veljensä kanssa lähellä pesäkoloa tundralla, korkealla Qinghain vuoristossa. Laji ei ole aivan harvinainen, mutta erittäin vaikea löytää loputtoman laajasta maisemasta.

Ne elävät lähes yksinomaan saalistamalla lintuja, jyrsijöitä ja piiskujäniksiä. Kanin kokoisia piiskujäniksiä esiintyy tällä ylängöllä satoja miljoonia.

Kuvassa oleva kissa, joka yritti saaliistaa minua, teki sen enimmäkseen leikkiä ja harjoittelua varten.

Olisiko minun pitänyt perääntyä? Ei, minä jäin. Arokissa (Otocolobus manul) on yhtä suuri kuin tavallinen kissa.

Ett exklusivt möte

En katt med attityd, eller med altitud? Den här bilden är tagen i Sanjiangyuan National Nature Reserve, Qinghai uppe på den tibetanska högplatån, nästan 5000 meter över havet. Efter att jag i timmar försiktigt närmat mig kattfamiljen uppe på det ödsliga berget, började de leka med mig.

Här är det jakt på gång och det är jag som föreställer bytet. Tack och lov är det inget stort kattedjur, knappt dubbelt som stor som en tamkatt. Men en riktigt vild och sur katt är det, en ung vuxen som snart ska lämna sin lya. Och den är inte så skygg, ett tecken på att de lokala tibetanska jak-herdarna inte har stört kattfamiljen under sommarens fortplantningstid.

Vi hittade denna exklusiva katt med syster och bror nära lyan på en tundra högt uppe i Qinghai-bergen. Arten är inte precis sällsynt, men mycket svår att hitta i det ändlöst vidsträckt landskapet.

De lever nästan uteslutande på fåglar, smågnagare och pipharar. De kaninstora piphararna förekommer i hundratals miljoner i detta högland.

Katten på bilden som smög på mig som om jag var ett byte, gjorde det mest på skämt och för att öva sig. Att försöka komma underfund med bytet.

Borde jag ha retirerat? Nej, jag stod kvar. Pallaskatten (Otocolobus manul) är ju ändå bara stor som en vanlig katt. På svenska kallas den också för manul eller stäppkatt.

A cat with an attitude

A cat with an attitude. Or was it altitude? This image is taken at almost 5 000 meters, up on the Tibetan plateau. After hours of slowly approaching it, the cat family on this desolate hilltop decided to start playing games with me. Here the game "stalking the human like as if he was prey", is on. I am happy this was not a much bigger cat species, but only barely twice the size of a domestic cat.

The real, wild "Grumpy cat". This young adult is just about to leave its den for good, and it is not very shy. A good tell-tale sign of how the local Tibetan yak herders have not disturbed this exclusive cat family, during summer breeding time.

We found this cat and its two sisters or brothers, near its nesting den, high up on the mountain tundra in Qinghai. It is not very rare, but pretty difficult to find in the huge landscapes here. It lives almost entirely on small birds and a small, almost rabbit-sized rodent called pika, of which there are hundreds of millions in these mountains. This cat tried to stalk me as prey, of course not seriously, but more like a ploy from the cat, and to get some practice, and also to see what kind of strange animal I was. Would I run off or not? I stood my ground, since the Pallas's cat is just merely larger than a normal house cat.

Norjalaisia luontokuvaajia houkuttelee kuvausmatkalle Suomeen erityisesti karhu, susi ja ahma. Arnfinn Johansen ei ole tästä poikkeus. Tapasin hänet ensimmäistä kertaa syksyllä 2009 Lassi Rautiaisen luona Kuhmossa.

– Se oli minulle tärkeä matka, sanoo Arnfinn. Otin silloin kuvan ”Björn i morgondimma” (Karhu aamusumussa), jolla voitin pohjoismaisen kilpailun Nordic Nature Photo Contest (NNPC) ja minut valittiin 2011 Vuoden pohjoismaiseksi luontokuvaajaksi (Årets nordiska naturfotograf).

Nykyään se on yksi monista Arnfinnin palkituista kilpailukuvista, joita hän on näyttänyt eri maissa esitelmiä pitäessään.

Kun tapaamme jälleen Kuusamossa, hän on juuri pitänyt kaksiosaisen kuvaesityksen Kuusamo Nature Photo 2021 -tilaisuudessa: ”Photo competitions, my succesful pictures” ja ”Wide angle photography of lions”.

Syömme vielä lounasta yhdessä Kuusamon keskustassa ennenkuin vien Arnfinnin lentokenkäille. Samalla ehdimme keskustella. Arnfinn on kansainvälisesti tunnettu luontokuvaaja, mutta myös IT-yrittäjä, aviomies ja kahden tyttären isä. Perhe asuu Lillehammerissa. Arnfinnillä on myös safarifirma Masai Marassa, Keniassa, jossa hän viettää muutaman kuukauden vuodessa. Siellä hänellä on aikaa valokuvata villieläimiä ruohonjuuritasolta kameroilla, jotka on asennettu ”leikkiautoihin”, joita hän rakentaa. Näin hän suojaa kamerat niitä lähenteleviltä eläimiltä. Myös leirin safariautot on rakennettu niin, että niistä voidaan kuvata hyvin matalalta tasolta.

Arnfinn Johansen

För norska naturfotografer är det oftast björn, varg och järv som lockar till fotografering i Finland. Arnfinn Johansen är inget undantag, honom träffade jag för första gången hösten 2009 hos Lassi Rautiainen i Kuhmo.

– Det var en värdefull resa för mig, säger Arnfinn. Det var då jag tog bilden ”Björn i morgondimma” som gjorde att jag blev vald till Årets nordiska naturfotograf vid Nordic Nature Photo Contest, NNPC 2011.

Numera är det en vinnarbild i mängden bland Arnfinns många prisbelönda bilder i olika tävlingar som han ställt ut och hållit föredrag om i många länder.

När vi träffas igen har han hållit en tvådelad bildvisning på Kuusamo Nature Photo 2021 under rubrikerna ”Photo competitions, my succesful pictures”, samt ”Wide angle photography of lions”.

Innan jag skjutsar Arnfinn Johansen till flygfältet i Kuusamo har vi lunch inne i centrum för att hinna prata en stund. Förutom att vara en internationellt känd naturfotograf är han IT-företagare, familjefar med fru och två döttrar, med Lillehammer som bostadsort. Dessutom har han ett safaribolag med basecamp i Masai Mara, Kenya där han tillbringar några månader per år. Där har han tid att syssla med specialiteten att fotografera vilda djur från gräsrotsnivå med kamera monterad på fjärrstyrda ”leksaksbilar” som han bygger om för tåla närgångna djur. De har också byggt om campens safaribilar så att man kan fotografera från en extremt låg vinkel,

It's the bear, wolf and wolverine especially that draw Norwegian nature photographers to photograph in Finland. Arnfinn Johansen is no exception. I met him for the first time in the autumn of 2009 at Lassi Rautiainen's bear photo-hides in Kuhmo.

– It was an important trip for me, says Arnfinn. There I took a picture of Björn i morgondimma (Bear in the Morning Mist), which won the Nordic Nature Photo Contest (NNPC) and I was chosen as the Nordic Nature Photographer of the Year 2011 (Årets Nordiska naturfotograf).

Today, it is one of many of Arnfinn's award-winning competition photos he has shown on exhibitions in various countries, or during his photo presentations.

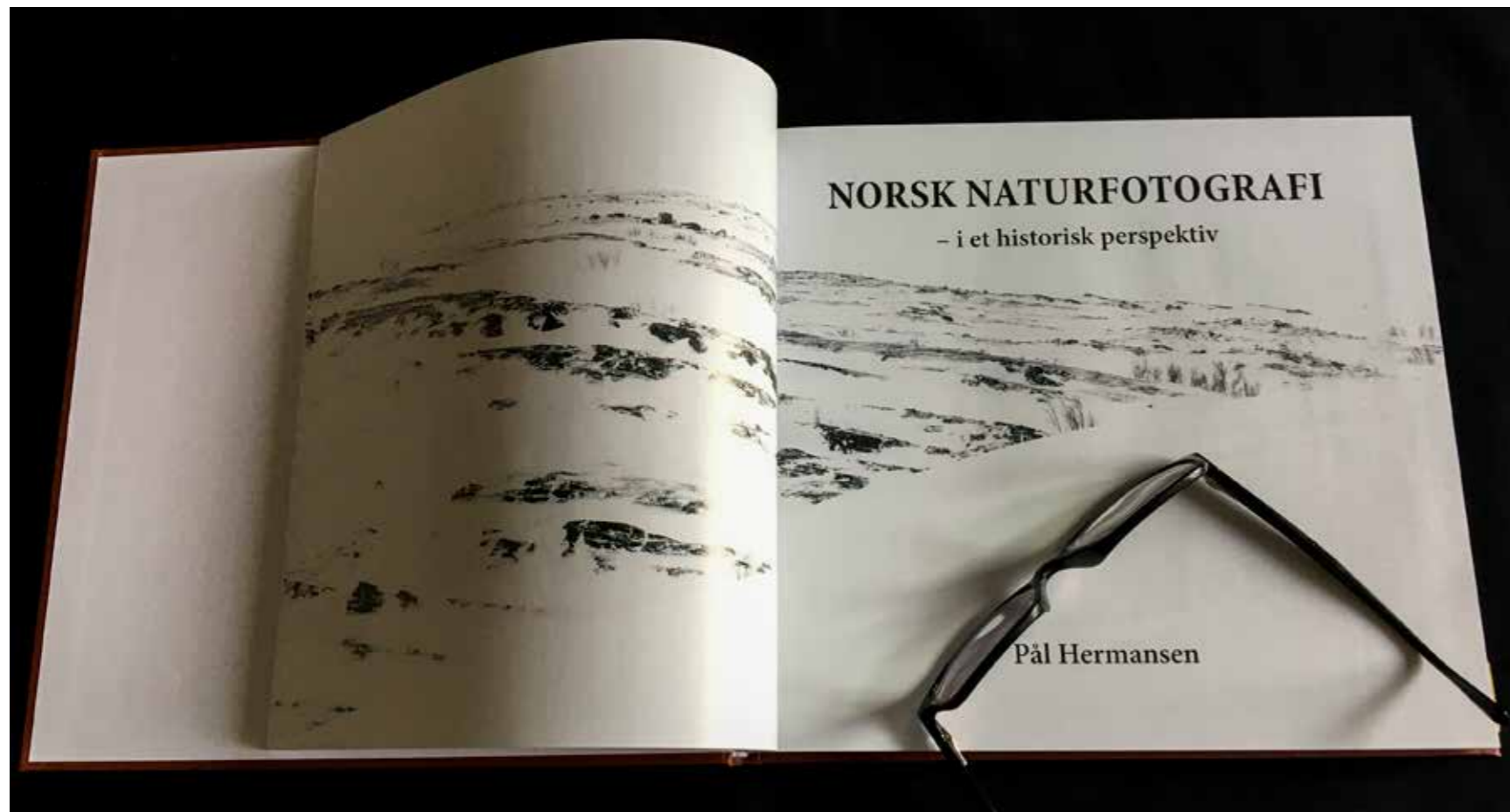
When we meet again in Kuusamo, he has just given a two-part photo presentation at Kuusamo Nature Photo Festival 2021: Photo competitions, my succesful pictures and Wide angle photography of lions.

Before I take Arnfinn to the airport after the festival we have lunch together in the centre of Kuusamo and time for a chat away from the crowd.

Apart from being an internationally renowned nature photographer, Arnfinn is also an IT entrepreneur, husband and father of two daughters. The family lives in Lillehammer, Norway. He has also a safari company in Masai Mara, Kenya, where he spends a few months a year. There he has time to photograph wildlife with a special gadget he has built, with a camera and a wide angle lens mounted on a radio controlled car that moves around in the grass.

The safari cars in the camp are also built so that the photographers can take pictures from a very low level.

© Håkan Eklund

Oltepesi Tented Safari Camp on ekologinen safarileiri, joka on erityisesti luontokuvaajille suunniteltu, sanoo Arnfinn. Leiri sijaitsee aidossa masaikylässä, nimeltään Oltepesi, aivan Masai Maran luontoreservatin rajalla. Erinomainen leiripaikka. Perinteisessä kylässä asuminen luo ihan toisenlaisen kontaktin todelliseen Afrikkaan kuin turistikylä. Valokuvausta ajatellen se myös antaa myös paljon enemmän.

Arnfinnin ja maanomistajan yhdessä harjoittaman toiminnan tavoite on palata takaisin vanhaan kunnon luonnonsuojelutoimintaan yhteistyössä paikallisen masaikansan kanssa.

– Juuri nyt teemme 200 m syvää porakaivoa ympäröivien kylien vedentarpeeseen. Jos paikalliset ovat mukana, niin luonnonsuojelu Afrikassa toimii. Win-win tilanne.

Kotona Norjassa hän on aktiivinen Norske Naturfotografer/NN-yhdistyksen jäsen. Yhdistys perustettiin vuonna 1976. Se on sosiaalinen foorumi ammattimaisille luontokuvaajille, joilla on korkeat eettiset arvot ja jotka toimivat monimuotoisen luonnon lähettiläinä niin yksityishenkilöinä kuin myös valokuviansa kautta.

Oltepesi Tented Safari Camp är en ekologisk safaricamp som är etablerad speciellt för naturfotografer, säger Arnfinn. Campen ligger i en genuin masai by som heter Oltepesi, alldeles intill gränsen till naturreservatet Masai Mara. En suveränt bra location för en camp. Att bo i en traditionell by ger också en helt annan kontakt till det riktiga Afrika, än att vistas i en turistby. Fotografiskt sett ger det också så mycket mera.

Målet med verksamheten som Arnfinn bedriver med markägaren är att gå tillbaka till gammal hederlig naturskyddsverksamhet där de samarbetar med det lokala masaifolket.

– Just nu gör vi en 200 meters djup borrhunn som gratis skall förse byarna runt om med vatten. Det är bara om de lokala är involverade, som naturskydd i Afrika fungerar. En win-win grej.

Hemma i Norge är han aktiv medlem i föreningen Norske Naturfotografer/NN som bildades 1976. Ett socialt forum för professionellt inriktade naturfotografer med höga etiska ideal och med uppgiften att fungera som ambassadörer för mångfald i natur, både privat och i sitt fotoengagemang.

Oltepesi Tented Safari Camp is an ecological safari camp specially designed for nature photographers, says Arnfinn. The camp is located in an authentic Masai village called Oltepesi, right on the border of the Masai Mara Nature Reserve. An excellent place for a campsite. In terms of photography, it's also more rewarding to stay in a traditional village. Compared to a tourist village, it creates a completely different kind of contact with the real Africa.

The goal of the joint activities of Arnfinn and the landowner is to return to the good old-fashioned nature conservation activities in cooperation with the local Masai people.

– Right now we are making a 200 m deep borehole for the water needs of the surrounding villages. When the locals are involved, nature conservation in Africa works. A win-win situation.

At home in Norway, he is an active member of the Norske Naturfotografer / NN. The association was founded in 1976. It is a social forum for professional nature photographers with high ethical values who act as ambassadors for a diverse nature, both as individuals and through their photographs. In the beginning, there were about 70 members.

A lussa jäseniä oli noin 70. Päästäkseen jäseneksi pitää mennä” neulan silmän läpi”. Jäseniltä ha luaviksi vaaditaan luontovalokuvaajana työskentelyä joko kokopäivä- tai osapäivätoimisesti. Hakemuk sessa pitää olla dokumentoitua tietoa toiminnasta. Hakemukseen tulee myös liittää 100 kuvaa ja työnäyt teet julkaistuista artikkeleista, kuvista, kirjoista tai näyttelyistä. Jäseneksi hakemisen täytyy tapahtua ennen vuosikokousta, joka valitsee uudet jäsenet.

– Useat jäsenet työskentelevät dokumentaatio kuvauksen parissa kansainvälisellä tasolla, sanoo Arnfinn. Monet ovat julkaisseet kirjoja, ovat aktiivisia kirjoittajia tai filmintekijöitä. Tavalla tai toisella he välittävät tietoa norjalaisesta luonnosta. Nykyään jäseniä on noin 80.

Moni NN-jäsen, kuten Arnfinn, on menestynyt kansainvälisissä valokuvauskilpailuissa. Arnfinn näytti Kuusamossa näitä palkittuja kuviaan Norjasta ja ulkomailta.

– Kun yhdistyksemme Norske Naturfotografer täytti 40 vuotta 2016, juhlimme julkaisemalla kirjailija Pål Hermansenin kirjan ”*Norsk naturfotografi - ett historiskt perspektiv*”. Siitä tuli 280-sivuinen ainut laatuinen dokumentti. Perspektiivi on norjalainen, mutta liittyy luontokuvauksen kehitykseen maail massa. Tämän hienon kirjan voi tilata osoitteessa www.norskenaturfotografer.com

Ensimmäinen juhlakirja ”*Naturligtvis*” ajanjaksolta 1976–1996 julkaistiin, kun yhdistys täytti 20 vuotta. Tämän lisäksi yhdistys on ottanut osaa lukuisiin muihin kirjaprojekteihin.

– Suunnittelimme kokousta Naturfotograferna i Sverige -yhdistyksen kanssa, mutta koronapandemian vuoksi sitä jouduttiin siirtämään.

Afrikan ja Huippuvuorten ohella Arnfinn viettää mieluusti aikaa omassa lähiluonnossaan, joka käsittää Rondanen luonnonpuiston ja Dovrefjell-Sunndalsfjellan luonnonpuiston. Hän on kuitenkin hyvin huolissaan siitä maisematuhosta, jota tuulimyllypuistot aiheuttavat.

–Niitä tuntuu syntyvän kuin sieniä sateella, hän sanoo ja pudistaa päätään. No good.

Arnfinnin lento lähtee klo 12.30. Joidenkin tuntien kuluttua hän on taas kotona, mutta Oulankasalissa näkemämme Arnfinnin hienot luontokuvat jäävät kauaksi aikaa verkkokalvollemme.

Arnfinn Johansen on esimerkki pohjoismaisesta luontokuvaajasta, joka ajattelee isosti ja kansainvälisesti.

Painathan nimen mieleesi.

R edan från början var de ett sjuttiotal medlemmar. Att bli accepterad som medlem är som att ”ta sig igenom ett nålsöga”. Av den sökande krävs att man helt eller delvis professionellt arbetar med naturfotografering och i ansöknings dokumenter sin näringsverksamhet. Till ansöknings ska också bifogas 100 bilder samt arbetsprov på publicerade artiklar, bilder, böcker eller utställningar. Ansökning av medlemskap ska ske innan årsmötet som i sin tur väljer in nya medlemmar.

– Flera av medlemmarna arbetar med dokumentärfoto på hög internationell nivå, säger Arnfinn. Många har gett ut böcker och är aktiva skribenter eller filmare där de förmedlar kunskap om norsk natur. I dag har föreningen ett åttiotal aktiva medlemmar.

Många NN-medlemmar har haft stora framgångar i internationella fototävlingar, där Arnfinn själv lyckats mycket bra. I Kuusamo visade han en samling dylika prisbelönta bilder, tagna i Norge och utomlands.

– När vår förening Norske Naturfotografer fyllde 40 år 2016 firade vi detta med att ge ut boken *Norsk naturfotografi - i ett historiskt perspektiv* med Pål Hermansen som författare. Det blev ett unikt dokument på 208 sidor. Perspektivet är norskt, men kopplat till naturfotograferingens utveckling i världen. Den fina boken finns att köpa från vår websida www.norskenaturfotografer.com

Den första jubileumsboken med titeln *Naturligtvis* gav de ut när föreningen fyllde 20 år omfattande tiden 1976–1996. Dessutom har föreningen deltagit i en handfull andra bokprojekt.

– Vi hade planerat in ett möte med Naturfotograferna i Sverige, men det blev framskjutet pga Coronapandemin.

Förutom Afrika och Svalbard, tillbringa han gärna tid i sin egen närnatur som omfattar bland annat Rondane nationalpark samt i Dovrefjell-Sunndalsfjella nationalpark. Men han är bekymrad över den landskapsförstörelse som vindkraftverksparkerna utgör.

– De tycks komma upp som svampar ur jorden, säger han och skakar på huvudet. No good.

Klockan 12.20 lyfter planet med Arnfinn. Om några timmar är han hemma igen i Norge, men hans fina naturbilder som han visade i Oulankasalen i Kuusamo finns länge kvar på våra näthinnor.

Arnfinn Johansen är ytterligare ett exempel på en nordisk naturfotograf som tänker stort och internationellt. Lagg namnet på minnet.

To become a member, you have to go through the eye of a needle, says Arnfinn. You are required to work as nature photographer on a full-time, or part-time basis.

The application must also be accompanied by 100 images and work samples from published articles, pictures, books or exhibitions. Application for membership must take place before the Annual General Meeting, which elects new members.

– Several members work as documentary photographers at a high international level, says Arnfinn. Many have published books, are active writers or filmmakers. One way or another, they convey information about Norwegian nature.

Today there are about 80 members. Many NN members, such as Arnfinn, have been successful in international photography competitions.

– When our association Norske Naturfotografer turned 40 in 2016, we celebrated with the book *Norsk naturfotografi - i et historiskt perspektiv* by one of our members, Pål Hermansen. It became a 280-page unique documentary. The perspective is Norwegian, but is related to the development of nature photography in the world.

The book can be ordered online at www.norskenaturfotografer.com. The first commemorative book *Naturligtvis* from the period 1976–1996 was published when the association celebrated its 20th anniversary. In addition to this, the association has taken part in numerous other book projects.

– We had planned a meeting with Naturfotograferna/N in Sweden, but due to the Covid-19 pandemic it had to be postponed.

In addition to Africa and the Svalbard, Arnfinn enjoys spending time in the nature nearby, which includes the Rondane Nature Park and the Dovrefjell-Sunndalsfjella Nature Park. However, he is very concerned about the landscape damage caused by windmill parks.

– They seem to pop up like mushrooms after rain, he says and shakes his head. No good.

Arnfinn's flight leaves at 12.30. After a few hours, he will be at home again, but the wonderful nature images he showed us in Oulankasali will remain in our mind for a long time.

Keep his name in mind. He is an example of a Nordic nature photographer who thinks big, and is active on the international scene.

Julma leikki

Arnfinn Johansen

Nuori gepardi leikki Thomsoningaselli-vasikalla 45 minuuttia ennen sen tappamista. Kun kävin läpi kaikki ottamaani 1467 kuvaa, näin, että gaselli onnistui pakenemaan 27 kertaa vain joutuakseen jälleen kiinnitetuksi. Gazelli piiloutui kahdesti safari-ajoneuvon alle, mutta turhaan. Pikkuraukka teki kaikkensa pelastaakseen henkensä, mutta lopulta se päätyi pieneksi aamiaiseksi.

Katsojalle tilanne voi näyttää julmalta, kuten se ilman muuta onkin. Mutta nuorelle gepardille tämä on tapa oppia selviytymään saamalla itse kiinni saaliinsa. Se oli tietenkin gepardi-äiti, joka oli pyydystänyt vasikan tappamatta sitä. Sen sijaan saalis luovutettiin elävänä pennulle harjoituskappaleeksi - aivan kuten omat kotikissamme leikkivät vangitun hiiren kanssa ennen kuin se tapetaan.

Julman todellisuuden lisäksi tämä oli loistava tilaisuus harjoitella toimintavalokuvausta. Makasin koko kuvauksen ajan safariauton lattialla ja kuvasin hyvin matalasta kulmasta. Kun takaa-ajo muutti suuntaa, opas reagoi nopeasti vaihtamalla auton suuntaa.

Kuva on otettu, kun Thomson-vasikka ryntää suoraan kohti ja piiloutuu sitten ajoneuvon alle. Se, että turkki on märkä, johtuu hetkellisestä pyrähdyksestä purosaa.

Den grymma leken

Fyrtiofem minuters tid lekte en ung gepard med denna Thomsongasellkalv innan den till slut blev dödad. När jag gick igenom de 1467 bildrutor som jag tagit såg jag att gasellen lyckats fly tjugosju gånger, för att igen fångas in. Två gånger gömde sig gasellen under mitt safarifordon, men blev hämtad.

Den lilla stackaren gjorde allt för att rädda sitt liv men blev till slut ett litet morgonmål.

För en betraktare kan det se grymt ut, som det förstås är. Men för en ung gepard är detta ett sätt att lära sig det egna överlevnadshantverket, att fånga sitt byte. Det var förstås gepardmammans som hade fångat kalven, utan att döda. I stället överlämnades bytet levande till ungen som ett övningsobjekt - precis på samma sätt som våra egna tamkatter leker med en fångad mus innan det dödas.

Bortsett från den grymma verkligheten var detta ett utmärkt tillfälle att träna action fotografering. Jag låg hela tiden på safaribilens golv och fotograferade från en mycket låg vinkel. När förföljelsejakten bytte riktning reagerade guiden snabbt och navigerade bilen i ny position.

Bilden är tagen när Thomson kalven kommer rusande rakt emot för att sen gömma sig under fordonet. Att pälsen är våt kommer från en stunds tumult i en bäck.

www.arnfinnjohansen.com

www.oltepesi.com

www.facebook.com/arnfinn.johansen.12

www.facebook.com/OltepesiTentedSafariCamp

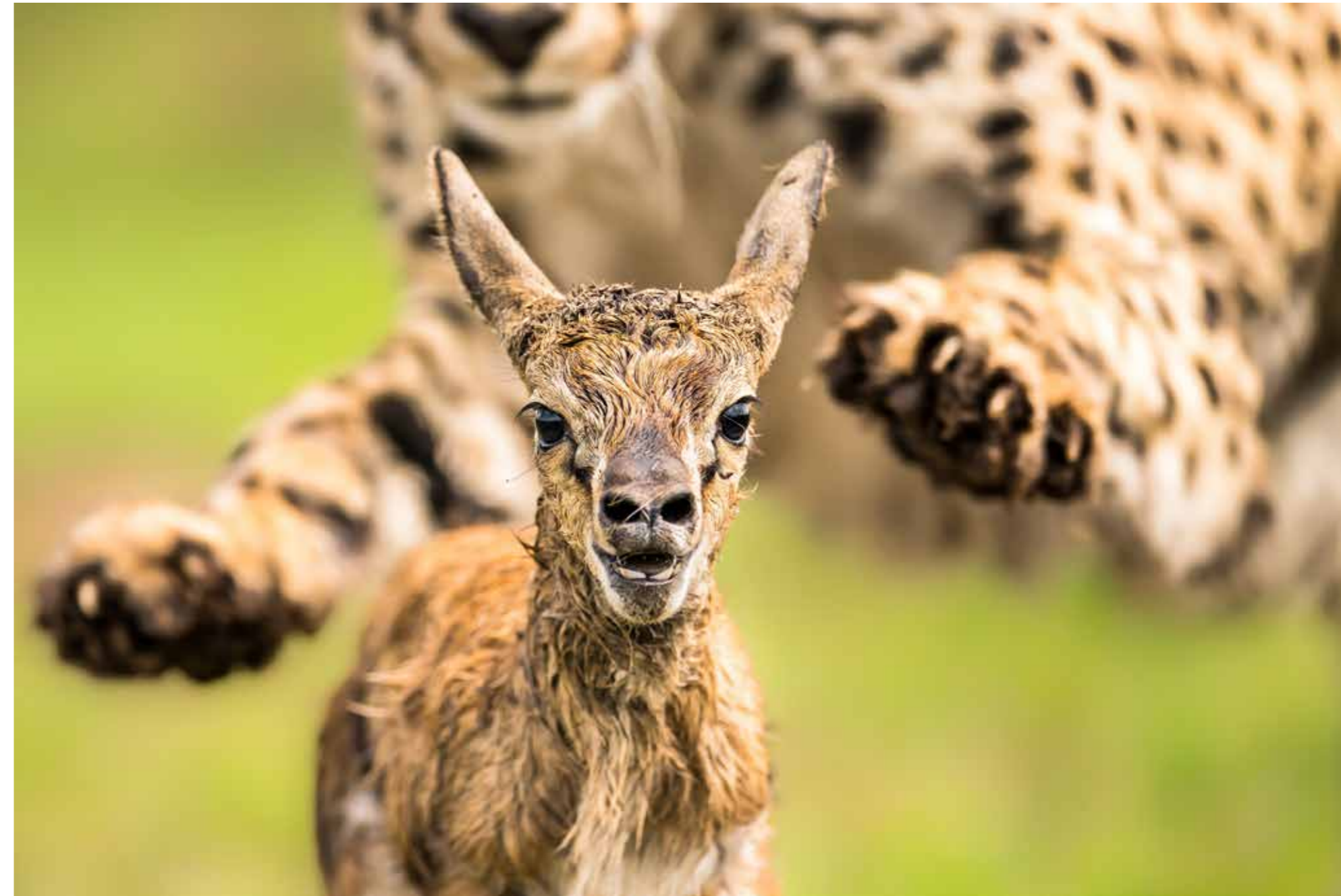

The chase

The young cheetahs played with this Thomson's gazelle calf for almost 45 minutes before finishing it off. Going through my 1,467 images shows that the calf escaped and got caught 27 times again. They even had him in the stream, which is why the gazelle is wet, and two times they dragged him out from under my safari vehicle, where he tried to escape. He really tried to save his life, this little poor one, but he became the cheetahs' morning snack in the end.

From the outside, it may look cruel. And in many ways, it is. But the exercise is essential for the cheetahs - this is how they learn to catch the prey. The cheetah mother first brought down the baby gazelle but did not kill it. Instead, she left it to the young cheetahs to play with it. -Just like the cat plays with the mouse back at home.

Despite the mercilessness, photographically, it was an excellent opportunity. During the chase, all the time I was lying on the floor having a nice low-angle. If the hunt took off in a new direction, my guide very quickly repositioned the vehicle. The photograph is taken one of the times when the baby gazelle runs straight towards me to hide under my car.

© Arnfinn Johansen

Valkoinen maisema

Det vita landskapet

The White Landscape

Lars Sundström

Maisema on valkoinen, luonto on paksun, suojaavan lumipeitteen kattama. Näkyvillä on aikaisemmin niin eloisasta maisemasta ainoastaan ääri viivoja, valkoisen eri sävyjä. On talvi. Suurin osa luonnosta lepää, kunnes kevät aurinko on taas riittävän korkealla sulattamaan tämän valkoisen peitteen.

Luonto ja sen elämä ovat talven armoilla. Pitkä ja kylmä talvi koettelee jopa luonnon kestävimpiä ja vahvimpia yksilöitä. Vaihtelevat sääolosuhteet lumisateineen ja tuulineen synnyttävät ja luovat tarumaisia näkymiä, joissa valkoinen lumi toimii taiteen muokkaajana.

Landskapet är vitt, marken och naturen är täckt av ett tjockt skyddande täcke av snö som suddar ut allt annat så att endast det vita i olika nyanser finns kvar. Det är vinter. Största delen av naturen har lagt sig i vila, ända tills vårsolen är så stark att den börjar tära på det vita skyddet.

De som lever kvar här har en tid av knapphet och osäkerhet framför sig. En kall och lång vinter kan bli svår även för de mest uthålliga individerna. I det helvita landskapet sticker det upp enskilda stenar, formationer av snö skapade av vindar i omväxlande väderförhållanden och texturer i snön uppkomna av naturens egna variationer.

The landscape is white, nature lies protected under a thick cover of snow that fuses everything into a view made of lines in different shades of white. It is winter. Most of nature is resting, waiting for the spring sun to climb high enough to lay this white cover to waste.

Nature and its life forms are at winter's mercy. The long and cold winter challenges even the hardest of individuals. The constantly changing weather conditions with snow flurries and wind create scenes out of legends, snow art shaped by nature.

© Lars Sundström

Metsän puut näyttävät tähän valkoiseen luomukseen asetelluilta taideteoksilta. Miten satumaisilta ja epätodellisilta maisemat näyttävätkään, miten samat paikat voivat muuttua muotoaan kesän ja syksyn asuihin verrattuina. Minkälainen monimuotoisuus meillä onkaan, samat maisemat neljänä eri versiona, oman lisänsä tuovat luonnon arvaamattomat sääilmiöt.

Huolimatta pimeydestä, kylmyydestä ja sateista on kuitenkin rikastuttavaa elää näissä vaihtelevissa elinolosuhteissa. Usein meiltä jää huomaamatta itsestään selvyytensä pidettyjä tosiasioita. Ehkä kiireinen elämäntapamme vieraannuttaa meidät luonnossa tapahtuvista muutoksista.

Luonnon monimuotoisuus ja siinä tapahtuvat vaihtelut ovat vahvuuksia, jotka antavat meille elinvoimaa ja mahdollistavat samalla tarvitsemamme levon.

Valkoinen maisema on sekä hauras että haavoittuvainen erilaisille luonnon ja ihmisen aiheuttamille ilmiöille ja muutoksille. Tämä valkoinen, tilapäinen jakso muuttua nopeasti muotoaan ja katoaa lopulta kokonaan.

Skogen ter sig som ett konstverk där träden ser ut som instuckna i den vita skapelsen. Vad sagolikt och överkligt det kan se ut, hur olika samma platser ser ut i den vita dräkten jämfört med sommarens och höstens utseende. Vilken omväxling vi bjuds på, samma landskap i fyra olika versioner, där det dessutom finns yttre variationer som vi inte kan påverka.

Det måste vara en rikedom att leva i omväxlande förhållanden trots kylan, mörkret och regnet. Ofta lägger vi inte märke till saker som vi håller som självklara, kanske växer vi ifrån förändringarna i naturen genom vår hektiska livsstil.

Mångfalden och variationen i vår natur är en styrka som ger oss möjligheten att bli inspirerade och livskraftiga med möjlighet till vila när det behövs. Hur skört och sårbart verkar inte det vita landskapet vara, där det står öppet för olika fenomen och förändringar, förorsakade av människor och naturen själv.

Det vita tillståndet är tillfälligt och kan förändra sig dagligen för att slutligen i slutet av sin period helt försvinna.

© Lars Sundström

© Lars Sundström

Cast against this white creation, the trees in the forest look like carefully composed pieces of art. How the familiar landscapes change from one season to another, in winter they look unreal and fairytale-like. We have such diversity in our landscapes as they transform through the four seasons, and with the many weather variations.

Despite the darkness, the cold, and the rain it is uplifting to live in these changing conditions. So often we overlook things, taking them for granted. Perhaps our busy life styles separate us from the changes taking place in nature.

Diversity and the constant changes in nature are our strengths, they boost our vitality and simultaneously, allow us to rest.

The white landscape is fragile, and vulnerable to the many and various phenomena and change caused by man and nature. This white state is temporary and it can change daily, to eventually cease altogether at the end of its season.

© Lars Sundström

Lars Sundström

Suoritin luontokuvauksen erikoisammattitutkinnon vuonna 2015. Kuvaan lähiluontoa, erityisesti lintuja ja maisemia kotiseudullani Raaseporissa, Länsi-Uudellamaalla.

Julkaisin esikoiskirjani Siipien havinaa syksyllä 2017. Toinen kirjani, Silmänräpäyksessä ilmestyi syksyllä 2019. Kuvausfilosofiani on kertoa tarinoita, joissa kuvat tukevat toisiaan ja vievät ajatusta eteenpäin muodostaen toimivan kokonaisuuden.

Valokuvaajana pyrin kuvailmaisuun, joka ei välttämättä avaudu aivan heti. Kuvaa voi katsoa lukemattomia kertoja kyllästymättä siihen. Sitä voi täydentää omalla näkemyksellä, joten kuva saattaa näin saada eri katselukerroilla erilaisia tulkintoja. Kuvasta tulee mielenkiintoinen ja ajatuksia herättävä samalla, kun se haastaa katsojan mukaan tulkintaan. Kuvaan tulee syvyyttä.

Jag har avlagt specialyrkesexamen i naturfotografi 2015, är bosatt i Raseborg i Västnyland där jag fotograferar natur med fåglar och landskap som särintressen.

Jag gav ut min debutbok Vingbrus hösten 2017 och min andra bok Ögonblick 2019. Min fotograferingsfilosofi strävar till att skildra illustrerade berättelser med början och slut, där bilderna stöder varandra så att de bygger upp en fungerande helhet.

En bra bild tycker jag är en sådan som inte kanske helt öppnar sig vid första betraktelsen. Man kan titta på den upprepade gånger, utan att tröttna. Man ges friheten att själv fylla i det som inte syns. Bilden kan få olika betydelse beroende på tolkningen. Det gör också bilden intressant, samtidigt som den kräver aktivt deltagande av beskådaren. En bild som väcker tankar är en bild med djup.

I took an occupational degree in nature photography in 2015, I live in the Southwest, where I photograph nature with birds and landscape as my special interests.

I debuted as a writer in 2017, and my second book was out in 2019. My philosophy in photography is to compose stories by using pictures and text to complete each other.

For me a good picture is something that doesn't quite reveal itself at first glance. Looking at it doesn't grow old; there are gaps left for the viewer to fill in, not everything is given ready. The picture can have many meanings, depending on the interpretations. This makes the picture interesting, while it also requires active participation from the viewer.

A picture that rouses is a picture with depth.

kjell.lars.sundstrom@gmail.com

© Lars Sundström

Talven lumo

Markus Varesvuo

Talvien lämpenemisestä huolimatta suomalaiselle luontokuvaajalle tarjotaan edelleen hienoja mahdollisuuksia sellaisten luontokuvien ottamiseen, jossa lumella ja talvisilla olosuhteilla on iso rooli.

Nämä olosuhteet tarjoavat kaunista ja pehmeää auringonvaloa, varjoja tasoittavaa heijastusvaloa lumesta, sekä pehmeitä, mielenkiintoisia lumen muovaamia pintoja ja taustoja.

Itse olen täysin hurahtanut talviajan kuvauksiin ja pidän lumista aikaa suosikkivuodenaikana.

Olen toiminut vuodesta 2005 lintuihin tiukasti keskittyvänä ammattiluontokuvaajana, jonka maastopäivät keskittyvät yhä enemmän talveen.

Talvikausina 2020 ja 2021 kuvasin pitkiä jaksoja Kuusamossa, jossa talvi on edelleen vuodesta toiseen pitkä ja runsasluminen, ja johon kuuluu oleellisena osana tykkylumen kuorruttamat puut. Tämän lisäksi yksi vakiokohteistani on talvesta toiseen pohjoisimman Suomen Utsjoki hienoine tunturialueineen.

Vinterns lockelse

Trots att vintrarna blir allt mildare i Finland erbjuds naturfotografen fortfarande fina möjligheter till bilder där snö och vinterförhållanden spelar en stor roll.

Vintersolen ger ett mjukt och vackert ljus och reflektionerna från snön mjukar i sin tur upp skarpa kontraster. Intressanta ytstrukturer och snöformationer ger dessutom bra bakgrunder som framhäver huvudmotivet.

Själv har jag börjat gilla vinterfotografering till den grad att vintern numera är min fotografiska favoritårstid. Jag har arbetat som professionell naturfotograf sedan 2005 med fåglar som specialitet och de flesta fotodagar i fält koncentreras numera till vintern. Vintrarna 2020 och 2021 tillbringade jag långa perioder i Kuusamo där vintrarna fortfarande är långa och snörika med spektakulära snötyngda träd i de mest märkliga formationer. Ett annat favoritställe under vintern är Utsjoki med sin fina kalfjällsområden längst uppe i finska Lappland.

Winter's Charm

Despite the warming climate, Finnish nature still provides nature photographers with good opportunities for creating pictures with snow and winterly conditions.

Winter months have beautiful, mellow sunlight. The light reflects from the snow-covered surfaces helping to fade the contrast between bright and dark. Snow creates an abundance of soft contours, inspiring textures and lovely backgrounds.

I've gradually fallen deeper and deeper in love with winter. A professional bird photographer since 2005, my photography is of late increasingly devoted to the winter season.

Winter is still a true season in Kuusamo, long, and with no shortage of snow. There is the additional attraction of the crown snow-load on treetops. Another winter favourite is Utsjoki in Northern (Finnish) Lapland and the wonderful Arctic hills.

© Markus Varesvuo

Siirryttyäni äänettömään Canon R5 -runkoon päätin joulukuussa 2020 toteuttaa pitkään suunnittelemani projektin palokärjen kuvaamiseksi laajakulmalla. Kiinnitin rungon ja 24mm optiikan puun runkoon siten, että optiikka osoitti suoraan alaspäin puun runkoa pitkin tikan ruokailupaikan yläpuolella. Kuvasin ruokinnalle tulevaa lintua kaukolaukaisimella piilokojusta. Lumenvalkoinen maailma kontrastoi hienosti mustapunaisen tikan kanssa.

Efter att ha bytt till ett tyst Canon R5-kamerahus, bestämde jag mig i december 2020 att genomföra ett länge planerat projekt, att med vidvinkel fotografera spillkråka. Jag fäste kameran med ett 24 mm objektiv på en trädstam ovanför utplacerad fågelmat med optiken pekande rakt ner längs stammen. Självt satt jag i ett gömsle intill och skötte kameran via fjärrkontroll.

Med den snötäckta marken nedanför som bakgrund, blev den svartröda fågeln vackert kontrasterad i en helvit vintervärld.

In December 2020 I started using the Canon R5 camera. With the electric shutter it is completely silent, and I decided to execute a long-contemplated project of photographing the Black Woodpecker with a wide lens. I fixed a 24mm lens with the camera to a tree above a spot with food for the bird, with the lens aiming directly downwards. I myself was in a hide using a remote control. The whole forest was covered in snow creating a beautiful contrast against the black and red woodpecker.

© Markus Varesvuo

Kun Lapin tuntureilla on runsaasti lunta ja tuuli on pidemmän aikaa pysynyt lauhana, kertyy lumelle syvyyttä, mikä hankaloittaa lintujen ruoanetsintää. Kiirunat seuraavat silloin poroja erityisen tarkasti etsien syötävää porojen paljaaksi kaivamilta maalaikuilta.

Vintrar med mycket snö på kalfjällen i Lappland, och med långa perioder av lugnt töväder, försvåras fjällripornas födosök. Då väljer de att följa efter renhjordarna som skrapat fram barfläckar, där riporna lättar hittar föda.

After heavy snowfall on the Arctic hills, especially if the wind has stayed calm for a longer spell, the depth of snow creates problems for the birds living in the high altitudes. Ptarmigans have found it useful to follow the reindeer in deep snow – they have easier access to food in the reindeers' hoof-steps, quite literally.

© Markus Varesvuo

© Markus Varesvuo

Talviolosuhteet tarjoavat monenlaisia mahdollisuuksia. Kuusamossa teeren soidin käynnistyy maaliskuun alkupuolella ja jatkuu toukokuun lopulle. Huhtikuun alussa on vielä hyvinkin talvista ja moni aamu alkaa varsin kipakassa pakkasessa, kun teeret ryhtyvät päivän soidinesityksiinsä. Jos pakkasaamu on lisäksi tyyni, tarjoutuu kuvaajalle mahdollisuuksia dramaattisten kuvien ottamiseen linnun hengityksen huurustuessa.

Kiirunan lentoonlähtö on räjähtävän nopea, mistä on sille hyötyä kun pitää päästä saalistajista hurjinta, tunturihaukkaa pakoon. Onnistuneen lentokuvan ottaminen vaatii kokemusta, jotta pystyy ennakoimaan mihin suuntaan lintu lähtee. Usein lintu nousee vastatuuleen. Onnistuminen vaatii kuvaajalta nopeita refleksejä ja kameran äärimmäisen nopeaa tarkennuskykyä.

Vintern bjuder på ett brett utbud av fotomöjligheter. I Kuusamo startar orrspelet i början av mars och fortsätter till slutet av maj. I början av april är det fortfarande väldigt vintrigt och det kan under många morgnar råda hård köld när orrarna inleder sitt spel. Är morgonen vindstilla och kölden hård skapas dramatiska effekter när ångan från orrtupparnas blåsningar görs synlig när den fryser till i den kalla luften,

Fina fotomöjligheter skapas också vid öppna strömdrag där det finns många strömstarar. Då uppstår alltid en intensiv kamp om de bästa matreviren. En annan fotosituation där det krävs snabba reflexer gäller små kungsfåglar som ryttlar och spinner omkring bland grenarna sökande efter insekter. Att fånga dem på bild med kraftigt tele är en utmaning.

Fjällripan lyfter som en raket, vilket kommer till nytta när den ska fly den mäktiga jaktfalken. Att ta ett lyckat flygfoto av en fjällripa kräver erfarenhet, annars är det nästan omöjligt att förutsäga åt vilket håll den skall flyga. Ofta lyfter fågeln mot vinden. För fotografen hjälper det att ha kvicka reflexer och en extremt snabb fokusering system i kameran.

Winter presents a nice variety of photography settings. In Kuusamo the Black Grouse lek lasts from the beginning of March to the end of May. Early April can still be very winterly and many a morning starts with a biting frost as the birds start their display activities. Should it also be a calm, wind-free morning, the much coveted masterpiece of a Black Grouse in a dramatic pose shrouded in its steaming breath is yours for the taking.

Ptarmigans take off with an explosive speed, which serves them well when a Gyrfalcon, the fiercest predator of all, is honing in on them. To have a fighting chance for a successful flight shot of a Ptarmigan, experience will help in trying to predict the direction it will fly towards. Often they take off into the wind. Success requires quick reflexes from the photographer and extremely fast focusing from the camera.

Markus Varesvuo

Vuodesta 2005 ammattiluontokuvaajana toiminut Markus Varesvuo on Suomen kansainvälisesti tunnetuimpia luontokuvaajia. Lintuihin tiiviisti keskittyen hän on luonut kattavan kuva-arkiston Euroopan linnuista, tehnyt puolentoistakymmentä kirjaa ja järjestänyt näyttelyitä kotimaassa ja rajojen ulkopuolella. Markuksen lintukuvat ovat saavuttaneet palkintosijoja säännöllisesti jo kaksi vuosikymmentä, yksi merkittävimmistä oli vuoden 2018 Fotofinlandian päävoitto, jolloin luontokuva voitti kilpailun ensimmäistä kertaa; tuorein on päävoitto sveitsiläisessä Vogelwarte-kilpailussa vuonna 2021

Markus Varesvuo är en prisbelönt fotograf. Under många decennier har han vunnit ett stort antal internationella priser. Det mest historiska är närhan med en naturbild vann Fotofinlandia 2018, en framgång också för naturfotogenren.

Han har gett ut många böcker som sammanlagt sålts i 150 000 ex; av dem 100 000 utomlands. Markus har sysslat med ornitologi hela sitt liv; professionellfågelfotograf blev han 2005 och hans verksamhetsområde är främst Europa. Alla fågelarter är lika viktiga inspirationskällor. Vintern är hans favorittid för fotografering.

Markus Varesvuo is an award-winning photographer whose images do well in competitions decade after decade. One of the sweetest wins was the Fotofinlandia Photography Award in 2018 when a nature photo won the competition for the first time ever. Markus is the author of over a dozen books, for Finnish as well as international readers. His books have sold in total approx 150,000 copies, around 100,000 outside Finland. A professional wildlife photographer since in 2005, Markus is specialized in birds exclusively. His region is Europe, especially the North. All birds are a source of inspiration, it's not a quest for rarities, and winter the favourite time for photography. The most recent major award is Overall Winner in the Swiss Vogelwarte in 2021.

<https://www.facebook.com/markusvaresvuophotography>

Instagram: markusvaresvuo

© Markus Varesvuo

Lumi tekee suden näkyväksi

Seppo Pöllänen

Talvisena aamuna metsän reunassa kulkeva jälkijono paljastaa yksittäisen suden tai susilauman liikkuneen alueella. Hirvet ja peurat ovat suden tärkeimmät saaliseläimet talvisin, ja lumella näkyvät verijäljet kertovat yöllisestä saalistuksesta. Välillä saalistus saattaa tapahtua varsin lähellä ihmisten asumuksia, jolloin jälkien paljastuminen saa heidät hämillään yön tapahtumista.

Vargen är som ståtligast under vintern

Snön synliggör vargen. Spårloporna en vintermorgon avslöjar om en ensam varg eller en hel flock rört sig i området. Älg, vitsvanshjort och rådjur tillhör de viktigaste bytesdjuren i Finland och det är blodspåren i snön berättar om nattens jakt. Ibland har den skett nära bosättning, som skapar reaktioner.

Snow lends the wolf visibility

On a winter morning, a trail running along the edge of the forest reveals a wolf or a pack of wolves moving in the area. Moose (aka elk) and deer are wolves' main prey in winter, and traces of blood on the snow indicate nocturnal preying. At times, the hunt may take place quite close to people's houses, and seeing the tracks sometimes causes people some concern.

© Seppo Pöllänen

Paikoin peurakanta on kasvanut haitallisen suureksi ihmisenkin toimille. Tällöin luonnon omat mekanismit alkavat hakemaan tasapainoa eri lajien kesken. Kun saaliseläin on onnistuttu kaatamaan, voi susi syödä useamman kilon lihaa kerrallaan. Toisaalta se saattaa olla viikonkin mittaisen ajanjakson kokonaan syömättä. Kun talvinen saalistus on onnistunut, tulee tilanne hyödyntää hyvin. Seuraavaan ateriaan voi olla kosolti aikaa.

Susi kasvattaa itselleen talven suojaksi paksun talviturkin, joka suojaa lämpimän pohjavillan ansiosta talven tuiskuilta ja pakkasilta. Sudet pärjäävät hyvin talvisessa metsässä ankaria ja pitkään jatkuvia pakkasjaksoja, kunhan ravintoa ja saaliseläimiä on reviirillä riittävästi. Kun me ihmiset lämmittelemme talvi-iltoina takkatulen loimussa, on meidän hyvä muistaa susiperheen olevan silloinkin metsän kätköissä omillaan. Talvella sudet ovat myös kuvaajan kannalta komeimmillaan talviturkin ansiosta. Myös talvinen metsä runsaan lumipeitteen alla tarjoaa hienot kulissit susien kuvaamiseen. Tosin talven kuvauksia hankaloittaa pitkä taigametsän yö. Alkutaalven päivät ovat lyhyitä ja monesti taivaan peittää paksu, harmaa pilvipeite. Valoisa aika saattaa olla vain muutamia tunteja vuorokaudessa. Tällöin susilla on runsaasti aikaa liikkua ja toimia pimeyden turvin kuvaajan ulottumissa.

© Seppo Pöllänen

I vissa områden har klövviltet ökat i en sådan omfattning att de trots utökad jakt blivit till ett problem för många markägare. Det är då naturens egen balansmekanism träder in, som gynnar bland annat varg.

När bytet är fällt kan vargarna äta många kilo på en gång, sen kan de klara sig utan mat en hel vecka. När vinterjakten har lyckats utnyttjar de situationen maximalt, det kan räcka länge till nästa måltid.

Under vintern får vargen en tjock vinterpäls som skyddar för väta, snö och kyla. Trots långa krävande köldperioder klarar sig vargarna bra i en vinterskog, förutsatt att det finns tillräckligt med bytesdjur inom reviret.

För naturfotografen är vargen som ståtligast i yvig vinterpäls, dessutom omgiven av ett vackert vitt snölandskap. Dock är foto-omständigheterna krävande. Under förvintern är dagarna korta och ett grått molntäcke ligger som ett lock över skogen. Under ett dygn är det fotoljust några få timmar och vargarna har gott om tid att röra sig i skydd av mörkret, utom synhåll för fotografen.

Occasionally a deer population grows too big; it is big enough to interfere even with human activities. When this happens, nature's own mechanisms begin to seek a balance between different species. After a successful kill, a wolf can eat several kilograms of meat at once. But it can also go a full week without eating. When prey is caught in winter, it is use as much of it as possible. There may be quite a wait for the next meal.

For winter, the wolf grows a two-layered double coat, which protects it against winter blizzards and frost. Wolves manage well in the winter forests, even in long spells of severe winter weather, as long as there are enough prey animals in their territory. When we humans warm up by the fireplace on winter evenings, it is good to remember that the wolf family is still in the woods, surviving in the extreme weather.

The winter coat makes the wolves look their best. And the winter forest with all its snow offers great backdrops for wolf pictures. Admittedly, the long and dark winter nights in the taiga forest are also a handicap for the photographer. In early winter, days are short and often the sky is overcast. There may be only a few hours of daylight, giving the wolves plenty of time to be active in the cover of the darkness, and well out of reach for the photographer.

Talven edetessä, ja varsinkin talvenselän taittuessa kevättalven puolelle, ovat edellisenä keväänä syntyneet sudenpennut ehtineet kasvaa aikuisen suden mittoihin. Nuorilla susilla on silti vielä kosolti intoa leikkeihin ja riemukkaaseen kirmailuun vaikkapa korppeja takaa ajaen. Sudet elävät omassa perheryhmässään, johon kuuluu tavallisesti alfaparin lisäksi eri ikäisiä pentuja. Pennut ovat edellisen kevään pentueesta mutta perheeseen kuuluu myös pentuvahdeiksi jääneitä yksilöitä aiemmalta vuodelta.

Sudet ovat hyvin sosiaalisia keskenään ja jokaisella yksilöllä on oma paikkansa perhelauman hierarkiassa. Sudella on kiima-aika helmikuussa. Silloin alfapari hakeutuu muusta laumasta erilleen, viettämään omaa aikaansa sivummalla. Lauman nuorilla jäsenillä on tällöin kosolti aikaa partiointiin kotireviirillään.

Under midvintern är kylan hård och nätterna långa. När det svänger mot vårvinter har fjolårsungarna växt till vuxenstorlek men har fortfarande energi för lek och stoj, som att jaga och irritera korpar. Förutom alfaparet består en vargflock av olikåldriga ungar som bland annat fungerar som "barnvakter". Vargarna är mycket sociala och varje individ har sin egen plats inom flockens hierarki. Under brunsttiden som börjar i februari söker sig alfaparet för en tid bort från flocken, då har ungvargarna gott om tid att sköta patrulleringen i reviret.

As the winter progresses, and especially towards the spring, the pups born in the previous spring have reached an adult wolf's size, but they still have a lot of youthful enthusiasm, and engage in play and games, such as chasing ravens. Wolves live in packs made up of their family, usually with puppies in different ages in addition to the alpha pair. The puppies are from the previous spring's litter, but there are also individuals who have stayed to babysit their younger siblings. Wolves are very social, and everyone has their own place in the pack hierarchy. In mating season in February, the alpha pair seeks some privacy from the rest of the pack to spend time on their own, giving the young wolves an opportunity to patrol the home territory.

Suden seuralaisena talvisessa metsässä kulkee salati valpas ja nokkela korppijengi, joka tuntuu nauttivan susien hännämisestä ja kiusanteosta. Susien saaliseläinten rippeet ovat kuitenkin tärkeä elämänlanka korpeille talvella. Karhujen ollessa talviunilla nietosten alla, myös ahma kulkee susien kintereillä. Ahma käy mielellään suden apajilla ja kantaa isoja palasia susien haaskasta omiin kätköihinsä. Monet muutkin linnut korppien lisäksi ruokailevat tilaisuuden tullen susien saaliilla. Kanahaukka hyödyntää tarjolla olevan haaskan mm. närhien, harakoiden ja varisten ohella.

Never far from the wolves in the winter forest looms the watchful and wily raven gang that seems to enjoy teasing and mobbing the wolves. Wolf-killed carrion is vital for ravens in winter. And while the bear hibernates in the den, the wolf is shadowed not just by the raven but also the wolverine. It visits the carcasses and carries off large pieces to cache for future use. Like the ravens, quite a few bird species feed on wolf-kills when the opportunity rises. The Goshawk is quick to take advantage, as are jays, magpies, and crows.

Ien vinterskog följs vargarna av knipsluga korpar som tycks njuta av att reta vargarna. Faktum är att de är beroende av de matbitar de kommer åt vid nedlagda byten.

När björnarna sover sin vintersömn är också järvarna mera beroende av vargar och följer dem tätt i hälarna för att komma åt en matbit. Samma gäller för ett antal övervintrande fågelarter, bland annat duvhök och nötskrika. Allt hör ihop.

© Seppo Pöllänen

© Seppo Pöllänen

Seppo Pöllänen

Olen espoolainen luontokuvaaja. Kuvaan luontoa laajasti, mutta tärkeimpinä kohteina ovat olleet suomalaiset suurpedot ja linnut. Myös talven niukka valo on ollut työssäni tärkeä elementti. Kuviani on julkaistu lukuisissa artikkeleissa ja olen ollut mukana kuvittamassa omalta osaltani monia kirjoja. Kuvaesitykset luontokuvatapahtumissa ja kansainväliset luontokuvauskilpailut ovat olleet yksi kuvieni käyttöalue. Kisailusta esimerkkinä vuoden 2009 BBC WildLife Photographer Of The Year kuvakisamenestys. Olen ollut asiantuntijajäsenenä myös Yleisradion ohjelmissa.

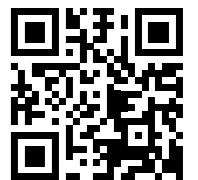
© Seppo Pöllänen

element genom åren har varit vinterns skymning, dess svaga ljus. Mina bilder har illustrerat artiklar och flertal böcker. Under åren har jag presenterat mitt arbete i föredrag vid olika naturfotograferingsevenemang. Finska såväl som internationella naturfototävlingar utgör ett annat viktigt forum; framgång i 2009 års BBC WildLife Photographer Of The Year fototävling är ett exempel. Jag har uppträtt i YLE:s naturprogram (Finska Rundradion) som expertgäst.

I'm a nature photographer based in Espoo, Finland's Capital Region. I'm quite curious in all aspects of nature and wildlife photography, but birds and four of the European Big Five - wolf, brown bear, wolverine and lynx - have always been my main interest. One consistent throughout the years is the meagre, special light of winter. My pictures have illustrated numerous articles and many books. Over the years I have presented my work in talks at various nature photography events. Finnish as well as international nature photography competitions present another important forum; success in the 2009 BBC WildLife Photographer Of The Year photo competition is an example. I have been an expert guest in YLE's nature programmes (Finnish Broadcasting Company).

<http://www.ravenseye.fi>

seppo@ravenseye.fi

Luonnossa luonnon ehdoilla

Jyrki Kallio-Koski

Lapin tuntureilla ja erämaissa poroja paimentavat saamelaiset ovat aina eläneet luonnon ehdoilla. Luonnon antimista on käytetty hyväksi, mitä on tarvittu: marjat, kalat, polttopuut, kenkäheinätkin. Porojen on aina ollut löydettävä ruoka maastosta. Ihmisen tehtävä on ollut pitää huoli siitä, että laidunmaat eivät ylikuormitu. Laidunkierto vuodenajan mukaan on varmistanut tämän. Porojen paimentaminen laidunmailta toisille on raskasta työtä.

På naturens villkor

Renskötande samer i Lappland har alltid levt på naturens villkor. I fjällvärld och ödemark har de hittat allt de behöver, allt från skohö till bär, fisk och brännved. Renarna hittar sin föda i terrängen och genom att idka betesrotation ser renskötarna till att markerna inte överbetas. Men att flytta stora hjordar från ett betesområde till ett annat, i enlighet med årstiderna, är ett tungt och tidskrävande arbete.

In nature on nature's terms

In the moors and the fells in Lapland, reindeer herding Sami people have always lived on nature's terms. Nature has provided for with berries, fish, firewood, even straw for the boots. The reindeer, too, have had to find sustenance in the wild. The humans' job was to see that the land was not overgrazed, and to this end they created seasonal pasture rotation. Herding the reindeer from one pasture to another is hard work.

Luonnosta elinkeinonsa ammentavat poronhoitajat elävät edelleen luonnon armoilla. Poroista on pidettävä huoli, oli millainen myrsky tai pakkanen tahansa. Poromies tuntee laidunmaansa ja osaa suunnistaa maamerkkien mukaan, vaikka moottorikelkan keino peittyisikin tuiskuun. Toki hänelläkin on nykyään apuna gps-laitteet ja kulkuneuvona moottorikelkka tai mönkijä.

Poroelikeinon harjoittamisen haasteet ovat lisääntyneet ilmastonmuutoksen myötä. Kun syksyt ovat pidentyneet, lumi sataa usein myöhään ja sulaan maahan. Pakkasten tultua maa jäätyy eivätkä porot pysty kaivamaan ravintoa jäätyneestä jäkälököstä. Kova jääkuori hankaloittaa paitsi porojen myös lintujen ravinnon saantia.

Näin ollen poroja on nykyään ruokittava keväisin myös avotunturissa, toisin kuin aiemmin. Lisäruokinta vaatii runsaasti työtä ja on taloudellisesti raskasta. Myös pedot verottavat poroeloa, ja erityisesti vasomisen aikaan poromiehen on oltava liikkeellä yöstä päivää.

Tuntureilla tuulee aina, sanotaan, mutta viime vuosina tuulisuus on merkittävästi lisääntynyt ja talvimyrskyt ovat yleisiä. Poromiehen on kuitenkin löydettävä elonsa, oli millainen myrsky tahansa. Hillasadotkaan eivät ole enää yhtä varmoja kuin ennen. Palsasoilla hilla kukkii yleensä myöhään ja kukinnat tuottavat runsaan marjasadon. Nyt monet ikiroudan alueet ovat sulaneet ja palsakummut romahtaneet.

Renskötsel är naturbruk på naturens villkor. Oberoende av väder, storm eller stark köld – måste renarna ses till. Också i tätaste snöstorm måste renskötarens hitta sina landmärken, men han känner markerna. I dag finns det nyttiga hjälpmedel som underlättar rörligheten, bland annat i form av GPS-mottagare samt terrängfordon både för barmark och snö.

Klimatförändringarna medför nya problem och utmaningar för renskötseln. Höstarna blir längre och den första snön faller allt senare. Ofta smälter den och marken fryser till. I avsaknad av skyddande snö täcks den höstväta marken lätt av is som försvårar renarnas återkomst till lav. Också många fåglars födosök påverkas. Detta gör att renarna nuförtiden måste utfodras också på kalvfjället vilket är både kostsamt och arbetskrävande. Under kalvningstiden är rovdjurshotet ett ytterligare problem. För renskötarens gäller det att då vara i rörelse dygnet runt.

Det förändrade subarktiska klimatet gör också att palsa myrarna sakta men säkert tinar upp. Tidigare blommande hjortronen senare på palsarna och gav en rik bärskörd. Nu kollapsar de unika formationerna i sommarvärmens.

På kalvfjället har det alltid varit blåsigt, men under de senaste åren betydligt mera än tidigare och vinterstormarna är allmänna. Men oberoende av alla väderförändringar måste renskötarens få sitt levebröd från naturen.

Reindeer herders, making a living off nature, still live by nature's terms. Reindeers must be looked after in every weather. The herders know their way, they know how to navigate by landmarks even if the roads are hidden by a blizzard. Today they have modern tech to help, the GPS and the snow mobile or quad bike.

The climate change doesn't ease the workload. With autumns lasting longer, the snow falls later and on warm ground. When the frost settles, the ground is frozen, stopping the reindeer from getting through the ice to their food, the lichen underneath. The hard ice hampers not just the reindeer but also the birds.

This means that the reindeer have to be fed in the spring also in the open fells, unlike before. Distributing the extra food is labour-intensive and costly. Predators tax the herds too, and especially throughout the mating season the herders have to be out there with the herds 24/7.

It's always windy up at the top, as the old adage goes, but recent years have seen a remarkable increase in windy weather, and winter storms are commonplace. A herder has to make a living, be it stormy or not. The cloudberry crops are not like they used to be, either. Cloudberry crops blossom late on the palsa mires, yielding good crops. But now many permafrost areas have melted, and the palsa mounds collapsed.

© Jyrki Kallio-Koski

Lappi on aina houkuttanut matkailijoita. Viime vuosina matkailijoiden määrä ja heille suunnatut palvelut ovat lisääntyneet räjähdysmäisesti. Koronapandemia taittoi kärjen ulkoimaisten matkailijoiden tulvalta, mutta nyt houkutellaan kotimaan matkailijoita.

Mikäs on retkeillä, kun on hyvin hoidettuja, merkittyjä latuja, polkuja, maastopyöräreittejä, moottorikelkkauria, päivätupia, majoitusta mökeistä aina hulppeisiin revontuli-igluihin saakka, monenmoista ravintolapalveluja, viihdykettä, safaria jne.

Tämän idyllisen - ja sinänsä oikean - kuvan soisi olevan myös todellisuutta. Suuret kävijämäärät aiheuttavat luonnollisesti ympäristön kulumista ja siihen ylläpitäjät varautuvatkin. Ikävä kyllä joukossa on myös kulkijoita, jotka eivät kunnioita Lapin luontoa. Mitä helpommin saavutettavissa joku päivätupa tai majoituspaikka on, sitä varmemmin sinne jätetään pakkausjätteet, pullot ja tölkit. Maalaisjärjellä ajatellen ne painavat tyhjinä paljon vähemmän kuin täysin! Metsähallitus on vastikään uutisoinut uskomattomista jätemääristä ja väärinkäytöksistä tuvissa ja WC-tiloissa.

Turister har alltid lockats till Lappland. Under de senaste åren har besöksantalet ökat explosionsartat, liksom alla programtjänster. Coronapandemin stoppade tillfälligt upp de utländska besökarna, men den inhemska tog i stället över. Till sitt förfogande har de välsköta skidspår och vandringsleder, naturstigar, terrängcykelrutter, snöskoterleder, raststugor, glasigloos för norrskensskådning och logimöjligheter i alla prisklasser. Det finns safaris, restaurangtjänster och underhållning av alla de slag.

Denna idylliska bild kunde också vara verklighet men de stora besöksmängderna nöter dessvärre på miljön. Bland besökarna hittas också sådana som inte respekterar Lapplands natur. Desto lättare det är att nå stugor, desto säkrare är det att folk lämnar efter sig tomflaskor, burkar och förpackningsavfall - tydligen väger det medhavda mera när det är tömt på sitt innehåll. Forststyrelsen har berättat om enorma avfallsmängder och missbruk av stugor och toalettutrymmen som skapar extra kostnader. Pengar som är bort från normala underhållsarbeten.

Lapland has always attracted tourists. In recent years, the amount of tourists, and the services offered to them, have multiplied exponentially. The COVID-19 pandemic curbed the international tourist flow but all efforts are aimed now at the domestic tourists.

It's easy to see the attraction - well-maintained, sign-posted skiing tracks, paths, bike tracks, snow mobile routes, day cabins, accommodation solutions ranging from the simple cabin to the luxurious aurora borealis igloos, a diversity of restaurants, entertainment, safari, and so on.

One would love for this idyllic - by no means fake - image to match the reality. Unavoidably though, the great masses damage the landscape. Most business operators take preventive measures but, unfortunately, some tourists show blatant disregard to Lapland's nature. The easier a day cabin is to reach, the more likely it is that the rubbish and the empties are left behind. Common sense would have one believe that it'd be easier to carry the empty containers back than it was to bring them along in the first place! The Parks & Wildlife Finland has recently published the statistics detailing incredible amounts of waste and tales of misconduct in public cabins and toilets.

Tämän korjaaminen maksaa ja se on pois normaalista kunnossapidosta. Helposti joudutaan kierteeseen, jossa retkeilijän odottama kaunis maisema ja lepopaikka onkin roskilla kuorrutettu. Sitä emme kukaan halua!

Ihmisen ja luonnon, vapaa-ajan matkailijan ja elinkeinonharjoittajan intressit on varmasti mahdollista sovittaa yhteen, luontoa kunnioittaen. Tarvitaan yhteistä näkemystä ja paljon työtä.

Luonnossa kulkeminen ja luonnosta nauttiminen kuuluu kaikille, siksi luontoarvoja kannattaa vaalia ja luonnon hyvinvoinnin eteen meidän kaikkien kannattaa yhteisesti ponnistella.

Respekt för natur borde ligga i allas intresse. Ingen av oss vill väl att den förväntade naturupplevelsen ska ske i nerskräpade marker. För att fritidsfolket och näringsidkarna ska nå samma mål, krävs målmedvetet upplysningsarbete. Rätten att få röra sig i natur och kunna njuta av den tillhör oss alla, därför gäller det att tillsammans värna om de naturvärden som vi har.

To clean and repair is costly, and depletes resources from normal maintenance work. It's so easy to slip into a negative spiral where the beautiful landscape and lovely spot for resting is spoiled by the rubbish. Surely nobody wants this!

It is possible to merge the interests of people and nature, the tourist and the business operator, all while giving nature the respect it is due. All it needs is a shared vision and combined effort.

To be out in nature, and to enjoy the great outdoors, belongs to all of us. This is why the natural environment ought to be valued, and its wellbeing is something we all need to fight for.

© Jyrki Kallio-Koski

Jyrki Kallio-Koski

Toimin freelance valokuvaajana ja harrastan valokuvausta monipuolisesti. Luontokuvaus painottuu maisemiin, luonto ja ihminen teemoihin sekä lintuihin.

Olen tehnyt runsaasti kirjojen ja lehtiartikkelien kuvituksia. Tärkeimmät kuvausalueet löytyvät Käsivarren Suurtuntureilta, Koillismaalta, Pohjois-Pohjanmaalta ja Keski-Suomen järvialueilta.

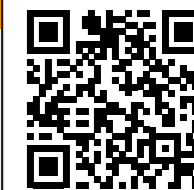
Teokseni *"Raittijärvi-Kaijukan kylä"*, julkaistu 2017, kertoo Käsivarren erämaassa olevasta Raittijärven saamelaiskylästä ja sen elämästä.

Jyrki Kallio-Koski är frilansfotograf med fåglar, landskap och människa i natur som favoritmotiv. Främst fotograferar han i norra Österbotten och Lappland. Hans bilder har publicerats i böcker och tidningsartiklar. I boken *Raittijärvi-Kaijukan kylä* (2017), berättar han om livet i en sameby i den Lapska armens högfjällsvildmark

Jyrki Kallio-Koski is a freelance photographer with birds, landscapes and country life as his favorite motif. He mainly photographs in northern Ostrobothnia and Lapland. His pictures have been published in books and newspapers. In his own book *Raittijärvi-Kaijukan kylä* (2017), he tells about life in a Sami village in the arctic wilderness of Lapland.

<https://www.instagram.com/jyrkikk/>

jyrki@kallio-koski.fi

Kuvauskohteena pohjoinen

Arto Komulainen & Jari Rajanen

Pohjoisen Suomen monipuolinen luonto, laaja kansallispuistojen verkosto ja kehittynyt luontokuvauksen ohjelmapalveluiden verkosto luovat tärkeitä edellytyksiä luonnon monipuolisille kuvausmahdollisuuksille. Pohjoinen valo, vuodenaikojen vaihtelu, valosaasteesta vapaa yötaivas ja loimuavat revontulet, lumi ja jää sekä rikas lintu-, eläin ja kasvilajisto tekevät pohjoisesta ainutlaatuisen ja moni-ilmeisen kohteen luontokuvaajalle.

Luonnon valokuvaamisen yksi tärkeimmistä perusedellytyksistä on valo. Valon määrä ja laatu vaihtelevat vuodenaikojen ja vuorokauden aikojen mukaan. Vaikka kuva ja sana eivät voi välittää kaikkea kokemaamme, toivomme että tämän artikkelin välityksellä voisimme antaa virikkeitä pohjoisen luonnon kuvaamisesta innostuneille.

Ljuset är som bäst i norr

Det nordiska ljuset, årstidsväxlingarna, snön, isen, norrskenet och natthimlar fria från ljusföroreningar – samt en mångsidig flora och fauna, gör att förutsättningarna för en mångsidig naturfotografering är stor i norra Finland. Dessutom hittas här ett nätverk av nationalparker i omväxlande biotoper samt en relativt utvecklad programservice.

En av de viktigaste grundförutsättningarna är dock ljuset vars mängd och kvalitet växlar både inom ett dygn, och från årstid till årstid – och det avviker från ljuset i söder.

North as a subject

The varying nature in Northern Finland, the extensive network of national parks and the well-functioning network of nature photography programme services form the solid basis for a whole host of nature photography opportunities. Northern lights, seasonal variation, night skies free of light pollution, the aurora borealis, snow and ice, together with a rich variety of bird, animal and plant species make the North a unique and multi-faceted destination for a nature photographer.

Light is an essential precondition in nature photography. The amount and quality of light vary considerably from one season and time of day to another. Pictures, nor words can convey everything that we've experienced, but we hope that this article gives inspiration to those dreaming of photographing in the North.

Tuntureiden ja vaaramaisemien kumpuilevat rinteet saavat lumipeitteensä loka-marraskuun aikana ja kaikkein lumisimpina vuosina talvi voi kestää pitkälle huhtikuulle. Ilmastonmuutoksen vaikutukset näkyvät kuitenkin sään suurempina vaihteluina; etenkin lämpimämpinä alkutalvina sekä lumen määrän suurina vuotuisina vaihteluina.

Vuoden pimeimpänä aikana, joului- tammikuussa, pohjoista valoa on niukasti. Selkeät pakkaspäivät ovat luontokuvaajalle tärkeitä, etenkin silloin, kun aurinko näyttäytyy hetken verran horisontin yläpuolella. Tämä "kaamosvalo" on ominaista vain pohjoiselle. Se syntyy, kun aurinko laskee ja nousee hyvin loivassa kulmassa, jolloin se on ominaisuuksiltaan muotoilevaa ja pehmeää.

Kaamosvalo luo parhaimmillaan ainutlaatuiset valaistusolosuhteet erityisesti lintujen ja talvisten maisemien valokuvaamiseen. Maisemien kuvaamisen kannalta ainutlaatuisimpia ovat hetket, kun aurinko painuu horisonttiin ja pohjoinen valo siroaa sinisen sävyihin. Vaararinteiden taianomaiset tykkymetsät lumihahmoineen ovat luontovalokuvaajalle loputon luovuuden lähde. Maa- ja merikotkien lisäksi monet talvilinnut kuten tikat, eri tiislajit ja kuukkelit vierailivat kuvauspaikoilla. Joinain vuosina helmi- ja maaliskuun aikana on mahdollista kuvata hiiripöllöjen ja lapinpöllöjen saalistusta.

© Arto Komulainen

Imånadsskiftet oktober-november får lågfjällen sitt snötäcke. Under de mest snörika vintrar ligger snön kvar långt in i april. Klimatuppvärmningen har dock gjort förvintrarna mildare och snömängden kan variera mycket från år till år.

Under december och januari är det ljusfattigt i norr. För naturfotografen är kalla klara dagar viktiga när solen visar sig över horisonten för en kort stund. Tack vare solens låga vinkel skapas ett mjukt midvinterljus som lämpar sig bra för många motiv. Ännu bättre är det nordiska midvinterljuset efter att solen sjunkit bakom horisonten och målar landskapet i blåa nyanser.

En oändlig källa till kreativa bilder skapas också av fjälldimfrost som gör sluttningarnas skogar till en formidabel sagovärld, när träden blir till "snöstoder" i de mest märkliga formationer.

Vid vintermatningsställen kan kungs- och havsörn fotograferas från gömslen, liksom skogsmesar, hackspettar och skrikor. Vissa vintrar kan lappugglor och hökugglor bli stationära längs vägarna, till glädje för fågelfotografer.

The rolling slopes of the fells and hills get their snow cover during October and November, and in the snowiest years, winter can last long into April. However, the effects of climate change are reflected in greater variations in weather, especially in the warmer weather in the beginning of winter and in large annual variations in the amount of snow.

During the darkest time of the year, from December to January, there is little light in the north. Clear, frosty days are important for a nature photographer, especially when the sun barely appears above the horizon. This polar twilight is characteristic only to the north. It happens when the sun sets and rises at a very gentle angle making light soft and contouring.

The polar twilight offers unique light conditions, especially for photographing birds and winter landscapes. And truly special effects can be created when the sun sinks into the horizon and light disperses in shades of blue. Trees carrying heavy crown snow-loads become forests of fantastical snow figures – an endless source of creativity. In addition to Golden and White-tailed Eagles, many winter birds such as woodpeckers, tits and Siberian Jays visit various photo locations. In some years, in February and March, it is possible to photograph Hawk Owls and Great Grey Owls in vole hunting.

Pohjoinen valo näyttää vahvuutensa myös keväällä, valoisa aika kasvaa päivä päivältä. Kevät on lintukuvauksessa kiireistä aikaa, koska kuvauskohteita on paljon. Vesialueiden sulat houkuttelevat magneetin tavoin kevätmuutoltaan palaavia lintuja. Pohjoisen luminen maisema heijastaa valoa ja luo hyvät mahdollisuudet kevätmuutoltaan palaavien muuttolintujen kuten merikotkien, joutsenten, hanhien, kurkien ja monien vesilintujen kuvaamiseen. Tuntureiden lakialueilla on mahdollista kuvata reviireitään puolustavia kiirunoita ja hieman alempana tunturikoivikoissa riekkoja. Lapissa on ainutlaatuinen merikotkien kuvauspaikka, jonka taustalta avautuu näkymä Urho Kekkosen Kansallispuiston suurtuntureille. Merikotkat vierailevat hyvin aktiivisesti kuvauspaikalla.

Teeri ja metso ovat yleisimpiä kanalintuja Pohjois-Suomessa ja ne kokoontuvat keväällä ikiaikaisille soidintantereille mitteleämään voimiaan. Liikuteltavat, monipuoliset kuvakulmat ja valaistusolosuhteet (mm. vastavalokuvaus) mahdollistavat piilokojut tarjoavat mahdollisuuden kanalintujen ja kevätmuutoltaan palanneiden hanhien, kurkien ja joutsenten kuvaamiseen.

Under våren ökar fotoljuset från dag till dag. Fotomöjligheterna är oändliga och det är en bråd tid för fågelfotografen. Smältande isar med öppna vakar lockar till sig återvändande flyttfåglar och den kvardröjande snön lyser upp lågt flygande fåglar underifrån. Fjällriporna på kalfjället och dalriporna nere i låglandet är lättfotograferade under sina revirkamper. I skogs- och myrlandet är det tjäder och orre som gäller. Deras vårliga lekar på sina urgamla arenor bjuder på mångsidiga bildmöjligheter från mobila gömslen där bildvinklar och ljusförhållanden kan väljas enligt behov. Samma gäller för fotografering av gäss, tranor och svanar.

Lappland är också en utmärkt plats också för havsörnsfotografering, bland annat frekventerar de aktivt ett fotoställe där Urho Kekkons nationalpark bildar en vacker fond med sina blånande högfjäll.

The northern light shows its strength also in spring. Daylight increases rapidly every day in spring. It is a busy time for bird photography. Ice melts and the open water attracts birds on their spring migration. The snowy landscape reflects light creating good opportunities for bird photography. In and around the fell tops, Ptarmigans can be found defending their territories and, lower down in the mountain birches, Willow Grouse. There is a unique location in Lapland for photographing White-tailed Eagles against the great fells of Urho Kekkonen National Park.

Capercaillies and Black Grouse gather in the spring on ancient leks for display. Photo hides make it possible to photograph the displaying birds as well as geese, cranes and swans returning to their breeding grounds.

© Jari Rajanen

© Jari Rajanen

Kesällä luonnonvalo on läpi koko pohjoisen yöttömän yön.

Vaikuttavimmat valaistusolosuhteet ovat myöhään illalla, yöllä ja varhain aamulla. Kesäyön pohjoinen valo on vahvaa ja se tulee loivassa kulmassa kuten talvellakin. Tämä mahdollistaa tunnelmallisten kesämaisemien ja kukkivien kasvien kuvaamisen. Kiinnostavia kuvauskohteita kesällä ovat pöllöt. Myös kuikkien ja kaakkureiden ikiaikaisten rituaalien kuvaaminen pienillä lammilla on kiehtovaa. Kuvaaminen tapahtuu liikuteltavista ja keveistä piilokokuista.

Syksy on maisemakuvaajalle valon ja värien juhlaa. Matalalta tuleva valo saa syksyn värit hehkumaan. Soilla ja tuntureilla on upea maaruska. Viileinä syysaamuina vesistöjen ylle voi muodostua näyttäviä sumuja, jotka liikkuvat ja haihtuvat kunkin aamun olosuhteiden mukaan. Ei ole yllättävää, että ruskan aika on monen maisemakuvaajan suosiossa. Syksyn värimaailma tarjoaa vaihtelua myös lintujen ja nisäkkäiden kuvaamiseen erikoistuneelle kuvaajalle - erityisesti maisemallisiin lintu- ja eläinkuviin, jossa kuvan taustalla on tärkeä tehtävä tuoda visuaalisesti näyttävästi esille kuvauskohteen elinpiiriä.

Viimeistään lokakuussa koittaa aika, jolloin pohjoisesta puhaltava tuuli puistaa lehdet puista. Yöt ovat pakkasella, ensilumi muovaa maiseman ja pohjoinen luonto hiljentyy jälleen odottamaan talvea.

In summer, light abounds throughout the northern nightless night. The most impressive light conditions are late in the evening, at night and early in the morning. Nightly light in the northern summer is strong and comes at a gentle angle, as in winter, bathing the landscapes and flowering plants in a beautiful glow. Owls in the summer are an interesting subject, as are the ancient mating rituals of Black-throated and Red-throated Divers on small ponds.

Autumn is a celebration of light and colour. The light coming at a low angle makes the colours of autumn glow. The marshes and fells are a feast of magnificent autumn colour. On cool autumn mornings, spectacular mists can form over the waterways. Not surprisingly, the fall season is popular with many landscape photographers, but it is also good for bird and wildlife photography, especially in images where the background plays an important role in bringing out the habitat of the subject.

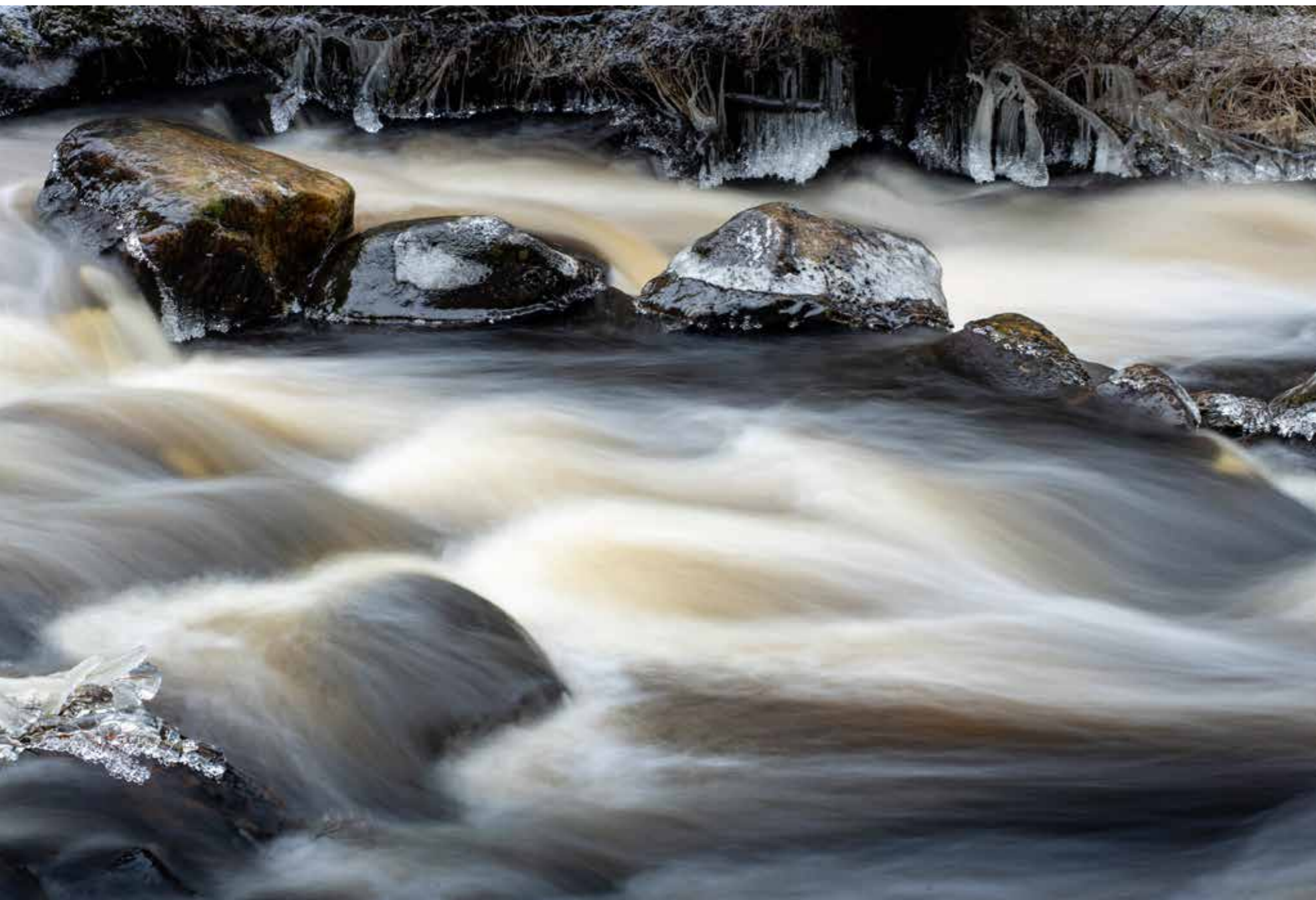
By October at the latest, the northerly wind strips the trees of their leaves. The nights turn frosty, first snow changes the landscape and the northern nature calms down in wait for winter.

Under sommaren räcker fotoljuset dygnet runt med det bästa ljuset under sena kvällar, nätter och tidiga morgnar. Sommarnattens ljus möjliggör stämningsfulla landskapsbilder och solljus från låg vinkel är som skapat för växtfotografering. Också ugglor utgör ett intressant motiv under sommaren liksom stor- och smålommarna i sina skogstjärnar. För lommar behövs lätta och flyttbara fotogömslen.

Hösten är ljusets och färgernas fest för den inbitne landskapsfotografen. Det låga släpljuset får färgerna att glöda, liksom myrarnas och fjällsidornas bärris. Under kalla höstmorgnar täcks vattendragen av dimmor som småningom lättar i de mest intressanta former. Det är inget att förvåna sig över att hösten är många landskapsfotografers favoritårstid. Också för fågel- och djurfotograferna erbjuder hösten en omväxling där bakgrundens färgskala visuellt förstärker bilden.

I oktober putsar nordanvinden bort de sista löven. Nätterna är kalla och den första snön täcker in landskapet.

Naturen i norr gör sig redo för vintern.

© Arto Komulainen

Arto Komulainen

Arto Komulainen on 40- vuotta Rovaniemellä asunut ammattiluontokuvaaja. Hänen perustamansa yritys Lapland Pictures/ Lapland Nature Photography vuokraa maa- ja merikotkien, teerien ja metsojen ja vesilintujen kuvaukseen suunniteltuja piilokojuja sekä opastaa luontokuvaajia.

www.laplandpictures.fi

Facebook:

www.facebook.com/ArtKomu

Jari Rajanen

Jari Rajanen on pohjoiseen luontoon erikoistunut ammattiluontokuvaaja. Hänen perustamansa yritys Northphoto on erikoistunut luontokuvauksen koulutus- ja konsultointipalveluihin, opaspalveluihin ja piilokojujen vuokraustoimintaan.

www.northphoto.fi

Facebook:

www.facebook.com/jari.rajanen.3

Vierivät kivet

Jussi Leppänen

Meri ja sen rannat ovat houkutteleet minua niin kauan kuin muistan, ja vuosikymmeniä sitten tarttui rantamatkoille mukaan myös kamera. Valokuvausvälineet ovat vuosien varrella vaihtuneet lukemattomia kertoja, ja edelleen on aina jonkin-

lainen valokuvauskone matkassa. Innostus luonnon kuvaukseen johti aikoinaan valokuvauksen opintoihin ja valokuvaus on niistä ajoista lähtien ollut myös osa työtäni. Maisemien ja luonnon kuvaamisen lisäksi kameraa tarvitaan nykyään monenlaisessa muussakin kuvanteossa. Mutta suurin kaipuu on edelleen meriemme rannoille.

Fångad av det maritima

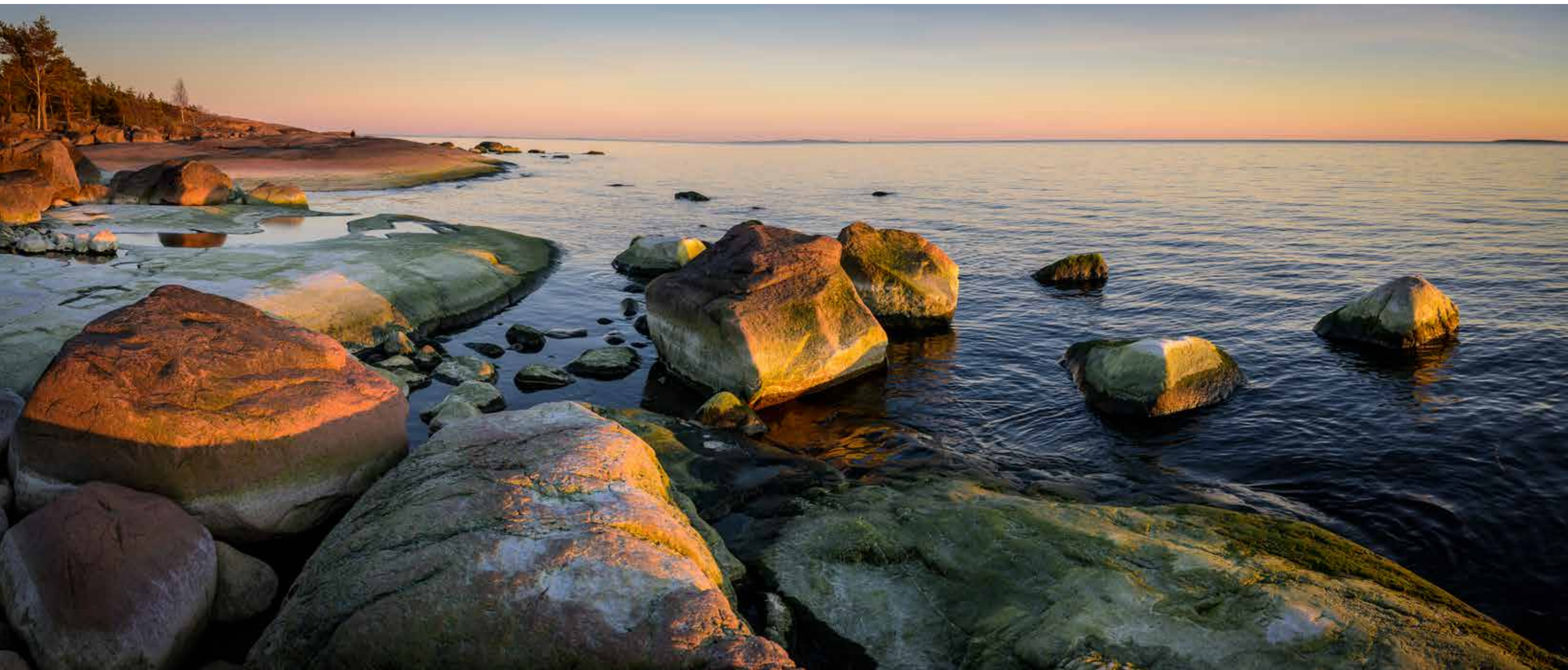
Så länge jag kan minnas har jag dragits till stränder och hav; under de senaste decennierna med kamera i hand. Otaliga är de kameramodeller som kommit och gått, men fortsättningsvis har jag alltid en kamera med i fält. Intresset för naturfotografering ledde i tiden till fotoutbildning och sen dess har

också fotografering varit en del av mitt arbete där kameran behövs för allehanda uppdrag. Men den största fotolusten föds alltid i maritima landskap vid vandring längs havsstränder med kulturspår från forntid till nutid.

Rolling Stones

The sea with its beaches has attracted me for as long as I can remember, and decades ago I started to take a camera with me on trips to the beach. Over the years, my gear has changed countless times, but even now I still take some sort of a camera along. Enthusiasm for nature photography led to studies

in photography, and since then photography has also been a part of my work. In addition to capturing landscapes and nature, a camera is necessary today in a wide variety of other imaging. But sea shores remain the greatest attraction.

© Jussi Leppänen

Meren rannoilta löytää kymmenien tuhansien vuosien jättämiä jälkiä ja ihmisen toimintaa muinaisuudesta nykyaikaan. Meri on aina kuljettanut kulttuureita, ja merien rannoille ne ovat kotiutuneet. Jääkaudet ja vuosisatojen ahtojäät ovat hioneet kalliot ja vieritelleet kiviä rannoillamme monenlaisiin asetelmiin. Aavoilta rannoilta näkee kauas ulapalle, mutta usein jalkojen juuressa on myös monenlaista elämää. Mielenmaisemaa valokuvattavaksi siis riittää.

Havet har alltid varit en kulturbärare, kusten dess första mottagare. Istidens tiotusenåriga spår finns fortfarande tydligt exponerade i skärgården. Under seklernas gång har ismassor slipat ner klipphöllar och format stenar till de mest fascinerande formationer.

Från öppna stränder ser man långt ut till havs, men ofta finns det en massa motiv alldeles runt fötterna. I detta sjölandskap finns oändligt mycket att fotografera.

Tens of thousands of years and human activity from antiquity to the present day have left traces along the coastline. The sea has allowed cultures to travel and settle on the shores. Ice ages and centuries of pack ice have polished the rocks and used stones and boulders to create a variety of still lifes along our shores. From the beaches the world opens into the wide open sea, but right there at one's feet is also all kinds of life; there is no shortage of landscape to photograph.

Maiseman kuvaaminen on tervettä eskapismia nykyajan alati kiihtyvistä elämästä. Hiljais- ta kapinaa ihmisen aiheuttamaa turhaa kiirettä vastaan. Maisemaan pysähdytään, sitä tutkitaan, etsitään, valitaan kuvakulmia ja jostakin sieltä se kuva aina löytyy. Maiseman kuvaamiseen kannattaa käyttää aikaa, sitä pitää työstää korvien välissä, edetä vaivihkaa maiseman edessä ja vasta silloin se avautuu kokonaisuudessaan. Parhaimmillaan syntyy valokuvia, joissa maiseman syvyys ja arvoitukselli- suus puhuttelee myös katsojaa ja antaa hänellekin hetken hiljaisuutta tämän kaiken metelin keskellä.

Att fotografera landskap är hälsosam eskapism från nutidens alltmer hektiska livsstil, en tyst protest mot all den onödiga brådska som vi människor skapat. Inför landskapet stannar man upp. Studerar. Fingranskar. Söker. Väljer bildvinklar.

Och där någonstans hittas bilden.

Landskapsfotografering kräver tid, en process som ska bearbetas mentalt. Inför landskapet ska man tyst ta in alla intryck, först då öppnar det sig i sin helhet. I bästa fall skapas en bild där landska- pets djupa gåtfullhet också berör betraktaren och ger hen en stunds stilla frid i allt det störande brus som omger oss.

© Jussi Leppänen

Landscape photography is healthy escapism from the frantic pace of life today; a silent rebellion against the unnecessary commotion we have created for ourselves. Find a landscape, stop by it, explore

it, choose an angle, and somehow, somewhere the image always reveals itself. Give it plenty of time, let your mind work on it, experiment with different views, and only then will it fully open to you. At best,

you create photographs whose depth and mystery appeal to the viewer too and give them moments of silence in the midst of all this noise.

© Jussi Leppänen

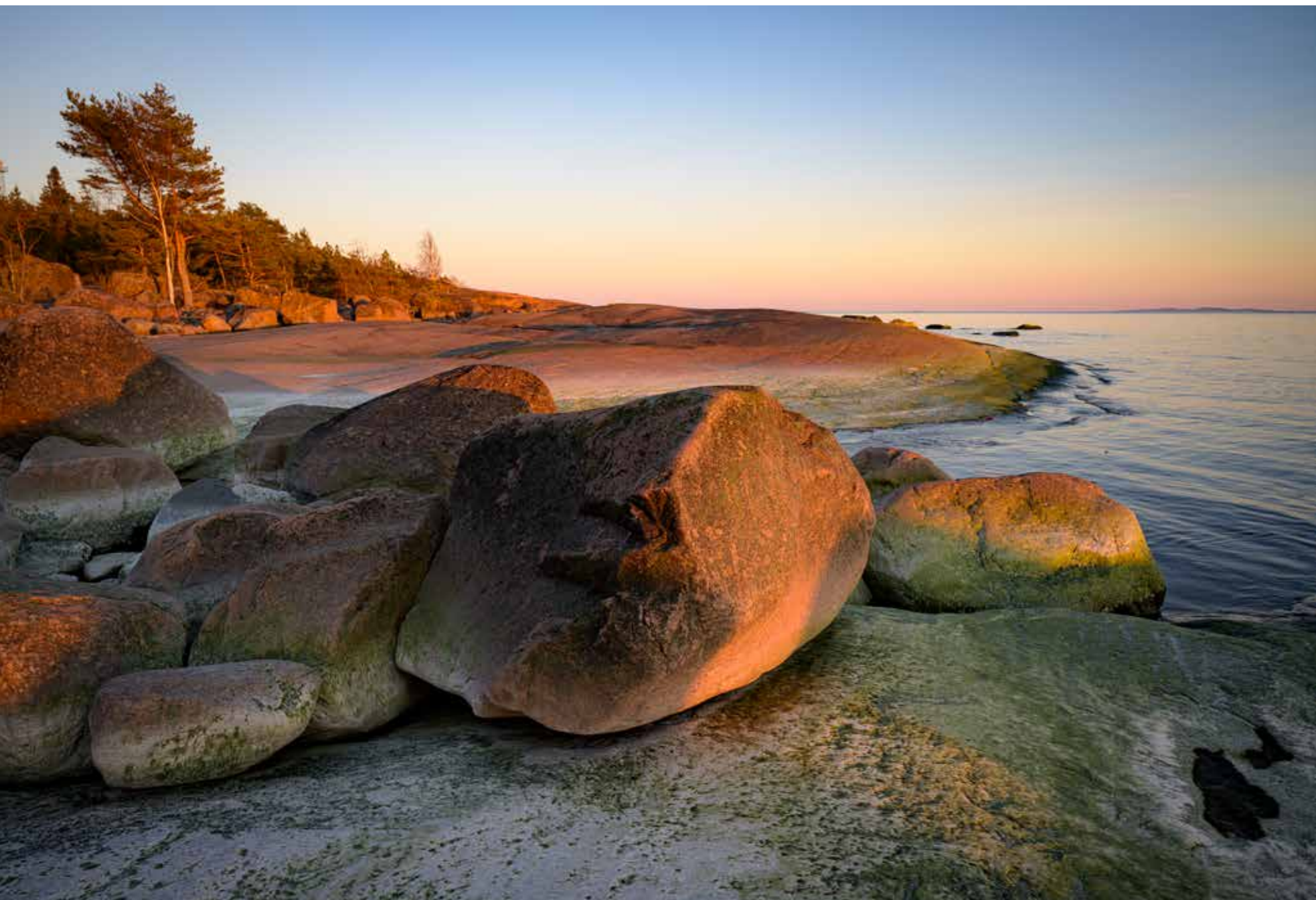
Luonnon kuvaaminen on tuonut mukanaan myös monenlaisia muitakin tekemistä valokuvauksen saralla. Visuaalinen suunnittelu ja valokuvaus ovat luonteva yhdistelmä, ja siksi monet luontokirjahankkeet ovat saaneet

ulkoasunsa käsissäni. Samoin näyttelyiden suunnittelu ja visuaalisten esitelmien rakentaminen ovat aina mielenkiintoista tekemistä. Verkkosivut ja multimedia, valokuva, video, ääni, ja niistä yhdistetty sanoma ja dramaturgia

on myös tärkeä osa tekemistäni. Parhaimmat projektit ovat olleet niitä, joissa on rakennettu näistä kaikista vaikuttamisen keinoista monimuotoinen kokonaisuus, joka herättää yleisössä ajatuksetkin vierimään.

Fotografering i natur har också fört med sig olika slag av arbetsuppdrag relaterat till fotobranschen. Fotografering och visuell planering är en naturlig kombination, därför har många naturfotoboksprojekt fått sin utformning och layout via mig. Lika intressant är det att planera utställningar och visuellt bygga upp föredrag, hemsidor, multimedia, video och ljud. Kombinationen ord, bild och dramaturgi är en viktig del av mitt arbete. De bästa projekten har varit sådana där alla dessa medel tillsammans bildar en mångsidig helhet som hos betraktaren väcker tankar och känslor, då har man lyckats.

Nature photography has been a gateway for me into other creative work. Visual design and photography are a natural combination, and many nature book projects have landed on my desk, as well as designing exhibitions and building visual presentations – always interesting projects. Websites, multimedia, photography, video, audio, and the story and dramaturgy therein form an important part of what I do. The best projects have been the ones where I have been able to use all these means to create a visual tool that gets the thoughts rolling in the viewer's mind.

© Jussi Leppänen

Jussi Leppänen

Graafinen suunnittelija, valokuvaaja ja kirjoittaja

Valokuvia teen luonnossa useimmiten maisemassa, mutta monia muitakin projekteja on aina ollut vireillä. Luonto on kokonaisuudessaan niin laaja ja mielenkiintoinen, ettei se mahdu edes maisemaan.

Maisema- ja arkkitehtuurikuvauksessa käytän useimmiten modernia peilitöntä kameraa yhdistettynä pieneen palkkikameraan, joka mahdollistaa perspektiivinhallinnan, virheettömän panoraamakuvauksen ja antaa melkoisen avainrenkaan luovien lukkojen avaamiseen. Näitä välineitä on käytetty tämän artikkelin kuvituksessa, mutta kuvauskalusto vaihtelee aina tehtävän mukaan.

Valokuviani on julkaistu lukuisissa kirjoissa, artikkeleissa, kaupallisissa tuotteissa, kuvaesityksissä, verkkosivuilla ja näyttelyissä. Työskentelyyni ja galleriaani pääset tutustumaan tällä sivulla olevasta linkistä.

Jussi Leppänen är grafisk planerare, fotograf och skribent.

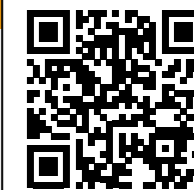
Vanligtvis fotograferar jag landskap, men har alltid många andra projekt på gång. Vid landskaps- och arkitekturfotografering använder jag en modern spegellös kamera tillsammans med en liten bälgakamera som möjliggör perspektivkontroll och effektiv panoramafotografering. Mina bilder har publicerats i otaliga böcker, tidskrifter, reklammaterial, vid bildvisningar och på utställningar. Via länken nedan hittar mitt bildgalleri och om mitt sätt att jobba.

<https://www.neogen.fi/palvelut/photo/>

jussi.leppanen@neogen.fi

Jussi Leppänen
Graphic designer, photographer and author

My nature photography is mostly about the landscape, but there are always other projects too. Nature is so vast and interesting that not even a landscape can contain it all. For landscape and architectural photography, I tend to use a modern mirrorless camera combined with a view camera; this gives me perspective control, flawless panoramic shooting, and provides quite a set of keys to work through those inevitable locks in the creative process. These tools were used in the illustration of this article, but the gear choices always vary to suit the task at hand. My pictures have been published in numerous books, articles, commercial products, slideshows, websites, and exhibitions. More about my work and gallery via the link on this page.

Washed ashore

Johanna Sandin

Varasin Hangon kaupungintalon gallerian valokuva-näyttelyä varten hyvissä ajoin. Tuolloin minulla ei vielä ollut aavistustakaan mikä näyttelyn teema olisi. Halusin vain, että minulla olisi jonkinlainen takaraja ja ajattelin, että teema selviää seuraavan kahden vuoden aikana. Oletin, että se todennäköisesti olisi meri jossakin muodossa. Meri, joka on minun juttuni.

Näin ei kuitenkaan käynyt. Kävellessäni pitkin Hangon rantoja kuvasin merimaisemia tulevaa näyttelyä ajatellen. Olin tullut yhä tietoisemmaksi roskista, joita löytyy rannoilta ja muualta luonnosta ja yhä useammin jouduin poistamaan kauniista maisemasta värikästä muovia. Nopeasti tuli tavaksi kantaa mukani pussi tai kaksi voidakseni viedä roskat rannalta ja ajatus luoda jotain muovista syntyi ja vahvistui.

Jag bokade Stadhusgalleriet i Hangö för en fotoutställning i god tid. Då hade jag ännu ingen aning om vad temat för utställningen skulle vara, jag ville bara ha en deadline att jobba mot och tänkte att temat klarnar under de två kommande åren. Troligen något om hav, ett motiv som är min grej.

Under mina strövtåg vid havet i Hangö fotade jag havslandskap med den kommande utställningen i åtanke. För att få till mina havsbilder blev jag allt oftare tvungen att plocka bort speciellt färggrann plast ur landskapet. Jag hade blivit alltmer medveten om skräpet som finns längs med stränderna och också annanstans i naturen. Det blev snabbt en vana att ta med en påse eller två för att kunna ta med mig skräpet från stranden. Småningom växte sig tanken på att skapa något av just plasten allt starkare, något som samtidigt kunde göra mina medmänniskor mera medvetna om problemet.

På något sätt ville jag dra mitt lilla strå till stacken och ville öka medvetenheten om plastproblematiken i världshaven, framför allt i Östersjön och på Hangös stränder. Där hade jag plötsligt temat för fotoutställningen: strandplast. Washed Ashore kom till för att jag ville bevisa för mig själv och andra att var och en kan göra något för havet, för Östersjön.

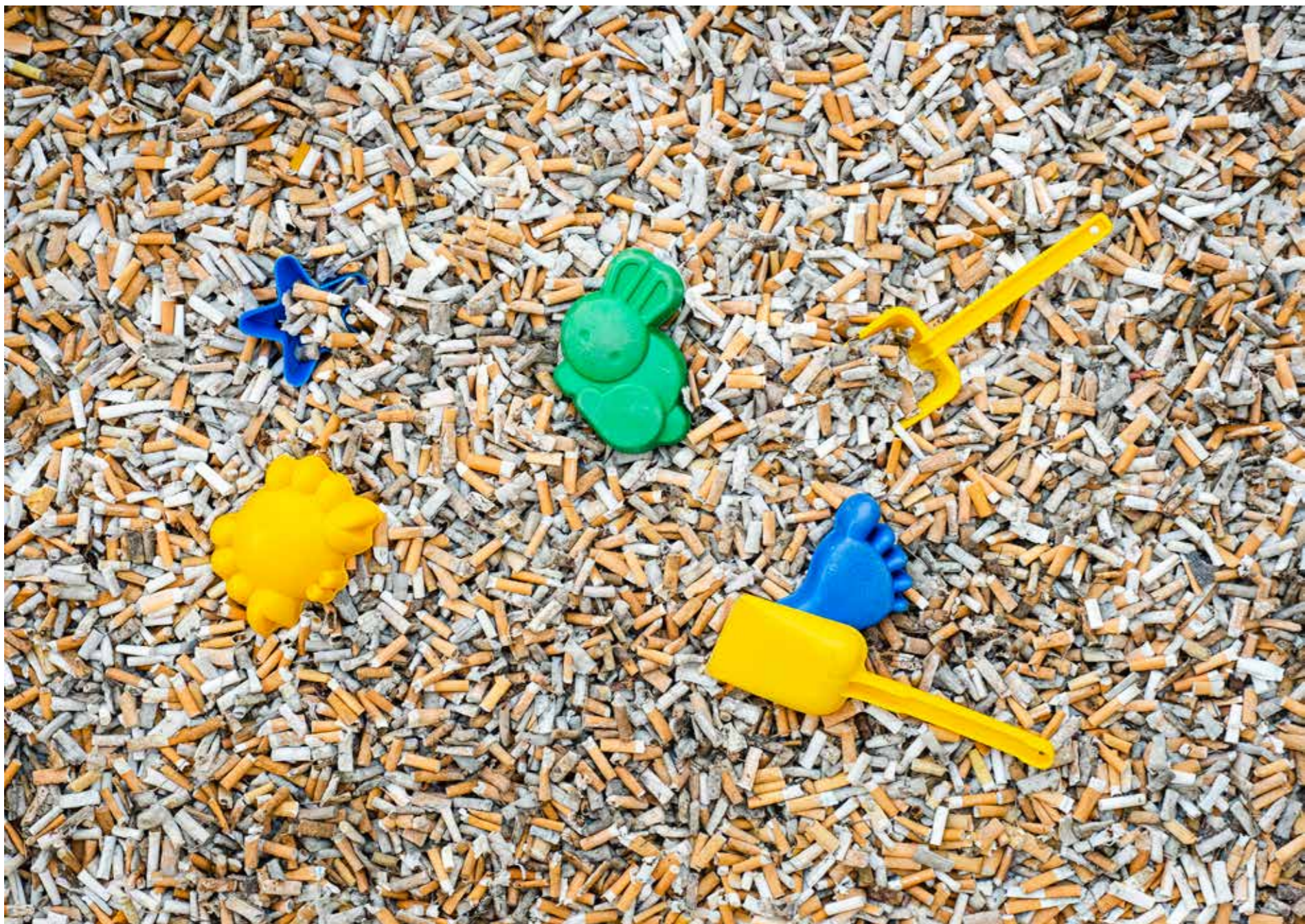
I booked the City Hall Gallery in Hanko on the south coast for a photo exhibition well in advance. At that time, I still had no idea what the theme of the exhibition would be. I just wanted a deadline to work towards and thought that the theme would clear up in the next two years. I thought that it would most likely be about the sea in some form. The sea is my thing.

This is not how it went though. During my walks by the sea in Hanko, I photographed sea landscapes with the upcoming exhibition in mind. To get to my sea pictures, I increasingly had to remove brightly coloured plastic from the landscape. It quickly became a habit to bring a bag or two to pick up the litter on the beach. Gradually, the idea of creating something made of this plastic grew stronger.

I wanted to do my bit and so beach plastic became the theme for the exhibition. I wanted to raise awareness of the plastic problem in the world's oceans, but above all in the Baltic Sea and on the shores of Hanko. I felt that I, as a photographer and an aspiring photo artist, had an opportunity to encourage my fellow human beings to a change, both in attitude and in action, through my art. Washed Ashore came about because I wanted to prove to myself and others that everyone can do something for the sea, for the Baltic Sea.

© Johanna Sandin

© Johanna Sandin

Koska halusin vetää pienen korteni kekkoon, valokuvanäyttelyn teema olisi siis rantamuovi. Halusin lisätä tietoisuutta muoviongelmasta maailman valtamerissä, mutta ennen kaikkea Itämerellä ja Hangon rannoilla. Ajattelin, että valokuvaajana ja aloittelevana valokuvataiteilijana minulla on mahdollisuus taiteellani vaikuttaa muutokseen kanssaihminen asenteissa sekä toimintamalleissa. Washed Ashore syntyi, koska halusin todistaa itselleni ja muille, että jokainen voi tehdä jotain Itämeren hyväksi.

Projekti lähti liikkeelle ja hankolaiset toivat minulle rantamuovia, jonka he olivat keränneet kävelyillään. Tutut ja tuntemattomat lähettivät minulle viestejä roskasta, joka saattaisi kiinnostaa minua, ja joskus löysin "aarteita" etuovelta. Tietysti keräsin itsekin niin paljon kuin pystyin. Vuoden aikana kerääntyi valtavasti muovia, ja jossain vaiheessa tuntui siltä, että elin ja hengitin muovia. Luin muovista. Lajittelin ja pesin muovia. Ajatuksissani ei ollut juurikaan muuta kuin muovi.

Aloitin kuvaamisen projektivuoden jälkipuoliskolla. Liian myöhään tajusin, että näyttely odotti nurkan takana, ja alkoi hyvin intensiivinen lajittelu ja pesu. Mietin kiihkeästi mitä voisin muovista tehdä ja kokeilin kaikenlaista. Materiaali lisääntyi ja niin myös luovuus ja ideat. En enää kuvannut vain muovipaloja tai -esineitä yksitellen vaan kehitin niistä erilaisia asetelmia. Tavoitteenani oli antaa muoville uusi elämä. Halusin tehdä roinasta jotain hienoa, jotain visuaalisesti houkuttelevaa. Studio kehittyi myös. Se ei enää ollut vain valotelta kellarissa. Rakensin taustoja roskasta, otin valokuvia parvekkeelta ja valokuvasin terassilla. Otin suurimman osan näyttelyn valokuvista heinäkuun kuumimpina viikkoina.

Projektet tog fart och Hangöbor försåg mig med strandplast som de plockat under sina promenader. Bekanta och obekanta kunde skicka meddelanden om var det kunde finnas skräp av intresse och ibland kunde jag hitta "skatter" vid ytterdörren. Naturligtvis plockade jag själv också så mycket jag bara kunde. Under ett år samlades en hel del skräp och i något skede kändes det att jag blev helt inplastad så att säga.

Jag levde och andades plast, jag läste på om plast, jag sorterade och tvättade plast, jag tänkte plast.

Jag kom i gång med fotograferandet sent under projektåret. För sent insåg jag att utställningen lurade runt hörnet, och en mycket intensiv period av sortering och tvätt inleddes. Funderingarna kring vad jag kunde göra av plasten snurrade på högvarv och med mera material ökade kreativiteten. Bilder av enskilda plastbitar eller -föremål utvecklades till stilleben och arrangemang. Mitt mål var att ge plasten ett nytt liv. Jag ville göra något fint, något visuellt tilltalande, av skiten. Studio utvecklades också. Den var inte längre bara ett ljusstält i källaren. Jag byggde bakgrunder av skräp, jag fotade från balkongen och jag fotade på terrassen. Största delen av fotografierna i utställningen tog jag under sommarens varmaste veckor i juli.

Jag gjorde också digitala arrangemang. Jag fotograferade varje plastbit eller -grej skilt för sig, frilade den i Photoshop och slog sedan ihop flera foton till en enda bild. Det här hade jag aldrig gjort tidigare, men Mandy Barkers bilder tilltalade mig så mycket att jag ville prova. Sagt och gjort, en månad före vernissagen tog jag mig an den utmaningen.

The project took off and the people in Hanko provided me with beach plastic that they picked up during their walks. Friends as well as strangers sent messages about where there might be interesting litter and at times I found "treasures" at my front door. Of course, I also collected as much as I could. During a year, a lot of rubbish was removed and at one point, it felt like I was drowning in plastic. I lived and breathed plastic. I read about plastic. I sorted and washed plastic. I was thinking plastic.

I started photographing late in the project year. It dawned on me too late that the exhibition was just around the corner, and a very intense period of sorting and washing began. Thoughts about what I could do with the plastic spun around my mind at high speed and with more materials, creativity increased. Images of individual plastic pieces or objects were developed into still lifes and arrangements. My goal was to give plastic a new life. I wanted to make something nice, something visually appealing, out of garbage. The studio evolved too. It was no longer just a light tent in the basement. I used rubbish to build backgrounds, I took photos from the balcony, and I took photos on the terrace. I took most of the exhibition photographs during July's hottest weeks.

I also did digital arrangements. I photographed each piece or item of plastic separately, isolated it in Photoshop and then merged several photos into a single image. I had never done this before, but Mandy Barker's pictures appealed to me so much that I wanted to try. Said and done, a month before the opening, I took on that challenge.

Tein myös digitaalisia asetelmia. Kuvasin jokaisen muovikappaleen tai -esineen erikseen ja Photoshopissa yhdistin sitten useita valokuvia yhdeksi kuvaksi. En ollut koskaan kokeillut tätä aikaisemmin, mutta Mandy Barkerin kuvat puhuttelivat minua niin paljon, että halusin kokeilla. Näin teinkin. Noin kuukausi ennen näyttelyn avajaisia aloitin.

Viikko sen jälkeen sain valitsemani paperin. Tulostin lauloi. Testiprintti toisen perään. Lopulta sain kuvat säädettyä mieluisiksi ja pääsin tulostamaan lopulliset vedokset. Tulostustyön jälkeen oli vain kehystäminen tekemättä. Niin, ja ripustus tietinkin.

Tuhansia valokuvia, satoja tulosteita, hikeä, kyyneleitä, epäonnistumisia, onnistumisia, naurua ja flowta. Tuloksena oli Washed Ashore -näyttely, joka silloin koostui noin 250 valokuvasta, joista noin 60 kehystettyjä. Näyttely sai upean vastaanoton. Se keräsi ennätysmäärän kävijöitä galleriaan ja monet vedokset saivat uuden kodin. Washed Ashore sai jatkoa vuonna 2020 hieman tiivistyneemmässä muodossa. Supistin näyttelyn noin 50 kehystettyyn valokuvaan, jotta sitä olisi helpompi kuljettaa ja pystyttää. Kotkan Vellamo, Sanomatalo ja Pohjois-mainen kulttuuripiste Helsingissä toteutettiin, mutta valitettavasti kaikki suunnitellut näyttelyt eivät sitä tehneet. Koska korona. Toivon, ja uskon kuitenkin, että ne toteutuvat lähitulevaisuudessa.

Tre veckor före utställningen skulle öppna fick jag pappret som jag hade valt. Skrivaren sjöng, test, på test på test. Småningom fick jag bilderna justerade som jag ville ha dem och jag kunde börja skriva ut de slutliga bilderna. Sen var det bara inramningen kvar. Och upphängningen.

Tusentals foton, hundratals utskrifter, svett, tårar, misslyckanden, lyckanden, glädjetjut och flow. Resultatet blev Washed Ashore-utställningen som då bestod av ca 250 fotografier, varav ca 60 var inramade.

Utställningen fick ett fantastiskt mottagande. Den gjorde rekord i antal besökare i galleriet och många bilder fick nya hem.

Washed Ashore fick en fortsättning 2020 i lite komprimerad form. Jag bantade ner utställningen till ca 50 inramade fotografier för att den skulle vara lättare att transportera och ställa ut. Vellamo i Kotka, Sanomahuset och Nordisk kulturkontakt i Helsingfors förverkligades, men några planerade utställningar blev tyvärr inte av pga coronapandemin.

Så länge jag kan minnas har havet varit viktigt för mig. Jag är född och uppvuxen i Hangö och där är det alltid nära till stranden och havet. Men havet mår allt sämre. Av någon underlig orsak använder vi havet som avstjälplingsplats. Medvetet eller omedvetet. En stor del av allt skräp är just plast. Jag känner att jag nu äntligen gör något för vårt hav och våra stränder. Jag slutade prata om vad man borde göra och i stället gör jag det jag kan.

About 3 weeks before the exhibition was to open, I received the paper I had chosen. The printer started churning. Test, upon test, upon test. Eventually I got the pictures adjusted as I wanted them, and I was able to start printing the final pictures. Then there was only the framing left. And the hanging of course.

Thousands of photos, hundreds of prints, sweat, tears, failures, successes, cheering, and flow resulted in the Washed Ashore exhibition, comprising up to 250 photographs, about 60 of them framed. The exhibition was a big success. The gallery had a record number of visitors, and many pictures found a new home. Washed Ashore was continued in 2020 in a slightly compressed form. I reduced the exhibition to about 50 framed photographs so that it would be easier to transport and exhibit. Vellamo in Kotka, the Sanoma House and Nordic Culture Point in Helsinki were realized, but unfortunately some planned exhibitions did not materialize due to Covid-19. I hope that they will soon.

For as long as I can remember, the sea has been important to me. I was born and raised in Hanko where the beach and the sea are always close by. But the sea is not well. For some strange reason, we use the sea as a dumping place. Intentionally or unintentionally. A large part of all the rubbish is just plastic. I feel that I am now finally doing something for our sea and our beaches. I stopped talking about what should be done and instead I do what I can.

© Johanna Sandin

Niin kauan kuin muistan, meri on ollut minulle tärkeä. Olen syntynyt ja kasvanut Hangossa, ja siellä ranta ja meri ovat aina lähellä. Mutta meri voi yhä huonommin. Jostain oudosta syystä käytämme merta kaatopaikkana. Tietoisesti tai tiedostamatta. Suuri osa kaikesta roskasta on nimenomaan muovia. Minusta tuntuu, että nyt vihdoinkin teen jotain meremme ja rantojemme hyväksi. Sanoista tekoihin. Lakkasin puhumasta siitä mitä pitäisi tehdä ja sen sijaan teen sen minkä voin.

Omalta osaltani Washed Ashore on johtanut uusiin, jännittäviin kokemuksiin. Olen osallistunut Suomen suosituimpaan keskusteluohjelmaan - Efter Nio, ollut haastateltavana lavalla livetilaisuuksissa, pitänyt kuvaesityksiä ja esitelmiä aiheesta sekä tehnyt yhteistyötä suurten tekijöiden, esim. Moomin Charactersin ja John Nurmisen Säätiön kanssa. Projekti jatkuu ja kehittyy. Suunnittelen uusia teoksia ja aion viedä näyttelyn eteenpäin. Pidän myös työpajoja ala-asteen luokille. Keräämme roskaa rannoilta, puhumme muovista ja luonnosta, luomme taidetta ja valokuvaamme taideteoksia. Yhden luokan kanssa pidimme jopa pienen näyttelyn paikallisessa kahvilassa. Erittäin palkitsevaa.

För min egen del har Washed Ashore lett till nya, spännande upplevelser. Jag har deltagit i en av Finlands populäraste talk show, Efter Nio, gjort live intervjuer på scen, hållit bildvisningar och presentationer och samarbetat med större aktörer som Moomin Characters och John Nurminens stiftelse.

Projektet lever och utvecklas. Jag planerar nya fotografier och kommer att föra utställningen vidare. Därtill håller jag workshoppar för lågstadielklasser. Vi plockar skräp, pratar plast och natur, skapar konst och fotograferar konstverken. Med en skolklass gjorde vi en liten utställning i ett lokalt café. Mycket givande.

For my own part, Washed Ashore has led to new, exciting experiences. I have participated in Finland's most popular talk show After Nine, done live interviews on stage, held slideshows and presentations, and collaborated with major actors such as Moomin Characters and the John Nurminen Foundation. The project is alive and evolving. I am planning new photographs and will take the exhibition further. In addition, I hold workshops for primary school classes. We pick up litter, talk about plastic and nature, create art and photograph works of art. With a class we even made a small exhibition in a local café. Very rewarding.

© Johanna Sandin

Johanna Sandin

Olen maisemavalokuvaaja Hangosta. Säässä kuin säässä viihdyn kotikaupunkini kallioilla ja rannoilla kuvaten alati vaihtuvaa merimaisemaa. Jos en liiku luonnossa teen taidetta rantamuovista tai työtä opettajana ja TVT-koordinaattorina Hangon kouluissa.

www.johannasandin.com

040-5533526

johanna.sandin@icloud.com

Facebook: @jsandinphoto

Instagram: @jsandinphoto

I am a landscape photographer from Hanko. Regardless of the weather, I hang out on the cliffs and beaches of my hometown with my camera and capture the ever-changing sea. When not spending time in nature, I make art from beach plastics or work as a teacher and ICT-coordinator in the schools of Hanko.

Jag är landskapsfotograf och Hangöbo. Oavsett väder tillbringar jag tid på klipporna och stränderna i min hemstad och fångar det ständigt föränderliga havslandskapet. Om jag inte rör mig i naturen gör jag konst av strandplast eller jobbar som lärare och IKT-koordinator i Hangö skolorna.

Liito-oravan metsässä

Benjam Pöntinen

Liito-oravanaaras oli lähdössä päiväruokailulleen, ja satuin olemaan sen liitoreitillä. Sain seurata liidon alusta loppuun. Se ponkaisi korkealta pihamännyn oksalta päätyen takanani olevan pihlajan kylkeen. Liidolle tuli pituutta ehkä kolme kymmentä metriä. Liito hipoi päälakeani – ainakin se siltä silloin tuntui. Todellisuudessa etäisyyttä oli metrin verran. Olin lumoutunut.

Med flygekorre som passion

Jag råkade en dag befinna mig intill flygrutten när flygekorrhonan gav sig ut på provianteringstur. Hon tog sig högt upp i ett träd, kastade sig ut i luftrummet, och med kameran kunde jag följa glidflykten från början till slut. Den varade trettio meter. Innan hon landade mot en trädstam alldeles bakom mig hade hon passerat en knapp meter ovanför mitt huvud. Jag var helt förtrollad.

Siberian Flying Squirrel

The female flying squirrel was about to take off, and I happened to be along its flight path. I witnessed it jumping off a branch high up in a pine tree in my yard and ending in a rowan tree behind me. The distance was maybe 30 metres. It nearly touched my head as it passed – or so it seemed. In reality it was a metre above me. And I was hooked.

© Benjam Pöntinen

Aikaa tästä on kulunut kolme vuosikymmentä. Enpä silloin tiennyt, mihin tämä kokemus johtaa. Olen tehnyt tuosta metsiemme hämärän hengestä kolme kirjaa ja ollut kuvaajana mukana tv-dokumentin teossa. Lisää on suunnitelmisani edelleen.

Liito-orava (lat. *Pteromys volans*) on siperialainen laji. Suomi on sen läntisintä esiintymisaluetta. Ruotsissa ja Norjassa ei ole liito-oravia. Virossa elää pieni kanta, Latviasta se lienee kadonnut kokonaan. Tehometsätalous on suurin uhka liito-oraville. Etenkin kesäaikaiset metsien käsittelyt ovat turmiollisia muillekin metsälajeille. Onneksi metsäammattilaiset ovat alkaneet puhua metsiemme jatkuvan kasvatuksen periaatteesta, joka vähentäisi avohakkuitten määrää merkittävästi. Aika näyttää, miten tämä toteutuu käytännössä.

Maaliskuinen lämpöaalto laukaisee kevään lisääntymiskauden. Tuolloin kantavaksi tullut naaras synnyttää poikasensa 40 - 42 vrk:n kuluttua, useimmiten huhtikuun viimeisellä viikolla. Osa naaraista tulee heti poikasten synnyttyä uudelleen kiimaan. Tutkimusten mukaan noin neljännes naaraista synnyttää kaksi poikuetta kesässä.

© Benjam Pöntinen

© Benjam Pöntinen

Detta möte skedde för trettio år sedan. Då visste jag inte att upplevelsen skulle resultera i tre böcker och en teve-dokumentär med denna skymningens ande i huvudrollen. Och mera är under planering.

Flygekorren (*Pteromys volans*) är en sibirisk art med Finland som dess västligaste utpost. I Estland finns en liten population men i Lettland har arten utgått. Arten saknas i Sverige och Norge.

Industriskogsbruket är det största hotet mot flygekorren. Framför allt är sommaravverkningarna

destruktiva, där också en massa andra skogsarter förlorar sina livsmiljöer. Att skogsbranschen börjat diskutera alternativ till kalavverkning är positivt, men tiden får utvisa om det är mer än prat.

Luontokuvaajalle huhtikuinen kiimapäivä on juhlaa. Liito-oravat ovat toistensa lumoissa, eivätkä anna sivullisten häiritä menojaan. Liitelyt kestävät useita tunteja, sitä pidempään mitä useampi koiras sattuu paikalle. Mutta aika on kuitenkin lyhyt, se kestää vain vajaan vuorokauden ajan. Seuraava mahdollisuus on sitten taas vuoden kuluttua.

Seuraamalla tuttuja reviirejä olen onnistunut varmimmin sattumaan oikeaan aikaan oikeaan paikkaan. Huhtikuussa käyn läpi kaikki tuntemani alueet päivittäin. Iltapäivisin tarkkailen naaraan pesän lähellä olevia puita. Etsin oksistossa kyyhöttäviä koiraita, jotka vaistoavat naaraan kiiman lähestyvän. Kokemus on osoittanut, että seuraavaan päivään mennessä alkaa tapahtua. Koska liito-oravien määrä on vähentynyt, monesti paikalla on vain yksi koiras. Silloin ei kilpajuoksua naaraasta synny, ja parittelu saattaa tapahtua puun yläoksistossa, piilossa kuvaa-jalta. Mutta jos paikalla on kaksi tai jopa useampia koiraita, saattaa syntyä ikimuistettava liitonäytös. Olen päässyt seuraamaan liitoja, jotka ovat alkaneet puun latvuksesta ja päätyneet saman puun tyvelle. Erään kerran yksi liitureista alkoi pudota alaspäin kierteisesti kuin haavanlehti. Samana päivänä näin kun kaksi koirasta ottivat syliönsä toisistaan ja putosivat alas. Pari metriä ennen maata ne irtaantuivat toisistaan, ja tekivät hallitun laskeutumisen puun rungolle jatkaakseen taas totista leikkiään.

Flygekorrens brunsttid triggas av varma vårdagar. För naturfotografen är parningsleken i april en fest. Flygekorrarna är som förtrollade av varandra och låter sig inte störas. Glidflygningarna kan pågå i timmar, ju fler hannar desto längre. Parningen räcker bara en kort stund, men upprepas många gånger. Men parningsleken pågår endast under ett enda dygn, missar man den blir det att vänta till nästa år. Genom att i april dagligen besöka kända revir har jag lyckats vara på rätt plats i rätt tid. Under eftermiddagarna granskar jag alla träd i närheten av honans bohål. Jag försöker hitta hannar i grenverket som känner av honans brunst, erfarenheten har visat att följande dag börjar det hända saker. Numera är det oftast bara en hane på plats eftersom flygekorrarna har minskat i antal. Då uteblir kampen om honan och parningen kan ske högt uppe i träden utan möjlighet till fotografering. Är det flera hannar på plats uppstår ofta en oförglömlig glidflyktsuppvisning. Jag har bevittnat hur en flygekorre kom nersinglande i spiraler som ett asplöv. En annan gång hur två hannar brottades i luften samtidigt som de singlar neråt, några meter ovanför marken släppte de taget om varandra och landade kontrollerat mot en stam för att snabbt igen återuppta kampen om honan.

This happened three decades ago. Little did I know then that the encounter would lead me to make three books and be the cinematographer in a tv-documentary covering this elusive forest creature. And more is yet to come.

The Siberian flying squirrel (*Pteromys volans*) is a Siberian species. Finland is on the western edge of its range, there are none in Sweden or Norway. Estonia has a small population, Latvia has probably now lost it altogether. Intensive forestry is its biggest threat, summer logging is especially detrimental also to other forest species. Fortunately forestry professionals have started talking about continuous cover forestry, which would reduce clearcutting significantly. Time will tell how things turn out.

The warm March weather triggers the start of the breeding season. If she mates, and starts to gestate, the female will give birth to its young in late April. Some females will come into heat immediately thereafter. According to studies, about a quarter of the females give birth to two litters in the breeding season.

For a nature photographer, the mating season is pure carnival – the flying squirrels are so intensely tuned into each other that they let nothing distract them. The flight action lasts for hours, the longer the more males take part. Yet it's just a fleeting moment, not even a full day. Next chance is next year.

Keväällä syntynyt poikue on valmis pesän ulkopuoliseen maailmaan noin kuukauden ikäisenä, toukokuun loppupuolella. Samaan aikaan voi jo syntyä uusi poikue toiseen pesään. Ensimmäinen poikue opettelee elämän aakkosia emonsa elinpiirillä kesän ajan, syksyn tullen ne hakevat omat reviirinsä jopa useiden kilometrien etäisyydeltä pesäpaikastaan.

Kiipeilemään ja liitämään opettelevat liiturinuurukaiset ovat elämänsä suurimman haasteen edessä. Ennen kuin otteet oksista alkavat pitää, poikasella on vaara tipahtaa maahan. Putoaminen itsessään ei ole kohtalokas, onhan poikasella oma "laskuvarjo" mukana. Sen sijaan puun juurella odotteleva peto on. Etenkin kylien laitamilla vielä vähän taitamattomat nuorukaiset jäävät usein kissojen kynsiin. Vapaana liikkuvat kissat saalistavat viettiensä ohjaamina kaikkea mahdollista myyristä lintuihin.

Näiden kolmenkymmenen vuoden aikana olen vain kerran sattunut olemaan paikalla tilanteessa, jossa sain seurata emon ja poikasen liitoharjoituksia. Emo teki lyhyitä liitoja ikään kuin malliksi, poikanen seurasi silmä tarkkana. Tuli poikasen vuoro yrittää. Se ponnisti oksalla useaan otteeseen, mutta varpaat pysyivät tiukasti oksassa kiinni. Rohkeus ei heti riittänyt. Viimein ote irtosi, ja emon esimerkkiä seuraten se viimein teki ensimmäisen liitonsa lähipuun oksalle. Ei se ollut mallipuhdas suoritus, liito kumminkin. Mutta taidot lisääntyivät nopeasti. Jo muutamassa päivässä poikanen teki komeita liitoja puusta puuhun.

Dräktigheten varar i sex veckor och ungarna föds oftast sista veckan i april. Honan kan bli dräktig igen så snart den första kullen fötts och var fjärde hona har två kullar per år. I slutet av maj är ungarna klara för världen utanför bohålet. Samtidigt kan honan föda en andra kull i ett annat bohål. Under sommaren lär sig ungarna livets abc inom mammans hemmarevir för att sen under hösten söka upp egna revir några kilometer bort.

Ungarnas största utmaning är att lära sig klättra och glidflyga. De ramlar lätt till marken innan de lär sig de rätta greppen. I sig är det inte farligt att ramla, de har ju sin egen fallskärm, men på marken faller de lätt offer för rovdjur. I närheten av bosättning utgör kringströvande kattor det största hotet.

Under min trettio år med flygekorrar har jag endast en gång fått se mamman lära ungen glidflyga. Först gjorde hon en kort glidflygning som modell, som ungen noga följde. Sen blev det ungens tur. Den spände sig flera gånger redo för flykt, men var inte tillräckligt modig att släppa taget om grenen. Till slut gjorde den språnget och gled över till närmaste träd. Det var ingen perfekt prestation, men den funkade. En början. Några dagar senare gjorde ungen riktigt fina glidflygningar mellan träden.

It is important to know where the flying squirrel hold their territories. In April I walk my local patches on a daily basis. In the afternoons I keep an eye out for males in the vicinity of a female's nest; they sense when the females are nearing heat. If I spot one, I have learned to expect action the following day. With the decline in their numbers, often there is just one male, and hence no competition over the female. The mating can take place high up in the canopy, out of reach for the photographer. But should there be two or more males, chances are that an impressive performance begins. I have witnessed flights that start from the top of the tree and end at the foot of the same tree. Once a male launched into a spiraling dive, falling down much like an aspen leaf. The same day I saw two males hug each other and fall down. A couple of metres before touching ground they separated, and landed neatly on the tree trunk to continue their all-important play.

A month after its birth, a Siberian flying squirrel is ready for life outside the nest. It lives near the parent throughout the summer, learning the ropes but come autumn, they leave to find their own territory, at times as far as several kilometres away.

© Benjam Pöntinen

En pysty sanomaan, mikä liito-oravassa on ikään kuin jonkinlainen magneetti, joka vetää minua puoleensa. Onko se poikasen avuttoman suloinen olemus, nisäkkään kyky liittää – lähes lentää, vai lajin uhanalaisuus. Ehkä kaikkea tätä. Minulla oli uskomaton onni saada seurata liito-oravia omassa pihapiirissä kymmenen vuoden ajan, jopa kaksikin poikuetta samana kesänä. Eräänä vuotena niitä ei sitten ollut lainkaan. Puutarha tuntui tyhjältä. Toiveenani on, että voisimme elää niin, että liito-oravalla on mahdollisuus edelleen elää suomalaisissa metsissä ja lisätä omalta osaltaan metsiemme monimuotoisuutta.

Lähde: Ilpo Hanski, *Liito-orava, Biologia ja käyttäytyminen*, Metsäkustannus Oy 201

Egentligen vet jag inte varför jag dras till flygekorren som en magnet: är det ungarnas hjälplösa oskyldighet, däggjurets förmåga att glidflyga eller artens utsatthet? Kanske är det alla tre.

Under tio års tid hade jag turen att kunna följa flygekorrens liv på nära håll i egen trädgård. En sommar föddes två kullar. Plötsligt ett år var de borta och tomheten kändes stor.

Min önskan är att vi ska kunna förvalta skogen så att också den unika flygekorren har möjlighet att berika den finska skogens mångfald med sin närvaro.

Källa: Ilpo Hanski: *Liito-orava Biologia ja käyttäytyminen*. Metsäkustannus Oy, 2016.

While learning to fly and climb, they face the biggest threat of their lifetimes. It takes time for the grip to become strong and sure and, meanwhile, they risk falling to the ground, which in itself is not dangerous but the predator lying in wait is. Free roaming cats will hunt anything that moves, from voles to birds.

Only once have I had the chance to witness a parent overseeing its young at flight practice. The former did short flights as to demonstrate how it's done, and the young watched its every move. First attempts to jump off failed as its feet held tightly onto the branch it was seated on. It couldn't quite muster the courage. Finally it let go and followed the parent in a short flight, landing on a branch nearby. Not very gracious, its first flight, but it took only a couple of days to master the skill of flying.

I cannot quite explain what it is in them that so fascinates me. Is it the cute helplessness of the young, the ability of a mammal to glide – almost fly? Or is it because it is endangered? Maybe a combination of everything. I was lucky to have flying squirrels in my yard for over a decade, with sometimes even two litters in the summer. One summer there was none and the yard felt empty. My hope is that we could live in ways that allow the Siberian flying squirrel to flourish in our forests, and contribute, for their part, to the diversity in our woods.

Source: Ilpo Hanski, *Liito-orava, Biologia ja käyttäytyminen*, Metsäkustannus Oy 201

© Benjam Pöntinen

Benjam Pöntinen

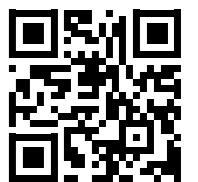
Ammattiluontokuvaaja vuodesta 1989 lähtien. Eteläpohjalaisen luonnon ja maiseman kuvaaja. Erikoistunut liito-oraviin ja tarjonnut opastuksia useille luontoelokuvaajille.

Julkaistuja valokuvakirjoja kolmekymmentä. Kaksi tv-dokumenttia: *Tuhat kuvaa liito-oravasta* 2003 ja *Benjam ja lepakonetsijät* 2005, Mandart Production. Pidän kymmeniä kuvaesityksiä vuosittain. Useita valokuvanäyttelyitä Euroopassa. Useita palkintoja valokuvakilpailuissa. Wildlife Photographer of the Year –kilpailussa kaksi sarjavoittoa vv.1991 ja 2011, sekä kaksi kunniainainta vv. 1992 ja 2003.

Yrkesnaturfotograf sen 1989 med flygekorre som specialitet. Han har publicerat ett trettiotal fotoböcker, haft fotoutställningar runt om i Europa och gjort två teve dokumentärer om flygekorre och fladdermusforskning. Han har vunnit många pris i fototävlingar, bl.a. serievinnare i Wildlife Photographer of the Year 1991 och 2011, samt hedersomnämning 1992 och 2003.

www.pontinen.fi

benjam@pontinen.fi

Kanahaukka –metsäläisestä puistolinnuksi

Dick Forsman

Pikkupojasta asti petolinnuilla on ollut suuri merkitys elämässäni ja kanahaukalla on tuossa joukossa ollut oma erityinen asemansa. Se on kuin petolinnun arkkityyppi, kaunis, voimakas, nopea ja saaliinhimoinen, luomuksena täydellinen. Noin kymmenvuotiaana kiipesin ensimmäistä kertaa kanahaukan pesälle ja samoihin aikoihin sain hartaasti toivomani täytetyn kanahaukan joululahjaksi. Elettiin 1960-lukua ja kanahaukkaa pidettiin riistan vihollisena numero yksi, se oli vihattu ja lainsuojaton. Riistanhoidon nimissä niitä ammuttiin tuhansia joka vuosi. Kanahaukka oli syystäkin arka takamaiden asukas.

The Goshawk –from the backwoods to the city

Ever since my childhood raptors have played an important role in my life, but for some reason the Northern Goshawk has been one of the birds standing out. It is a true raptor by all definitions, it is beautiful, it is strong, fast and agile and it draws blood, a perfect creation in every sense. I was no more than ten when I climbed my first Goshawk nest and at the same age I got a stuffed Goshawk as a Christmas present, something I had really wanted. This was back in the sixties when Goshawks were regarded as pests. It was an outlaw and thousands were shot in my country every year. For a reason it was a shy denizen of the backwoods.

© Dick Forsman

Duvhöken – från storskog till stadspark

Alltsedan unga år har rovfåglarna spelat en betydande roll i mitt liv, inte minst duvhöken. I duvhöken förenas allt vad rovfåglarna representerar, skönhet, styrka, djärvhet, snabbhet och rovgirighet, helheten är en fulländad skapelse. Jag var inte tio år fyllda när jag klättrade till mitt första duvhöksbo och kring samma tider fick jag i julklapp en uppstoppad duvhök, något jag innerligen hade önskat mig. Detta hände i början av 1960-talet, när duvhöken fortfarande sågs som den främsta marodören av småviltet, den var hatad och laglös. Inte utan orsak var duvhöken en skygg och tillbakadragen storskogsinvånare.

Teinivuosina minulla oli muutamana kesänä kasvattihaukka, jonka aina vapautin syyskuun alussa koulun alkaessa. Metsäkävelyillä haukka seurasi minua uskollisesti kuin koira, puusta puuhun lentämällä. Muutamaa vuotta myöhemmin minusta tuli haukkojen rengastaja ja sittemmin niiden tutkija. 1970-luvulla seurannassa oli enimmillään 20-30 kanahaukan pesää vuodessa, joille kaikille kiivettiin useita kertoja pesimäkauden aikana. Itse kanahaukka jäi kuitenkin vieraaksi, sillä emot olivat arkoja ja näyttäytyivät harvoin. Vuosikymmenen lopulla kanahaukkakannat alkoivat nopeasti taantua lisääntyneiden metsähakkuiden myötä ja 1980-luvulle tultaessa haukoista oli enää rippeet jäljellä. Tutkimukset loppuivat siihen.

Sitten vaihtui vuosituhat ja digikamerat valloittivat maailman. Olin tuolloin työstämässä suurta kirjaprojektia, johon tarvitsin lentokuvia petolinnuista, myös kanahaukasta. Nuorista haukoista sai kuvia verraten helposti, mm. syksyisillä muutonseurantapaikoilla, mutta vanhat linnut olivat eri asia. Ne eivät muuttaneet ja olivat paljon arempia kuin nuoret. Arkuus ja ihmispelko oli niille elinehto, se oli myötäsyttyistä, se oli geeneissä. Haulikkovalinnan jalostama ihmispelko istui yhä syvässä. Talvisilla haaskoilla oli toki mahdollista kuvata aikuisia lintuja, mutta lentokuvien saaminen oli käytännössä mahdotonta.

Itonåren dresserade jag en duvhöksunge under sommarlovet, som jag sedan släppte innan skolan började på hösten. Under våra gemensamma skogs promenader följde höken mig troget som en hund, flygande från träd till träd några tiotal meter bakom mig. Något år senare fick jag börja ringmärka rovfåglar, vilket sedan genom åren ledde till olika rovfågelstudier. Under 1970-talet kontrollerade vi som mest 20-30 duvhöksbon årligen, vilka alla besöktes flera gånger under häckningssäsongen för ringmärkning och diverse mätningar. Duvhöken själv förblev dock något av ett mysterium, föräldrafågeln var skygga och visade sig sällan. Mot slutet av 70-talet började duvhöksstammen minska till följd av det intensifierade skogsbruket och i början av 80-talet fanns endast spillrorna kvar av vår duvhökspopulation. Punkt och slut för den forskningen.

Sedan kom millennieskiftet och de digitala kamerorna tog världen med stormsteg. Då jobbade jag med ett större bokprojekt och behövde flyktbilder av rovfåglar, också duvhök. Unga hökar lät sig rätt lätt fotograferas under höststräcket, men de gamla bjöd på motstånd. Dom sträckte inte som de unga och de var klart mänsköskygga. Skyggheten och rädslan för människan satt djupt i deras inre, för dem var det ett livsvillkor som satt i generna, resultatet av en sekellång förföljelse.

As a teenager I raised and flew a Goshawk, which I then released before the school start in September. I used to take it for a walk through the forest, where it followed me like a dog, flying from tree to tree. A few years later I got my ringer's licence, only for Goshawks to begin with, which led to a population study on the hawks. From the mid-1970's we monitored 20-30 nests annually, which were all climbed several times during the breeding season. Despite the time spent with the breeding hawks the bird itself remained a mystery. Although there was no persecution in our study area the birds were very shy and rarely seen during our nest visits. In the late seventies the population started to dwindle, because of increasing clear-fells in the study area, and a few years later only a fraction of the pairs remained. The end of that story.

Then came the new Millennium with digital cameras conquering the world. At the time I was working on a major book project, and required flight shots of birds of prey, including Goshawk. Young Gos could be photographed at migration hotspots in October, but adults were a different game. They did not migrate and they were still very shy. The shyness was in their genes, as the shotgun selection of the past 100 years had spared only the ones successfully avoiding human contact. It was possible to photograph adults from hides at carcasses, but getting decent flight shots was impossible.

© Dick Forsman

2010-luvun alkuvuosina vietin parina talvena kymmeniä päiviä passissa kaatopaikalla kädet ja jalat kohmeessa. Kanahaukat kävivät verottamassa kaatopaikan sankkoja lokki- ja varislintujen laumoja, mutta pääosassa olivat nuoret linnut. Vanhoja haukkoja oli lukumääräisesti vähän ja ne olivat nuoriin verrattuna erittäin tehokkaita saalistajia. Tilanteita oli sen vuoksi harvassa, ne olivat nopeita ja tapahtuivat etäällä. Lisäksi vanhat selvästi karttoivat kuvaajaa toisin kuin nuoret, joista kyllä kertyi materiaalia. Lentokuvat vanhoista haukoista jäivät edelleen haaveeksi.

Ajat olivat kuitenkin muuttumassa. Rauhoituksesta oli kulunut jo kolmekymmentä vuotta ja sinä aikana monet haukkasukupolvet olivat saaneet varttua ihmisiltä rauhassa. Kanahaukkojen arkuus oli väistymässä ja sen myötä ne olivat tulleet lähemmäksi ihmistä. Taajamat tarjosivat ennen kaikkea monipuolisen ja ympärivuotisen ravintopohjan, seikka mihin suomalainen nykymetsä ei enää kyennyt.

Vuonna 2012 siirryin tutkimaan pääkaupunkiseudun urbaaneja kanahaukkoja. Nyt oli ensimmäistä kertaa mahdollista seurata haukkoja niiden arkisissa askareissa niiden häiriintymättä. Nyt oli mahdollista ottaa ne kuvat, jotka kangastelivat vain mielikuvissa 1970-luvulla. Muutos lintujen käyttäytymisessä oli ollut nopea, eikä kukaan meistä vanhoista parroista olisi uskonut kanahaukan voivan muuttua puolikesyksi puistolinnuksi. Vuosittain seuraan toistakymmentä reviiriä, joista noin puolella vierailen säännölli-

Under början av 2010-talet stod jag några vintrar på pass på en avstjälningsplats med frusna händer och fötter. Duvhökarna kom dit för att jaga de stora flockarna av kråk- och måsfåglar, men främst var det ungfåglar som visade sig. De gamla duvhökarna var inte många och dessutom var de erfarna och skickliga jägare. Tillfällena var få och oftast utspelade sig jakterna på avstånd. Dessutom var det gamla fåglarna betydligt skyggare än de unga. Några hyfsade flyktbilder på gamla duvhökar blev det inte.

Men, förändringen låg i tiden. Duvhöken hade varit totalfredad i trettio år och under den tiden hade flera hökgenerationer fått växa upp ostörda. Duvhökarnas skygghet hade börjat avta och samtidigt sökte de sig allt närmare människobebyggelse. Tätorterna bjöd framförallt på ett mångsidigt och stabilt näringsunderlag, något som den moderna finska hushållsskogen inte mera kunde säkra.

År 2012 började jag intressera mig för de urbana duvhökarna i huvudstadsregionen. För första gången någonsin var det nu möjligt att följa med fåglarna i deras vardagliga bestyr utan att störa dem. Nu var de äntligen möjligt att knäppa bilder på hökarna som man endast hade drömt om på 1970-talet. Förändringen i fåglarnas beteende hade varit överraskande snabb och säkert hade ingen av oss äldre gubbar trott att duvhöken någonsin kunde förvandlas till den halvtama parkfågel den är idag. Årligen följer jag med ca. ett dussin par, av vilka hälften besöks mera regelbundet. Många av

Some years later I spent many freezing cold winter days at the main rubbish dump of Helsinki, again hoping for flight shots of adult Goshawks. Goshawks were frequent visitors to the dump, feasting on the thousands of wintering crows, jackdaws and gulls, but once again most of the hawks were young birds. The adults were far fewer and they were very skilled hunters. They just flew in, grabbed their prey and off they went, and they always kept clear of the photographer. The two winters resulted in lots of stuff on young birds, but nothing worthwhile on adults.

However, meanwhile times were changing. Thirty years had passed since Goshawks became protected and many generations of hawks had fledged in peace since then. As a result of this the hawks were gradually losing their shyness and moving closer to humans. The urban environment offered a stable, year-round food resource, something the depleted rural forests couldn't.

Then, in 2012, I began my work on the urban Goshawks of the capital area, and this really made a difference. Now, for the first time ever, it was possible to study the birds up close without disturbing them, and finally it was possible to try for images I had only dreamt of in the 1970's. The change in the behaviour of the birds was both rapid and dramatic and it was difficult to believe that the shy backwoods hawk had turned into something this urban. Every year I monitor about a dozen territories, half of which are visited on a more regular basis. The hawks pair

© Dick Forsman

semmin. Monet pesimälinnut ovat samoja tuttuja vuodesta toiseen. Parit pysyvät yhdessä niin kauan kuin linnut ovat elossa ja kun jonain keväänä jokin monivuotinen tuttavuus on poissa, tuntuu kuin olisi menettänyt vanhan ystävän. Sukupolvet seuraavat toisiaan vaihtuvassa tahdissa. Olen saanut seurata eräissäkin perheissä niin isän, pojan kuin pojan-pojankin elämänvaiheita, kun taas toisaalla yksi ja sama koiraslintu on hallinnut reviiriään kaikki ne 9 vuotta kun olen sitä seurannut. Lintujen käyttäytyminen vaihtelee, mutta läheinen suhde opettaa niiden tavoille, missä ne lepäävät, mitä lentoreittejä käyttävät, missä ja milloin ne saalistavat, kaikki asioita jotka helpottavat kuvaajan työskentelyä.

On aina yhtä jännittävää astua kanahaukan kotimetsään ja aloittaa tuon harteikkaan pystyhahmon etsintä metsän suojista. Välillä lintu istuu avoimesti, suorastaan tyrkyllä, toisinaan sitä on mahdoton löytää. Niin tai näin, näissä kohtaamisissa lintu on aina vapaa päättämään jääkö se aloilleen vai siirtykö muualle. Ei keinoruokintaa, ei valokuvauspiiloa, ei järjestettyjä istumaoksia, vaan kohtaamiset ovat silmästä silmään ja tapahtuvat aina linnun ehdoilla. Minusta reilua peliä ja luontokuvausta aidoimmillaan.

häckfåglarna är samma gamla bekanta från år till år och paren håller ihop så länge de lever. När sedan någon av de gamla bekanta fåglarna inte mera visar sig, känns det som att man förlorat en gammal trogen vän. Å ena sidan har jag fått följa med livsödena av en far, hans son och till och med hans sonson, medan i ett annat revir har samma gamla hane härskat i alla de 9 år jag besökt bopplatsen. Fåglarnas beteende varierar individuellt, men ett intimt förhållande till fåglarna underlättar fotografens arbete, när man på förhand kan förutse händelseförlopp, var, när och hur saker kommer att utspelas.

Det är fortfarande alltid lika spännande som det var i början att träda in i duvhökens skog och börja avspana träden efter den mörka och axelbreda gestalten. Ibland sitter den helt öppet, som på en bricka, andra gånger är den helt omöjlig att hitta. Hur som helst, fågeln kan alltid fritt välja att antingen sitta kvar eller ge sig iväg. Ingen utfodring, inga gömslen, inga ditsatta sittkvistar. Alla kontakter sker helt öppet, öga för öga och alltid på fågelns villkor. Ömsesidig fair-play utan konstigheter, naturfotografering i sin ursprungligaste form.

for life and many of them have become personal acquaintances over the years. When a bird does not show up at the nest site in spring it has most likely died during winter, which always feels like having lost an old friend. But new generations take over. In some territories the pairs are short-lived and generations follow each other in rapid succession, while elsewhere the same old birds retain their position even after 10 years. The behaviour varies between birds, but achieving an intimate relation to each bird is the key to success. This is the way to learn where they roost and hunt and which flight paths they take, important information for the photographer.

After all these years it is still as exiting as it was in the beginning to step inside the Goshawk's forest and start searching the trees for that familiar upright shape. At times the hawks perform right in the open and are impossible to miss, other times they are just impossible to find. You almost get the feeling that you find them only when they want to be found. And the bird is always free to decide whether to stay or go. No frills, no hides, no laid out baits or carcasses, no arranged stumps or perches, just direct eye to eye encounters where the bird sets the rules. Fair play and wildlife photography at its best.

© Dick Forsman

© Dick Forsman

Dick Forsman

Kuvaan kaikkea luontoa, enimmäkseen kuitenkin lintuja ja erityisesti petolintuja. Pidän itseäni lähinnä valokuvaavana tutkijana, joka valokuvan avulla pyrkii dokumentoimaan näkemänsä ja kokemansa. Olen kuvannut aktiivisesti yli 50 vuotta. Kirjoja olen tehnyt noin viisitoista, joita on julkaistu kahdeksalla kielellä.

© Dick Forsman

Jag har aktivt fotograferat natur i femtio år, främst fåglar – och speciellt rovfåglar. Min dokumentärfotografering är till stor hjälp vid min forskning och bilderna behövs också för bokproduktion. Hittills har jag gett ut femton böcker som översatts till åtta språk.

Although I regard myself as a generalist wildlife photographer, birds and birds of prey in particular, are my specialty. I have been an active photographer for over 50 years and published about 15 books, which have been translated into eighth languages.

www.dickforsman.com

PO Box 46, 02401 Kirkkonummi, Finland

Instagram: [dick_forsman](https://www.instagram.com/dick_forsman)

dick@dickforsman.com

+358 400 105310

Eläinkuvaajan vuosi

Jussi Murtosaari

Olen ulkoiluttanut kameroita neljä vuosikymmentä, joten kokemustakin löytyy. Kalustona on kaksi runkoa, linssejä 15 - 600 mm, jatkeet ja jalusta. Olen melko haluton kykkimään piilokojussa ja kuvaankin yleensä siten, että kohde voi vapaasti poistua, jos touhuni eivät miellytä. Kohteiden osalta mottona on, että kaikki käy mikä liikkuu. Kattavan kuvatarjonnan lisäksi minulta syntyvät artikkelit, kuvaesitykset ja monipuolinen kurssitus. Kirjoja on kertynyt kymmenkunta ja uusin on työn alla.

Mitt år med kamera i natur

Mitt år med kamera i natur har varit baserat på vissa motiv och platser som jag i decennier återkommit till. Under vintern är det oftast fåglar som gäller, och där utgör strömstaren ett favoritmotiv. Med lite tur kan också uttern dyka upp i samma strömmande vatten.

A Year In The Life Of a Wildlife Photographer

Wildlife is my favourite subject but the mammals in Finland do not make a long list. Hence, they don't feature in my pictures very often. Birds are around all year and easier to capture. Insect photography is heavily seasonal, yet butterflies and dragonflies are close to my heart.

Minulla on kohteita ja paikkoja, joiden varaan rakentuu vuoden, jopa vuosikymmenten, kuvaukset. Talvi kuluu usein lintujen parissa ja yksi suosikeista on koskikara. Samoilla sulilla pääsee kokeilemaan onneaan saukkojen myös kanssa. Nyt vastuksena on kylmyys (usvaa), pimeys (hämäräeläimiä) tai vain aikataulujen erilaisuus.

Kevät alkaa maaliskuussa. Ruostesiiventoukka hangella on lupaus uudesta perhoskaudesta. Kevätalvelle osuu yksi urani huimimmista yllätyksistä. Olin ulkosaaristossa ja kuvannut aamun paikan harvoja lintuja. Tuulensuojaisessa kyhjäessäni huomasin liikettä hyisessä meressä. Nostin kiikarit nopeaan vilkaisuun, kettu uimassa – pari pikakuvaa, arvio rantautumispaikasta ja juoksuun. Matkalla sain kameran irti jalustasta, telejatkeen pois ja objektiivin kiinnikin. Ehdin paikalle juuri ajoissa, kettu päättää rantautua. Maalla se ei mahdu enää kunnolla kuvaan ja katosi viidellä loikalla horisonttiin. Ensimmäisen ja viimeisen kuvan väliä tuli minuutti ja 15 sekuntia. Ehkä sanonta ahkeruus kovankin onnen voittaa, ei ole aivan tuulesta temmattu.

Våren inleds i mars med fjärilslarver på skaren som bådär om en kommande fjärilssäsong.

En vårvinter var jag med om en av mina största överraskningar. Jag befann mig i utskärgård där jag under morgonen fotograferat de få fåglar som där fanns. Från mitt vindskyddade fotoställe upptäckte jag plötsligt rörelser i det iskalla vattnet. En snabb koll med kikaren och jag ser en rödräv komma simmande mot land. Några snabba bilder, sen kameran bort från stativet, likaså brännviddsförlängare – och fort mot den plats där räven beräknades komma iland. Det tog sjuttiofem sekunder mellan första och sista bilden, innan räven försvann in över ön.

I have been photographing for four decades, gaining a wide range of experience. My kit bag consists of lenses from 15mm to 600mm, plus all the extenders, and the tripod. I am not keen on hide photography and prefer to let my subjects leave if they so wish. “Anything goes that moves” is my motto. In addition to an extensive photo library, I produce articles, picture presentations and workshops covering a wide range of topics. I’ve made a dozen books or so, and the newest one is under way.

My favourite subjects and locations shape my project calendar for a whole year, sometimes even decades. I spend winters photographing birds and Dipper is a favourite. And where there are Dippers, there is often an otter. The challenges are coldness (photographing fog), darkness (twilight animals) or just a difference in schedules.

Spring begins in March. The Ruby tiger caterpillar on the snow brings a promise of a new butterfly season. One of the biggest surprises of my career came one spring when I was in the outer archipelago and had been photographing birds in the morning. Noticing movement in the icy ocean, I lifted my binoculars for a quick glance and spotted a fox swimming – took a couple of quick frames, estimated where it might land and started running. On the way, I got the camera off the tripod, removed the extension, and even re-attached the lens. I arrived just in time to capture it come on shore. Soon it was too close to fit in the frame and taking five leaps, disappeared out of sight. All in all, there were 75 seconds between the first and last frame. Hard work pays off.

Huhtikuussa maailma muuttuu, lämpö ja valo palaavat. Perhoset lähtevät liikkeelle ja uusia muuttolintuja ilmaantuu päivittäin. Toukokuussa vauhti vain kiihtyy, pitäisi olla joka paikassa yhtä aikaa. Jonkinmoinen kuvaussuunnitelma on nyt tarpeen. Hyönteisiä tavoiteltaessa sää on ratkaiseva tekijä. Linnut sentään ovat liikkeellä huonommallakin kelillä. Toukokuussa varaan viikon linnuille saaristossa. Joskus se on arktisen muuton kuvaamista, mutta viime vuodet on mennyt lännepänä. Välillä on hytistyt räntäsateessa, tosinan hikoiltu paahteessa.

Kesäkuun alun retki pohjoiseen on yksi vuoden kohokohtia. Luonto on virkeimmillään. Ääntä, liikettä ja valoa riittää kaikkialla. Nyt ei maltaisi nukkua, kun kuvattavaa löytyy ympäri vuorokauden. Tilastollisesti touko- ja kesäkuu ovat olleet vuoden kaikkein tuottoisimmat. Vuosi on puolessa, mutta kuvista koossa jo kaksi kolmasosaa.

Lintumaailma hiljenee, kun muutto vaihtuu pesinnäksi. Hyönteismaailma kukoistaa. Valtaosa päiväperhosista lentää kesä-heinäkuussa. Lapin perinteisen perhosretken ajankohdan valinta on onnistumisen kannalta elinehto. Siellä perhoset eivät liiku ilman aurinkoa. Pelkkään matkaan kuluu puoli vuorokautta ja sitten ollaan vasta tienvarressa. Yhden päivän luvattu auringonpaiste ei riitä, varsinkin, kun ennusteet eivät aina tunnu osuvan. Valitettavan harvoin on sää kuvauksen kannalta suosiollinen, mutta onhan Lapissa lintuja ja nisäkkäitäkin. Toinen kesän retkikohde on Lounais-Suomi.

Yhtään nollareissua ei ole tarvinnut tehdä.

April återvänder värmen och ljuset och världen är som förändrad. Varje dag ses nya flyttfågelarter och fjärilarna börjar röra på sig. I maj accelererar takten än mer, det känns som om man borde vara på flera olika platser samtidigt. För att få något gjort gäller det att planera. Vid insektfotografering är vädret avgörande, medan fåglar är i rörelse i vilket väder som helst.

I maj reserverar jag alltid en vecka för fåglar i skärgård där vädret kan variera från heta soliga dagar till värsta snöslask. Ibland gäller fotograferingen de arktiska fåglarnas flyttning som under senare år börjat uppträda allt längre västerut.

En av årets höjdpunkter är fotoresan norrut i början av juni när naturen är som bäst. Ljudlandskapet är intensivt och med ljus i överflöd hittas motiv dygnet runt. En tid när man inte alls borde sova. Trots att året bara hunnit halvvägs har redan två tredjedelar av årets alla bilder redan tagits.

Sen tystnar fågelvärlden under häckningstiden medan insektlivet blir allt livligare. I juni och juli är de flesta av våra dagfjärilar som mest aktiva. Tidpunkten för den traditionella fjärilsfotoveckan i Lapland är avgörande. Enbart bilresan tar ett och ett halvt dygn och utlovade soldagar infaller inte alltid när de borde. Sällan är fotovädret det som önskas för fjärilar, men det finns ju däggdjur och fåglar att försöka på. Ett annat utflyktsmål under sommaren är sydvästra Finland.

Tomhant har jag aldrig återvänt från någon fotoresa.

Come April the world changes as warmth and light return. Butterflies appear, and migrating birds arrive daily. In May, the pace only accelerates, one should be everywhere at once; some kind of photo plan is needed. Weather is a crucial factor in insect photography, but birds are on the move even in bad weather. In May I spend a week photographing birds in the archipelago. The weather varies from sleet and hale to blistering heat.

The trip north in early June is one of the highlights of the year. Nature is at its busiest. So much sound, action, and light everywhere. No time to sleep when there is constantly something to photograph. Statistically, May and June have been the most productive months. The year is halfway through, but the pictures are already two-thirds in.

The birds fall silent when the migration turns into nesting but there are insects everywhere. Most butterflies fly in June-July. Getting the time right for my traditional butterfly trip to Lapland is vital for its success. In Lapland, no sun means no butterflies to see. One day of promised sunshine is not enough, especially when forecasts don't always hold. The weather is seldom favourable for butterfly photography, but there are birds and mammals too. I have never returned empty-handed.

Elokuussa hyönteismaailma alkaa hiipua, mutta vastapainoksi linnut lähtevät taas liikkeelle. Vauhti vain kiihtyy syyskuussa ruskan siivittämänä ja usein lokakuu on harvinaisuuksien kulta-aikaa. Tavaksi onkin tullut tehdä taas muutaman päivän retki ulkosaaristoon. Toisinaan loskaa ja kaamosta elävöittää hyvä marjalintutalvi ja ainahan tulee yllätyksiä. Marras- ja joulukuu ovat kuitenkin vuoden hiljaisimmat kuvauskuukaudet, silloin on hyvä tarkastella vuoden kuvasaalista ja tehdä suunnitelmia tulevasta.

Minulla kuvausvuoteen mahtuu noin 200 maastopäivää, jotka tuottavat yli 40000 säästettyä otosta. Nykyään pyrin kuvissani kertoviin otoksiin ja eroon iänikuisista pönöistä. Luonnon tuntemus ja kokemus auttavat uusien tilanteiden ja erilaisten kuvien saamista, tekniikan kehityksen ohessa. Eläinkuvaajan ajasta 90% on etsimistä ja odottamista. Luonnossa pitää viihtyä, jotta homma toimii.

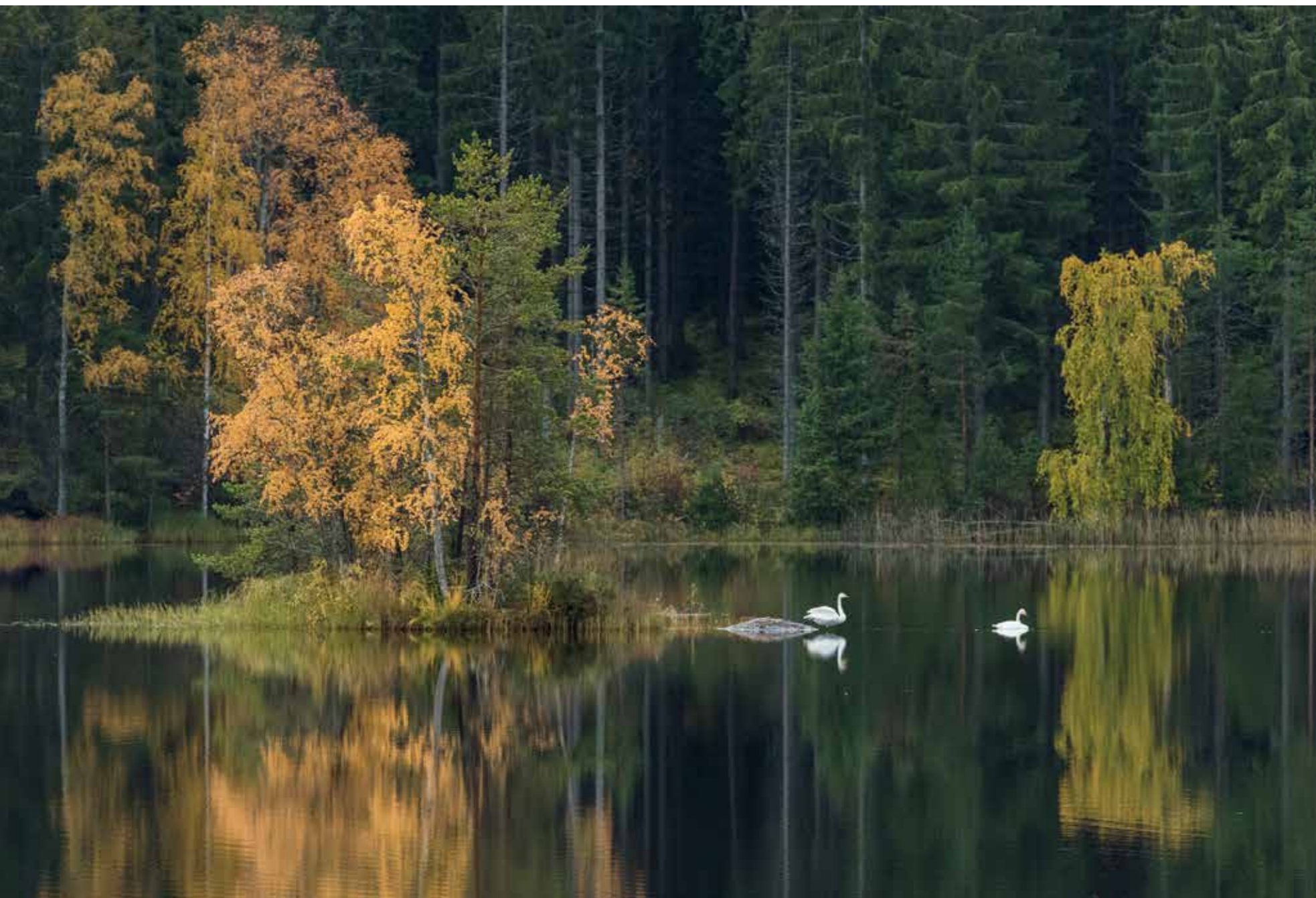
Augusti börjar det bli lugnare inom insektvärlden. I stället blir det igen livligare på fågelfronten och takten bara ökar i september och oktober med chans till en del rariteter. Dessutom är höstfärgerna fina och några dagar i utskärgård är likaså ett måste.

Trots att senhösten fotomässigt är årets tystaste tid kan det vid riklig bärförekomst bli överraskande intressanta fågelbilder. Halvmörka gråvädersdagar i november och december är perfekta för genomgång av årets bildskörd samt att planera inför kommande år.

Under ett normalt år tillbringar jag tvåhundra dagar i fält som resulterar i 40 000 sparade bilder. Ofta går nittio procent av tiden till att söka motiv, och invänta det rätta ögonblicket. För att orka med det krävs att man verkligen trivs i skog och mark och känner sin natur. Behärskar man också relevant teknik brukar slutresultatet bli bra.

In August, the insect life begins to quiet down, but in return, the birds re-emerge. The pace only accelerates in September, and October is often a time of rarities. I've started to head to the outer archipelago in the autumn. Sometimes it's all sleet and slush, but if the rowans carry a good crop, there is no shortage of berry-eating birds. And then, November and December are the quietest months of the year for photography; a time for looking at the year's work and making plans for the next.

I have about 200 days in the field per year, producing over 40,000 saved pictures. These days, I aim at narrative pictures. Knowledge and experience help to find new situations and get different images, as does the technological developments. For a wildlife photographer, 90% of the time spent in photography is searching and waiting. You must be comfortable in nature to make it work.

Jussi Murtosaari

Eläimet ovat minulle se kaikkein mieluisin kuvauskohde. Suomen nisäkäslajisto on vaatimaton, joten niitä päätyy kuviin turhan harvoin. Lintuja on ympärillä ympäri vuoden ja niitä tavoittaa helpommin. Hyönteiskuvaus on ilmaston vuoksi sesonkiluontoista, mutta perhoset ja sudenkorennot ovat erityisen kiinnostukseni kohteita. Aloitin oman luontokuvaajan urani viidentoista vanhana. Laitteet olivat alussa perin vaatimattomat ja muutenkin intoa oli enemmän kuin taitoa saati malttia. Nyt olen ehtinyt ulkoiluttaa kameraa jo yli 40 vuotta. Kalusto on parantunut ja

kokemustakin karttunut. Malttia on tullut mukaan ja se on todellakin valttia. Into on kuitenkin säilynyt ja luontoa kuvatessa mieli lepää ja pienet murheet unohtuvat aivan itsestään. Luonnossa lähes kaikki on mahdollista, pitää vain lähteä itse ulos näkemään ja kokemaan. Luonto mahdollistaa ikimuistoisia elämyksiä maailman upeimman ammatin parissa.

www.jussimurtosaari.fi

jussi.murtosaari@kolumbus.fi

Jussi Murtosaari är en aktiv naturfotograf sen fyra decennier tillbaka. Han fotograferar allt som rör sig, allt beroende av årstid. Han arrangerar kurser, håller bildföreläsningar och är en flitig artikelskribent och författare till ett tiotal böcker.

Wildlife is my favourite subject but the mammals in Finland don't make a very long species list for a nature photographer. Hence they don't feature in my archives very often. Birds are around all year and easier to capture. Insect photography is heavily seasonal, yet butterflies and dragonflies are a special interest. I have been out there, photographing, for four decades, gaining a wide range of experience. My kit bag consists of lenses ranging from 15mm to 600mm, plus all the extenders, and the tripod. I am not keen on hide photography and prefer to let my subjects leave if they so wish. Anything that moves is my motto as far as objects for photography go. In addition to having an extensive photo library, I produce articles, picture presentations and workshops covering a wide range of topics. Books by me now count up to ten, and a new one is under way.

Mielenkiintoinen lopputulos on pääasia

Ari-Matti Nikula

Metsät, pellot, joki, maalaismaisema, kaikki nämä tuli tutuiksi, kun elin lapsuuden ja nuoruuden maalaismaisemassa pienellä paikkakunnalla. Enkä voisi kuvitella itselleni parempaa ympäristöä varttua, kuin nuo ikimuistoiset vuodet.

En bra bild ska beröra på djupet

Jag växte upp på en liten ort med skogar, åkrar och vattendrag nära. En bättre uppväxtmiljö kan jag inte föreställa mig. Min relation till natur är den att jag känner mig som en art bland alla de andra.

An interesting outcome is the main thing

The forests and the fields, a river, a rural landscape, all these became familiar to me in my youth living in a small rural community. And I couldn't imagine a better environment for myself to grow up.

© Ari-Matti Nikula

Metsässä liikkuessani en koe olevani kylässä, jossain vieraassa paikassa. Olen tasavertainen asukas ja kulkija siellä elävien lajien kanssa. Ihminen on vain on ottanut sille kuulumattoman vallan hallita kaikkia ja sen seuraukset eivät ole kovin lohdullisia. Onneksi kuitenkin löytyy, lähinnä suojelun ansiosta, vanhoja metsiä ja koskematonta luontoa. Muutamia vuosia Kuusamossa asuneena huomaan, kuinka kiitollinen olen näistä säilyneistä ainutlaatuisista maisemista... rotkolaaksot, vapaana virtaavat joet, vanhat metsät, laajat suoalueet, vaarat, tunturit ja kaikki se monipuolinen eläin- ja kasvilajisto

Hankittuani ensimmäisen oman kamerani, ei voinut olla mitään sen luonnollisempaa, kuin että kohteena oli luonto. Aika, paikka ja koko ympäristö muu maailma häviävät. Jäljellä on vain tämä odotuksen lyhyt hetki ja elämän tarkkailu kameran kautta. Luontovalokuvaus vei sydämeni eikä ole palauttanut, tosin en voi edes kuvitella elämääni ilman valokuvauksen tuomaa sisältöä.

Kameran hallittu liikuttelu, pitkä valotusaika ja kaksoisvalotus olivat niitä ensimmäisiä tekniikoita, jotka tulivat ns. peruskuvauksen rinnalle laajentamaan mahdollisuutta tehdä oma tulkinta näkemästä tai kohteesta.

Minulle kaikki luonnosta otetut valokuvat ovat luontokuvia. Riippumatta sisällöstä tai teknisestä toteutuksesta. Eikä minulle luonnossa ole mitään niin pyhää, ettenkö sitä voisi tulkita valokuvauksen keinoin haluamallani tavalla. Lopputulos ratkaisee ja jokaisella kuvalla on katsojansa yksilöllinen tulkinta näkemästään. Kyllä luonto valokuvaamisen kestää, kun se tehdään luontoa kunnioittaen, uhat ovat jossain ihan muualla.

Tyvärr känner inte alla så, människan har i stället självsjäldigt tagit en förmyndarroll gentemot naturen som inte bådär gott. Sedan ett antal år tillbaka bor jag i Kuusamo. Tack vare skyddade områden hittas ännu gammelskogar, dalgångar med raviner och vilda vatten samt andra fragment av orörd natur med hög biodiversitet.

Sen inköpet av min första kamera var det naturfotograferingen som for i väg med hela mitt hjärta. Jag kan inte ens föreställa mig ett liv utan det innehåll den fotograferingen ger. Tid, plats och all världens larm och bekymmer försvinner när livet i naturen betraktas via kameran. Kvar blir bara lugnet och förväntningarna på bildresultatet.

Långa slutartider, dubbelxponering och kontrollerade kamerarörelser har jämsides med normal fotografering breddat mina egna tolkningar av det jag ser i natur.

För mig är alla bilder som jag tagit i natur – naturbilder, oberoende av det tekniska genomförandet. Det finns inget i naturen som för mig är så heligt att jag inte med kamerans hjälp kan tolka motiven på de sätt jag själv önskar, så som jag ser naturen. Och betraktaren får själv välja hur hen tolkar det sedda. Naturen tål nog att fotograferas om fotograferingen sker på ett ansvarsfullt sätt; hoten mot natur hittas på annat håll.

When I am in the woods, I don't feel like I'm visiting, like I don't belong. I am an equal with the creatures that live there. Man has usurped the power to control everything, and the consequences are not pretty. Fortunately, however, mainly due to protection, there are still some old forests and untouched nature. Having lived in Kuusamo for a few years now, I find myself grateful for these remaining unique landscapes... the gorge valleys, free-flowing rivers, old forests, bogs, hills, fells and the diverse fauna and flora.

When I got my first camera, it was inevitable that I would aim it at nature. Time, place, and the world just disappear, all that remains for me is this moment of anticipation and observing life with my camera. Nature photography stole my heart and now I can't imagine my life without the content that photography gives.

Controlled camera movement, long exposure time, and dual exposure were the first special techniques that I embraced, wanting to explore the possibilities in creating my own interpretations of that which I was seeing.

For me, all photos of nature are nature photos regardless of the content or technical implementation. Neither is there anything so sacred in nature for me that I couldn't interpret it by means of photography in any way I desire. The result matters, and each image will then gain the viewer's own interpretation. Nature tolerates all styles of photography when done with respect for nature, the threats nature faces are somewhere else.

Kaikenlaiselle valokuvauksen tyyleille on tarpeensa eikä itsekään omassa tekemisessäni ole tyytynyt vain luovaan näkemykseen. Kuvaan myös ihan perinteisellä tyylillä maisemia, nisäkkäitä, kasveja, lintuja jne. Usein vain se kokeilevan tekniikan onnistuminen on kuitenkin se paras kuva. Sen ei tarvitse olla "myyty"-kuva, riittää kun se herättää itsessä tunteita ja vastaa johonkin sisältä kumpuaavaan. Hyvä kuva on energiaa ja sanan varsinaisessa merkityksessäänkin liikuttava.

Itse pidän tärkeänä, että kehityn kuvaajan koko ajan. Aikaa pitää seurata ja kaikkea mitä muualla maailmassa tapahtuu valokuvauksen saralla. Kohde ja tapa vaihtelevat, mutta valokuvauksen lainalaisuudet ovat kuitenkin samat. Olen koulutanut itseäni käymällä kursseja ja suorittanut myös valokuvaajan ammattitutkinnon. Kaikki oppi valokuvauksesta palvelee myös luontokuvausta. Kaikkea ei kuitenkaan kirjoista löydy ja pieni kokeileva keksijä yrittää löytää ja kehitellä uusia tapoja tehdä kuvia luonnosta. Tekniikka ei kuitenkaan ole se pääasia, vaan mielenkiintoinen lopputulos. Kameratekniikan hyvä hallinta on kuitenkin lähtökohta hyviin kuviin. Tärkein työ tehdään kuitenkin aina siellä luonnossa.

Kameran hallittu liikuttelu (ICM), monivalotus ja monet muut luovat tavat ovat yleistyneet kuvaajien keskuudessa paljon vuosien aikana. Se kertoo valokuvaajien halusta kehittyä ja erottua luomalla omannäköistä tulkintaa luonnosta. Kohteita kyllä löytyy ihan pienimmistä eläimistä revontuliin. Itselläni lopputulos on monen kehitysvaiheen tulos kuvauksen edetessä. Ja vaikka kuinka yrittäisi, niin kahta samanlaista kuvaa ei saa aikaiseksi.

Det finns ett behov av olika typer av bilder och bildskapande. Trots att jag ofta fotograferar landskap, flora och fauna på ett traditionellt sätt – är det ofta de mera experimentella bilderna som ger den största behållningen. Det har ingen betydelse om bilden säljer, för mig räcker det om bilden berör mitt inre och väcker känslor. En bra bild skapar energi och berör betrakaren på djupet.

Själv anser jag det viktigt att hela tiden förnya mig genom att följa med fotografins utveckling ute i världen. Trots att fotografins lagar i princip är de samma finns nytt att lära och inspireras av. Jag har avlagt en yrkesexamen inom fotografering som också varit mig till nytta vid naturfotografering.

Allt kan dock inte läras ur böcker. Att behärska teknik är viktigt, men lika viktigt är det att själv hitta nya sätt att fotografera natur. Det är också ute i fält som bilderna skapas. Kontrollerade kamerarörelser (ICM), multiexponering och många andra sätt att fotografera har under senare år blivit allt vanligare. Det visar på fotografens önskan att skapa egna tolkningar av det sedda och upplevda. Motiv är det ingen brist på, från det minsta kryp till det mäktigaste norrsken.

Och två likadana bilder blir det aldrig.

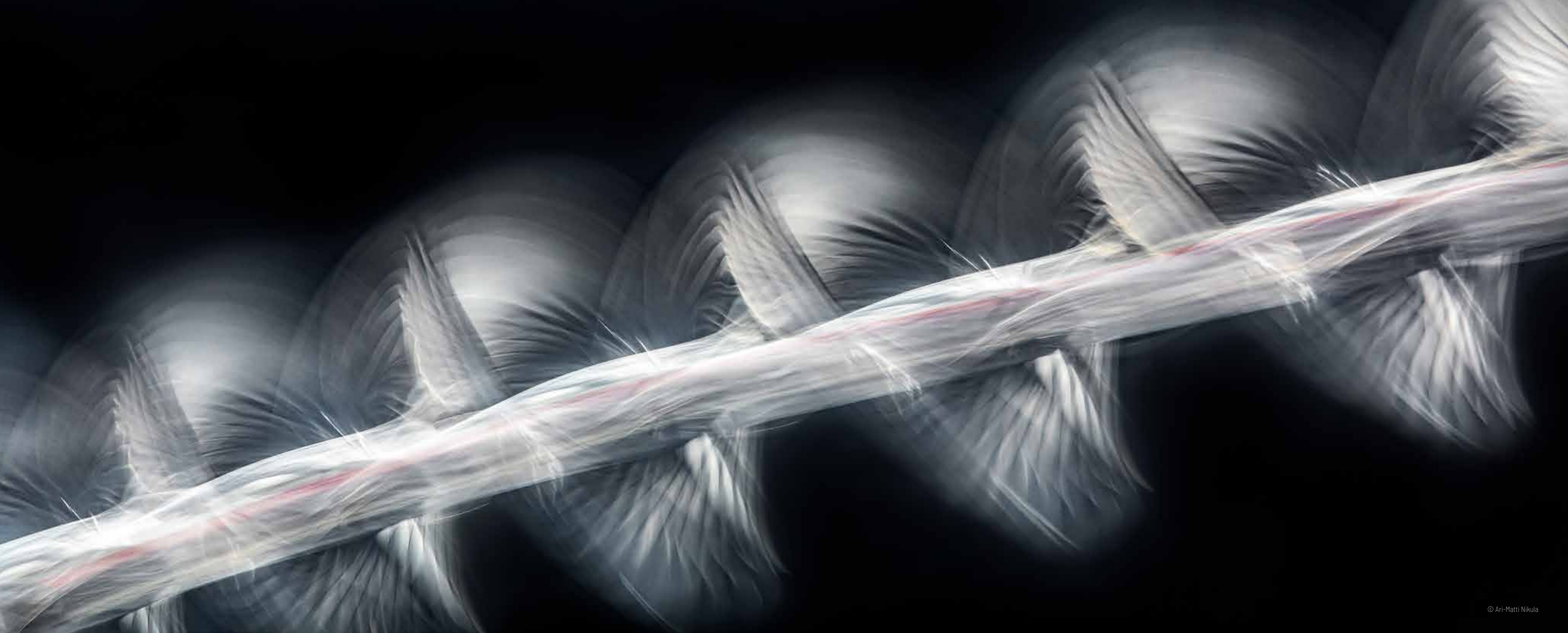
There is space for all types of photography, I don't limit myself to the creative styles alone. I photograph landscapes, mammals, plants, birds, etc. also in traditional styles but often, when successfully executed, it is the experimental technique that gives me the best picture. It doesn't have to be a selling image, it's enough when it evokes emotion in me and responds to something that springs from within.

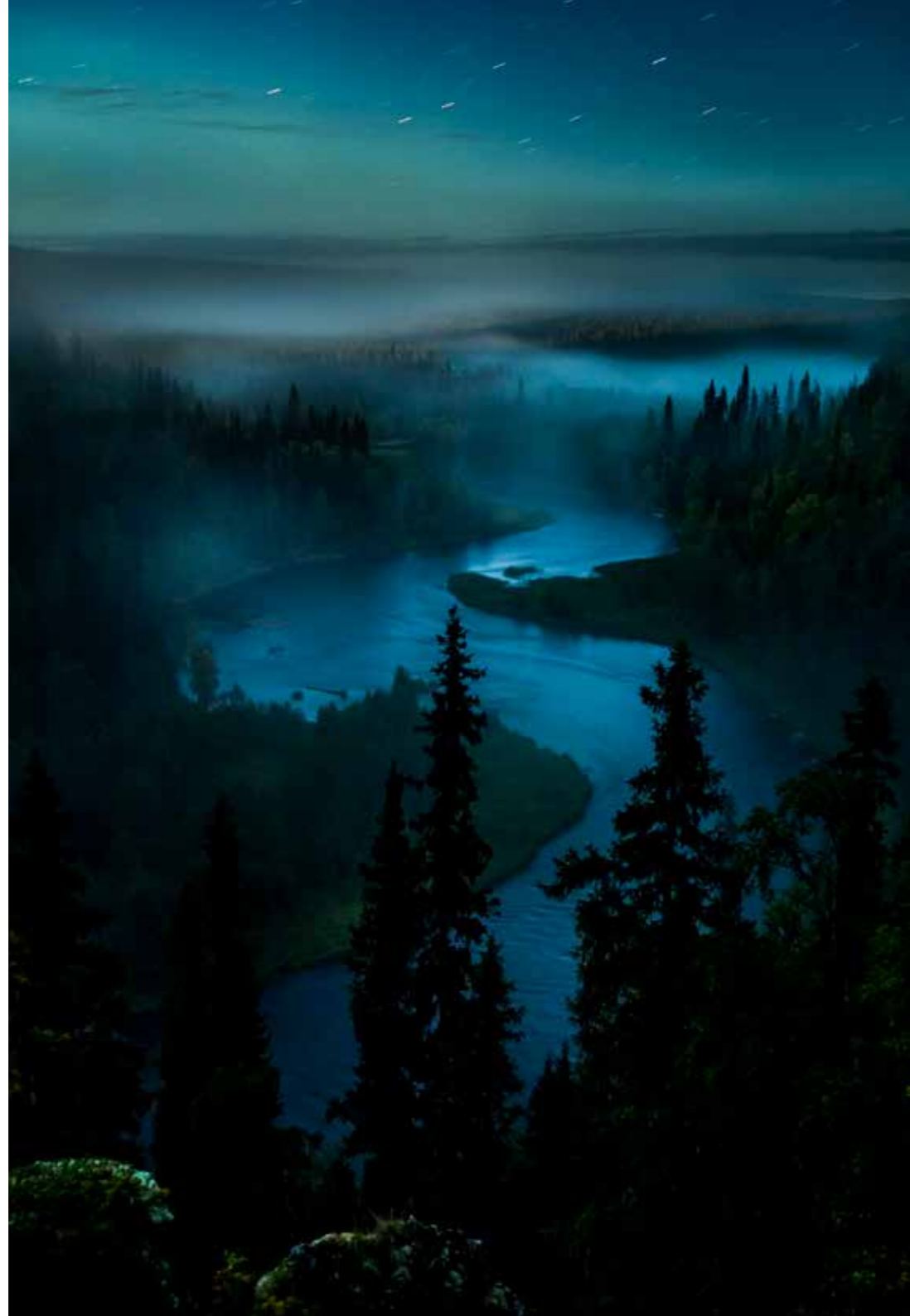
I find it important to constantly evolve. It's important to be open and curious to what is happening in the field of photography. The subjects and the methods vary, but the laws of photography are the same. I have taken courses to further my skills and completed the professional qualification in photography. All photography theories also serve nature photography but not everything can be found in books. An innovating experimenter tries to find and develop new ways to capture nature in pictures. Technology is not the main thing, what matters is the result – is the picture interesting? That said, skilful control of camera technology is the starting point for good images. And the most important work is always done out in nature.

Controlled camera movement (ICM), multi-exposure, and many other creative techniques have become mainstream among photographers over the years. It speaks of the desire to evolve and stand out by creating a unique interpretation of nature. There are objects from the smallest animals to the northern lights high in the sky. For myself, the path to the result weaves through many stages of progress as the project advances. And no matter how hard you try, no two images can be made identical.

© Ari-Matti Nikula

© Ari-Matti Nikula

Ari-Matti Nikula

Ari-Matti Nikula on pitkän linjan luontovalokuvaaja. Vaikka hän ei sulje pois mitään kuvaustyyliä tai kohdetta omassa tuotannossaan, niin lähinnä sydäntä ovat visuaalisesti puhuttelevat kuvat. Luovalle valokuvaukselle on kysyntää ja hän opettaa näitä tekniikoita lyhytkursseilla sekä toimii Kuusamo-opistolla Luontovalokuvauksen koulutuksessa opettajana. Ari-Matti on myös kouluttautunut valokuvaajaksi ja on Kuusamo Nature Photo tapahtuman taiteellinen johtaja

Ari-Matti Nikula har yrkesfotografutbildning och en lång erfarenhet som naturfotograf. Främst fascineras han av visuellt tilltalande bilder och är från och med 2022 konstnärlig ledare för Kuusamo Nature Photo -festivalen. Nikula leder kortkurser i kreativ fotografering och är en av lärarna vid Kuusamoinstitutets naturfotoutbildning.

Ari-Matti Nikula has a professional photography education and a long experience as a nature photographer. He is primarily fascinated by visually appealing images, and he is the new artistic director of the Kuusamo Nature Photo Festival. Ari-Matti Nikula leads short courses in creative photography and is one of the teachers at the Kuusamo Institute's nature photography education.

www.arimattinikula.fi

Instagram: [apumammu](https://www.instagram.com/apumammu)

arimatinposti@gmail.com

ari-matti.nikula@kuusamo-opisto.fi

Kuin maalaus

Jaana Kotamäki

Mielestäni luontokuvaa voidaan käyttää luovaan ilmaisuun siinä missä muutakin kuvataidetta. Taide itsessäänhan tulee meidän omasta sisimmästämme. Molemmille on paikkansa, sekä dokumentaariselle että taiteelliselle lähestymistavalle. Tärkeintä on oma persoonallinen näkemys.

Att måla med kameran

Konsten i sig skapas ifrån vårt inre seende. Naturfoto kan som vilken konstform som helst vara kreativ. Det finns plats för både dokumentärfoto, liksom en mera skapande fotografering, det viktigaste är det egna personliga bildspråket.

Like a Painting

In my opinion, nature photography can be used for creative expression just the same as any other form of visual art. After all, art is born inside us. There is room for both approaches, the documentary and the artistic. What matters most, is your own personal vision.

Kuvani syntyvät pitkälti erilaisten värien ja muotojen sekä tunnetilojeni siivittämänä. Tavoitteenani on saada aikaan maalauksellinen lopputulos. Vaikutteita olen saanut niin impressionistisesta maalaustaiteesta kuin ekspressionistisesta suuntauksestakin, jolloin keskeiseksi ovat nousseet valo ja väri sekä myös tunteiden ja tunnelmien välittäminen.

Jäljitelläkseni vanhaa, ajan patinoimaa maalaus- taidetta, käytän kameraani taidepensselin tavoin ja maalaan sillä näkemääni. Tavoitteenani on tallentaa vahvoja tunnelmia ja saada kohteen ääriiviivat ja muodot katoamaan kuvan sisään. Valokuvailmaisussani olen käyttänyt jo pitkään ICM (Intentional Camera Movement) – tekniikkaa, joka tarjoaa haluamani keinon ilmaisuni saavuttamiseen, vailla minkään- laista kuvamanipulaatiota. Teen kuvan jo valmiiksi kamerassa, joka toimii ikään kuin siveltimenäni.

Etsin yleensä aiheita, joihin kameran harkittu liikuttelu sopii parhaiten, sillä se ei suinkaan sovi kaikkiin aiheisiin. Sinisorsaparvi kokoontui levähtämään syksyiselle Ruissalon pellolle, kunnes taas jatkoi matkaa talvehtimisalueelleen. Linnut erottuivat hyvin taustastaan, tummaa metsää vasten ja varhainen aamuvalo korosti vielä lisää niiden kultaista hehkuaan. Lintukuvauksessa pyrin kiinnittämään erityisesti huomiota siivekkäiden rytmiiin ja liikkeeseen, jotta lopputulos muistuttaisi mahdollisimman paljon maalausta.

Mina bilder skapas ur en kombination av färger, former, känslor och jag strävar till ett måleristiskt resultat. Inspiration och intryck har jag hämtat från både impressionistiska och expressionistiska konstrelser. På mitt eget sätt försöker jag via rörelse i ljus och färger fånga och förmedla stämningar och känslor.

För att imitera gammal patinerad målarkonst använder jag kameran som pensel för att måla det jag ser. För att skapa en stark känsla försöker jag få motivets konturer och former att försvinna in i bilden genom att använda ICM-teknik (Intentional Camera Movement). Jag gör bilden klar vid exponeringen, utan bildmanipulation. Kameran fungerar som pensel.

Jag försöker hitta motiv och ljus som lämpar sig för tekniken, det är ju inte alla motiv som passar. Med fåglar som motiv försöker jag fånga vingarnas rytm och rörelser som penseldrag, som på bilden med gräsänderna som färgas av det gyllene morgonljuset – avtecknade mot den mörka skogen.

My images are largely driven by different colours and shapes as well as my emotions. My goal is to achieve a painting-like result. Influenced by both the Impressionist and Expressionist trends, light and colour and the conveying of emotions and moods have become central in my work.

To imitate old, time-patinated painting, I use my camera like an art brush to paint what I see. I want to capture strong moods and make the contours and shapes of the object fade into the picture. I have long used ICM (Intentional Camera Movement) technique, which provides the means to achieve my expression without any image manipulation. I make the picture in-camera, using my camera like a brush.

I look for subjects that suit ICM best, it doesn't work with everything. A flock of mallards in the autumn colours stood out in stark contrast against the dark background, and the early morning light enhanced the golden glow. In bird photography, I try to pay special attention to the rhythm and movement of the wings.

© Jaana Kotamäki

© Jaana Kotamäki

Turun saariston luonto koskettaa sydäntäni vuodenajasta riippumatta. Erityisesti Utön karut maisemat viehättävät. Kuvauksellisimmillaan saaristo näyttäytyy silloin, kun pohjoinen myrskytuuli riepottaa maisemaa. Aallot ikään kuin vyöryvät päälle ja meri saattaa hohtaa smaragdinvihreänä auringon kuultaessa taustalla. Vastavalo saa aikaan voimakkaan metallin sävyn, joka herättää itsessä miellelyhtymän vanhasta maalaustaiteesta ja näin tunnelma on valmis. Myrskyävän meren äärellä kokee itsensä erittäin pieneksi, mutta tunnetasolla sillä on hyvin voimaannuttava vaikutus.

Hopeatäplä-perhonen on jo usean vuoden ajan esiintynyt Kemiönsaarella, kesäpaikkani pihamiljöössä ja ollut minulle aina hyvin odotettu vieras. Sitä ei turhaan kutsuta keisarinviitaksi, sillä niin uljaasti se viittaansa kantaa ja heilauttaa sitä harteillaan. Kokeilin ICM-tekniikkaa tähän nopeaan lentotaituriin, joka osoittautui erittäin haasteelliseksi ja vaati paljon kärsivällisyyttä onnistuakseen. Lopulta sinnikkyteni palkittiin ja sain sekä liikkeen suunnan, muodon että sommittelun kohdilleen.

Hämähäkinseitit saattavat olla visuaalisuudessaan vertaansa vailla ja todella kuvauksellisia, riippumatta siitä onko kuvassa hämähäkkiä vai ei. Seitit ovat olleet aina mukana kuvauksissani, mutta erityisesti viime vuosina liikkeen korostus on tullut niiden keskeiseksi tehokeinoksi. Seitin kerroksellinen vaikutelma syntyy hennosta ja harkitusta kameran liikuttelusta.

Oberoende av årstid berörs jag starkt av Åbolands skärgård, speciellt Utö ytterst vid havet, där stormvindar ibland piskar upp smaragdgröna vågor mot ett gyllene solblänk. Motljuset skapar en mörk nyans som påminner om gamla oljemålningar, och stämningen är fångad. Vid ett stormande hav inser man sin litenhet, som i sig starkt påverkar känsloläget. Silverstreckad pärlmorfjäril (*Argynnis paphia*) brukar varje år dyka upp vid mitt fritidshus på Kimitoön. Att fånga den med ICM-teknik visade sig utmanande. Det krävde tid och tålamod innan jag fick rörelseriktning, form och komposition att stämma.

Visuellt sett är spindelväv i en klass för sig, med eller utan spindel. Ett motiv som jag under senare år arbetat mycket med. Vid en varsam och medveten kamerarörelse skapas en vackert grafiskt och skiktad bild.

The nature in the Archipelago Sea touches my heart regardless of the season, the rugged landscapes on Utö Island are especially impressive. The archipelago is most inspiring when heavy storm winds plague the landscape. The waves seem to roll over and the sea glows emerald green against the sun. The backlight creates a strong metallic hue that makes me think of old paintings. By the stormy sea, one feels very small, but on an emotional level it feels truly empowering.

Silver-washed fritillaries, aka the imperial cloak, have been spotted in Kemiönsaari in recent years, and it is a much-expected visitor in my summer garden. I tried ICM on it, which proved to be very challenging and required a lot of patience to succeed; it is a fast-flying and skilled butterfly. Eventually, perseverance was rewarded and I got an image that captured the direction, shape, and composition of the movement.

It is hard to exceed spider webs in their visual power. Spider webs have always caught my eye, but especially in recent years I have used movement in photographing them. The many-layered impression of the web is created by slight and deliberate movements of the camera.

Maalaukselliset maisemakuvausaiheet sopivat erityisen hyvin juuri syksyisen väriloiston kuvaamiseen, jolloin luonnon oma värinäytelmä on parhaimmillaan. Väreillä on muutenkin keskeinen rooli ilmaisussani. Ne ovat oleellinen osa kuvieni sisältöä, ja niillä on selkeä yhteys tunnetiloihini. Värit toimivat hyvin myös viestinnän välineenä. Värisommittelu auttaa tunteiden välityksessä, halutaan sillä sitten luoda joko tasapainoa tai ristiriitaa. Kaikki lähtee värin ja muodon kompositiosta, jotka toimivat tunnelman luojina. Sielusta kumpuava värinäytelmä puhkeaa täyteen loistonsa, kun vaan uskaltaa näyttää tunteensa.

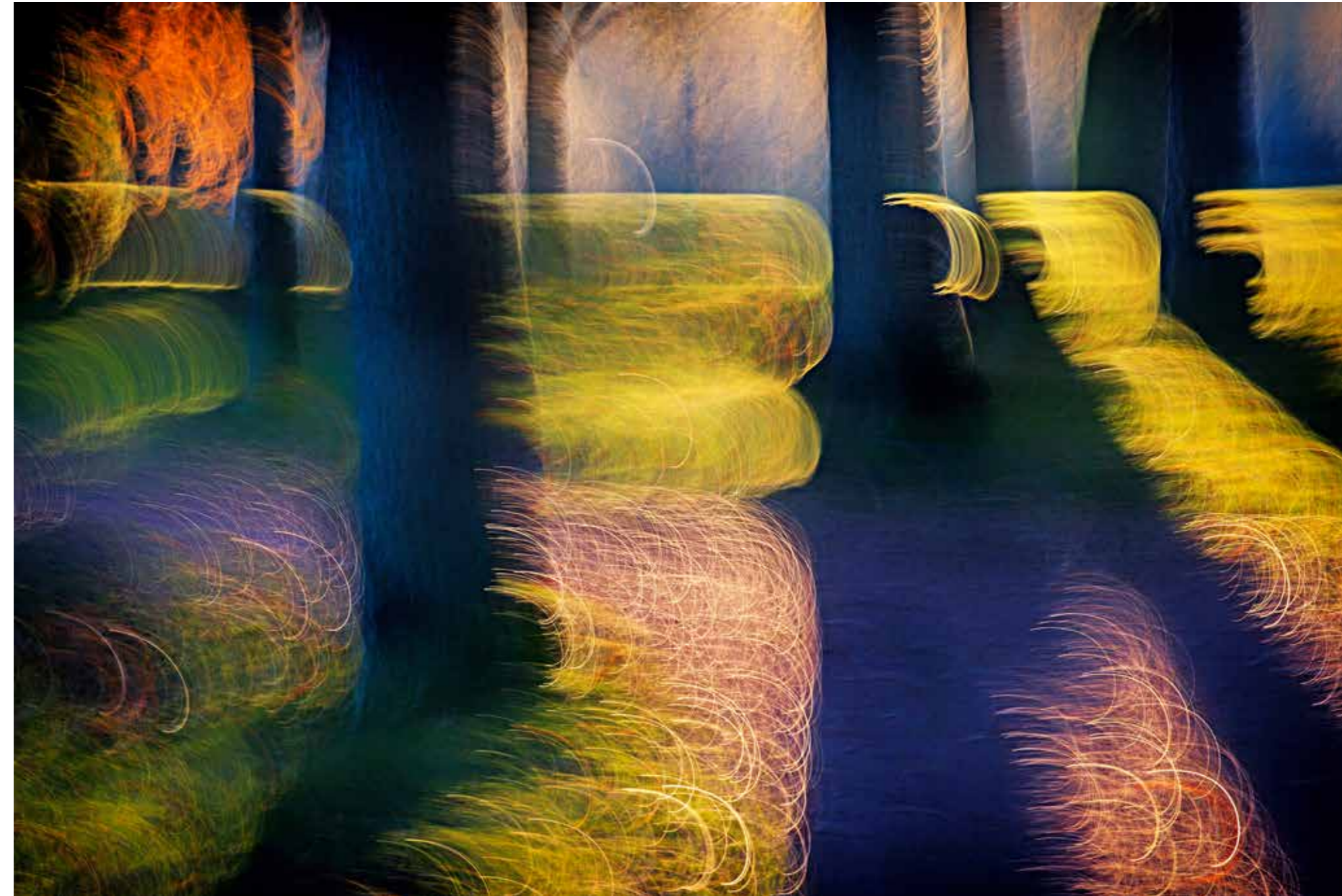
Luontokuvamaalaus syntyy aina omasta sisimmästä. Kun antaa liikkeen vapauttaa kuvan sisällön, niin samalla vapauttaa myös oman mielensä, ja kuvapinnalle saattaa syntyä parhaimmillaan aivan uusia maailmoja.

Färger har en central roll i mitt bildspråk. De utgör en vital del av innehållet i mina bilder och de har en klar koppling till mitt emotionella tillstånd och fungerar som kommunikationsmedel vid förmedling av balans eller konflikt. Allt börjar med komposition av färg och form som i sin tur skapar känsla. Höstens färgprakt är speciellt lämpligt för måleriska landskapsbilder.

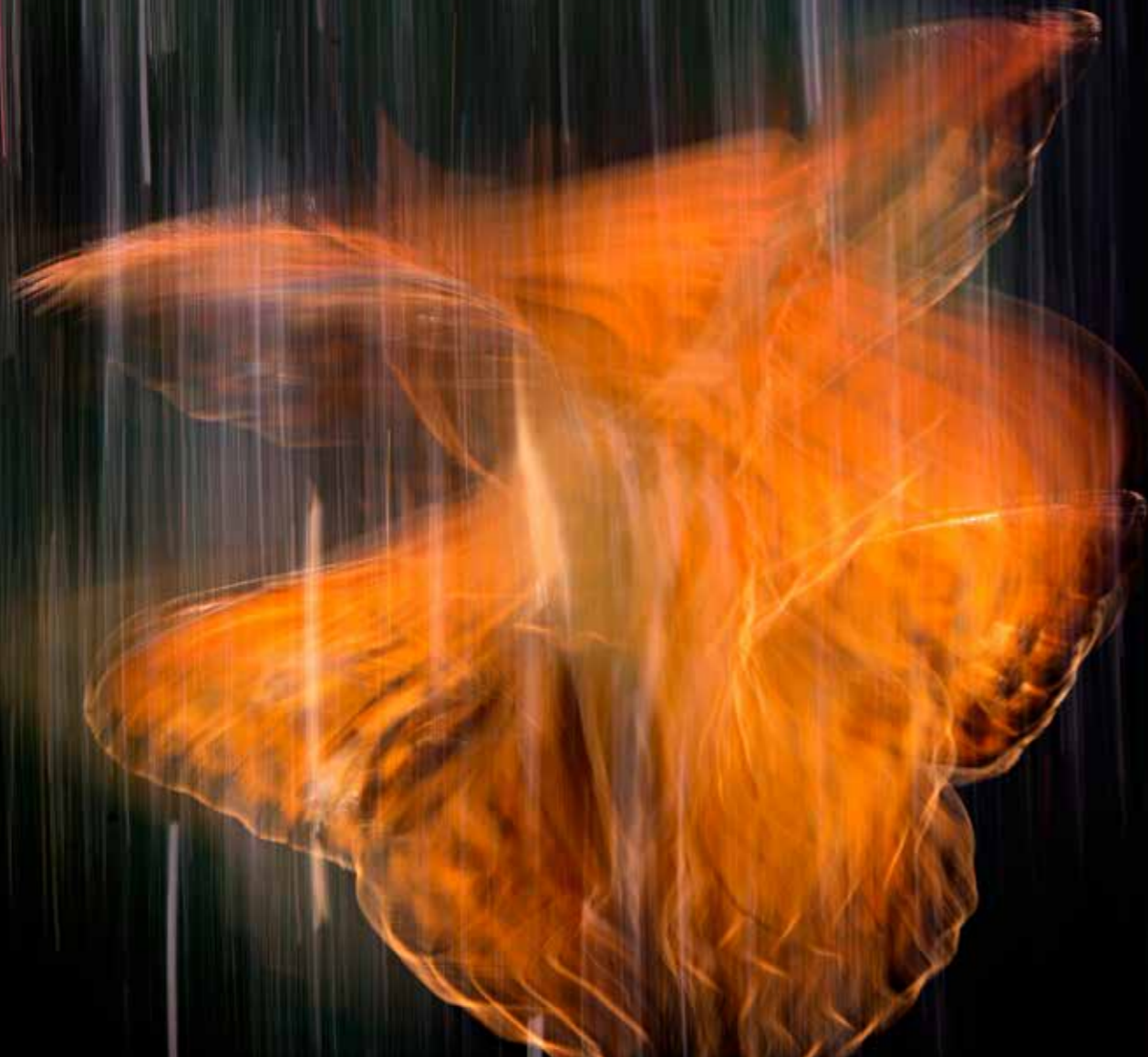
Att måla natur med kamera skapas från det egna seendet när man ger fritt spelrum för rörelse och fantasi. Då kan i bästa fall helt nya världar skapas.

Picturesque landscape subjects are particularly well-suited to capturing autumn colours. Colours are central and integral in my images, they are connected to my emotional states. Colours work well as a means of communication; colour composition helps to convey emotions, whether it is for balance or contradiction. Everything starts with the composition of colour and shape; they create the mood.

Nature painting stems from deep within oneself. By allowing movement in a picture the content is set free. Movement can liberate the mind, and at best, entirely new worlds may emerge in the image.

© Jaana Kotamäki

© Jaana Kotamäki

Jaana Kotamäki

Jaana Kotamäki, palkittu turkulainen ammattivalokuvaaja, valokuvataiteilija, kirjoittaja ja valokuvauksen kouluttaja.

Takana lukuisia yksityisnäyttelyitä, esikoisteoksena taidevalokuvakirja - *Luonnon siveltimellä* 2020, mukana mm. Radio Yle1 tuottamassa luontodokumentissa 2017, 6 osaisessa luontosarjassa 2015 sekä suuressa luontokuvaillassa 2019, *Minna Pyykön -maailma* ohjelmassa 2020 sekä Juha Metson ja Anna-Stina Nykäsen tuottamassa *Legendan perintö* -elokuvassa 2021.

Palkintomenestystä mm. Fotofinlandia finalistina lehtikuvasarjassa, josta 2. palkinto 2018, Kuusamo Nature Photo- pääpalkinto Jäälehti-kuvalla 2005, VLK- sarjavoitto Siementen tanssi -kuvalla 2015, FEB Award 2021 (Federation on European Professional Photographers) -kilpailussa 5 kunniamainintaa. FPA (Finnish Photo Awards) -2021, Nature- sarjassa Kunniamaininta, *Stormy Sea* -kuvalla.

Jaana Kotamäki är yrkesfotograf, fotokursledare och fotokonstnär från Åbo. Hennes konstfotobok *Med naturen som pensel* utkom 2020. Hon har deltagit i olika radio och teveproduktioner med koppling till naturfotografering. Hon är en flitig utställare och vunnit många prestigefyllda priser för sina bilder.

Jaana Kotamäki is an award-winning professional photographer from Turku, creative photographer, writer, and photography instructor.

Numerous solo exhibitions; a fine art photo book - *By the Brush of Nature* (2020); participation in several nature programmes on the radio, as well as the film Hannu Hautala, *Legend Heritage* (2021) produced by Juha Metso and Anna-Stina Nykänen.

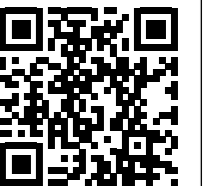
Awarded in i.a. Federation on European Professional Photographers (2021), Fotofinlandia 2018, Nature Photo of the Year 2015, Kuusamo Nature Photo 2005, plus five honourable mentions

www.jaanakotamaki.com

jaana.kotamaki@pp.inet.fi

+358 40 5250071

<https://www.jaanakotamaki.com/luonnon-siveltimella-valokuvataidekirja>

Yllätyksiä ja menneisyyden jälkiä Egyptin Läntisellä aavikolla

Päivi Arvonen

Mielikuva Saharan aavikosta on hiekkainen; tuulussa muotoutuvia dyynejä silmäkantamattomiin. Hiekkaa pinta-alaltaan lähes Euroopan kokoisesta Saharasta on kuitenkin vain noin viidennes. Suurin osa Saharan maisemasta on kivistä, soraista tai kallioista.

Ett spännande ökenområde i Sahara

Sahara associeras ofta med ändlösa sanddyner formade av vind. Men så är det inte, största delen av landskapet i Sahara består av stenar, grus och klippor. Sahara, som till arealen nästan motsvarar Europas yta, är bara till en femtedel sandtäckt öken. Den västra delen av den Libyska öknen som sträcker sig till Egypten kallas för Western Desert, på svenska Västra öknen.

Surprises, and tracks from the past in the Western Desert of Egypt

The image of the Sahara Desert is sandy; wind-formed dunes to the horizon and beyond. However, only about one-fifth of the Sahara is sand.

Most of the Saharan landscape is stones, gravel, or rocks.

In Egypt, the part of the desert that borders with Libya and Sudan, the Nile, and the Mediterranean is called the Western Desert.

© Päivi Arvonen

Egyptissä Libyan ja Sudanin rajoihin, Niiliin ja Välimereen ulottuvaa aavikkoa kutsutaan Läntiseksi aavikoksi.

Egyptin Läntinen aavikko kätkee sisäänsä yllätyksiä ja muistoja menneisyydestä. Aavikolle jäävät näkyviin vuosikymmeniksi niin harvinaisen sateen muokkaavat uomat kuin kovaan sorapohjaan painautuneet jäljet. Sorapohjan jäljet ovat lähes ikuisia; tutkijat ovat löytäneet painaumia, jotka ovat peräisin antiikin ajalta roomalaisten kärryjen pyöristä.

Keväällä 2014 Egyptin Läntiselle aavikolle, lähelle Sudanin ja Libyan rajaa Gilf Kebirin tasangolle, jätti autonpyörien jälkiä kolmenkymmenen maastoauton aavikkomatkaajaryhmä. Matkalla ajettiin kahdessa viikossa 2000 kilometriä egyptiläisen tutkimusmatkailija prinssi Kamal el Din Husseinin jalanjäljissä.

Område gömmer en mängd överraskningar och kulturrelaterade fornlämningar. I öken syns spår av de sällsynta regn som format flodfåror och i de hårda grusbottenarna har forskarna bland annat hittat kärrhjulens spår som härrör sig från antikens romarrike.

Våren 2014 deltog jag som enda finländska fotograf i ökenresan The Kamal Expedition i Västra öken. Karavanen bestod av trettio terrängbilar och under två veckors tid körde vi tvåtusen kilometer i prins Kamal el Din Hussein's fotspår.

The Western Desert offers surprises and memories from the past. The desert can hold the shape of dry riverbeds for years, even decades, carved by rare rains. Ancient tracks left on the hard gravel can last millennia, researchers tell us some date as far back as the Roman times.

In the spring of 2014, on the Gilf Kebir Plain in the Western Desert, a group of thirty SUVs left tracks of car tyres. The journey in the footsteps of the Egyptian explorer Prince Kamal el Din Hussein was 2,000 kilometres long and lasted two weeks.

Prinssi Kamal (1874–1932) oli intohimoinen aavikkomatkaaja, joka luopui intohimonsa vuoksi kruunusta. Prinssi Kamalin viimeiseksi jääneellä aavikkotutkimusmatkalla kesällä 1932 oli mukana unkarilainen kreivi László Almásy. Hän löysi Gilf Kebirin tasangolta luolan, jonka seiniin oli maalattu ihmishahmoja, jotka voi tulkita kuvaavan uimareita. Almásy nimesi luolan ”uimarien luolaksi” (Cave of Swimmers).

Kalliomaalauksia ja -piirroksia on myöhemmin löytynyt lisää. Vuonna 2002 noin kymmenen kilometrin päästä Uimarien luolasta löytyi kalliosyvennys, johon on ikuistettu yli 5000 ihmis- ja eläinhahmoa. Luola tunnetaan Petojen luolana (”Cave of Beasts”) koska luolassa on mystisiä päättömiä petoja esittäviä piirroksia.

Gilf Kebirin kalliotaide on hyvin vanhaa, mutta tarkka ajoittaminen on vaikeaa. Saharan itäosat olivat 12 000 vuotta sitten samantyyppistä kuivaa aavikkoa kuin nykyään. Monsuunisateiden aikakausi teki alueesta vehreää savannia noin 10 500–90000 vuotta sitten. Tuolloin alueella asui metsästäjäkeraillijöitä, jotka maalasivat arkista elämänsä mutta hyvin todennäköisesti myös uskomusmaailmaansa kallionseinämiin. Monsuunisateet vähenivät 7300–5500 vuotta sitten, ja sateiden loputtua kokonaan alueen asukkaiden oli muutettava kuivuutta pakoon. Asukkaat siirtyivät itään ja asuttivat Niilin laakson, mistä alkaa faaroiden aikana tunnettu ajanjakso noin 3500 vuotta ennen ajanlaskun alkua. Kalliotai-teesta suurin osa esittää selkeitä ja tunnistettavia ihmis- ja eläinhahmoja.

Nära gränsen till Sudan och Libyen tog vi oss fram till platån Gilf Kebir som fått sitt namn 1925 av prins Kamal. Prinsen var en hängiven upptäcktsresande och ökenresenär. Under sin sista forskningsexpedition sommaren 1932, tillsammans med den ungerska aristokraten och upptäcktsresande László Almásy, hittade de grottan i Gelf Kebir-platån, nära gränsen till Libyen. Grottan blev kallad Cave of Swimmers, eftersom klippmålningar illustrerar simmande människor.

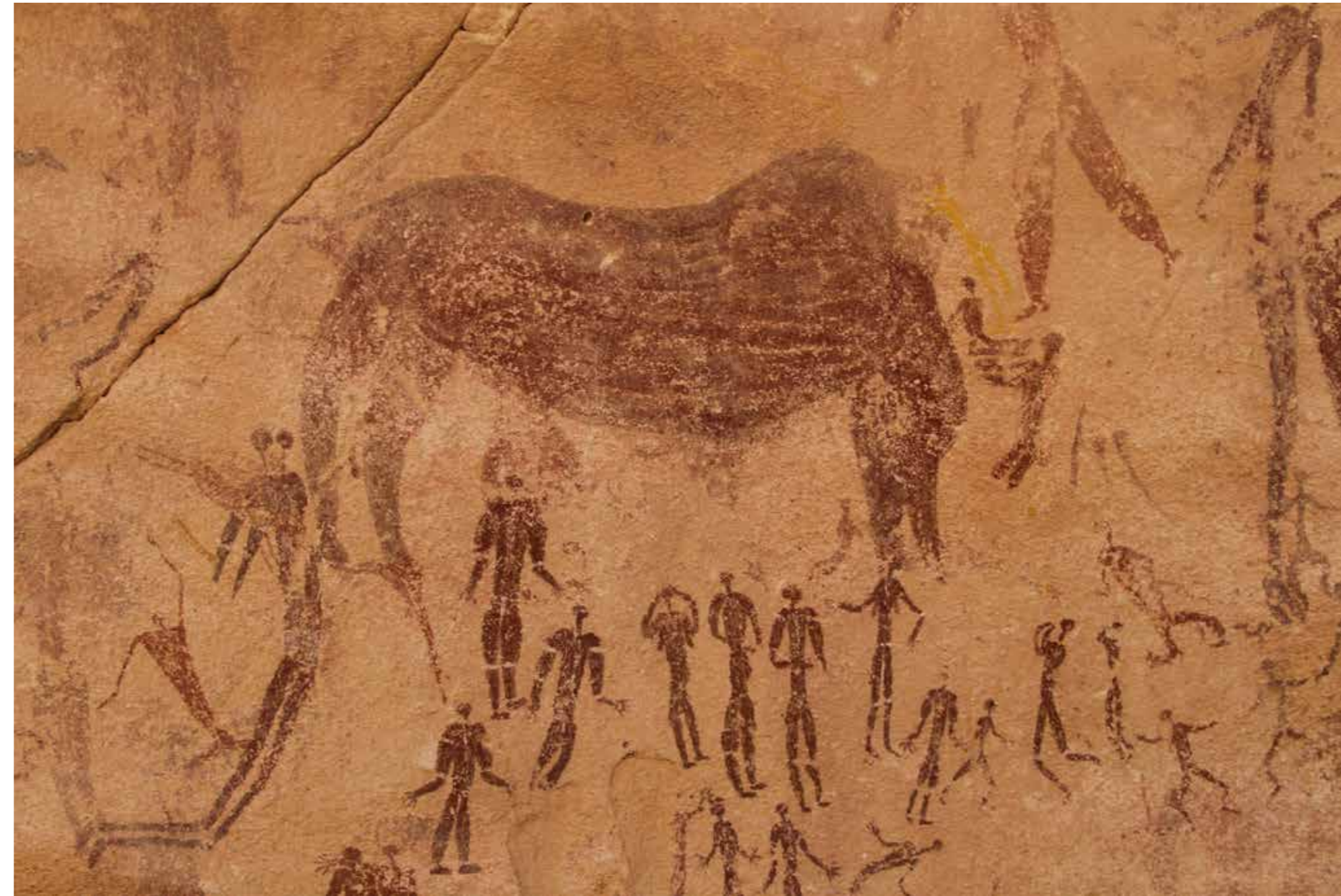
År 2002 hittades drygt tio kilometer från grottan ett ny dito med minst femtusen neolitiska klippmålningar som föreställer djur och rovdjur som saknar huvud. Grottan kallas för Cave of Beasts (bestarnas grotta).

Klippmålningarna i Gilf Kebir, som omfattar människor och identifierbara djurarter, är mycket gamla och svåra att åldersbestämma. För 12 000 år tillbaka var området en likadan öken som idag, men blev till en grönskande savann för 10 500–9000 år sen tack vare rikliga monsunregn. Det var under den tiden som klippmålningarna skapades av jägare och samlare. Monsunregnen avtog för 7300–5500 år tillbaka, för att till slut helt upphöra, och befolkningen drog österut till Nildalen.

Prinssi Kamal (1874–1932) was a passionate desert traveller who gave up the crown because of his passion. Prince Kamal's last desert expedition, in the summer of 1932, was accompanied by Count László Almásy from Hungary. He found a cave on the plain of Gilf Kebir, the walls of which were painted with human figures that seemed to depict people swimming. Almásy called it the "Cave of Swimmers".

More rock paintings and drawings have been found later. In 2002, about ten kilometres from the Swimmers' Cave, a rock trench was found with more than 5,000 human and animal figures. The cave is known as the Cave of Beasts because of the drawings of mystical headless beasts.

Gilf Kebir's rock art is very old, but accurate timing is difficult. The eastern parts of the Sahara 12,000 years ago were the same type of dry desert as they are today but the rains in the Green Sahara era made the area a lush savannah about 10,500 to 9,000 years ago. At the time, the area was home to hunter-gatherers who painted their daily lives but most likely their belief world on rock walls. The monsoon rains started to decrease 7,300–5,500 years ago, and as they stopped altogether, the ensuing drought forced people to leave. They moved east and settled the Nile region, starting an era of the pharaohs, around 3,500 BC. Most of the rock art depicts clear and identifiable human and animal figures.

© Päivi Arvonen

© Päivi Arvonen

Läntisen aavikon yllättäjiä ovat myös akasiapuut, erityisesti kierreakasiat (*Acacia tortilis*), joita kasvaa kuivuneissa joenuomissa. Akasiansiemen vaatii juurtuakseen sadetta kolmena perättäisenä vuonna. Jokainen akasiapuu aavikolla on lähes ihme, sillä sadetta saadaan kymmenien vuosien välein. Akasian ikää ei voi määrittellä vuosirenkaista vaan ikä on selvitettävä mittaamalla radiohiilen määrä puun sisällä. Vanhimmat tutkitut akasiapuut ovat olleet yli 300 vuotta vanhoja.

Gilf Kebirin alue on nyt turvallisuussyistä suljettuna. Syvän aavikon matkoihin erikoistunut saksalaisegyptiläinen Dabuka New Horizons -yritys tekee tällä hetkellä matkoja muun muassa Läntisen aavikon keitaille ja palaa Gilf Kebirin matkoihin heti turvallisuustilanteen salliessa.

Päivi Arvonen osallistui ainoa pohjoismaalaisena valokuvaajana Kamal Expedition -tutkimusmatkalle keväällä 2014 ja lienee ainoita Gilf Kebirin tasangolla matkustaneita suomalaisia valokuvaajia.

Av säkerhetsskäl är Gilf Kebir-området för tillfället stängt för allmänheten. Den tysk-egyptisk researrangören Dabuka New Horizons gör resor djup in till oaserna i Västra öknen och återupptar besöken i Gilf Kebir genast när säkerhetes situationen det medger.

En botanisk intressant art i Västra öknen är akaciaträdet *Acacia tortilis* som växer i uttorkade flodbäddar (vadis). För att ett acaciafrö ska kunna gro och rota sig krävs regn tre år i rad, som är sällsynt. Därför är varje acaciaträd ett under eftersom det kan gå tio år mellan regnen. De äldsta acaciaträden i området är mer än trehundra år gamla.

Acacia trees are a surprise that the Western Desert offers, especially the umbrella thorns (*Acacia tortilis*) that grow in dry riverbeds. To take root, an acacia seed requires rain on three consecutive years. Every acacia is a bit of a miracle. Rain in the Western Desert can be years, even decades apart. The age of an acacia tree cannot be determined on its annual growth rings, they must be radiocarbon dated. The oldest tree measured was over 300 years old.

The Gilf Kebir area is now closed for security reasons. Dabuka New Horizons, a German-Egyptian company specializing in deep desert travel, is currently making trips to Western Desert oases, among other places, and will return to Gilf Kebir as soon as the security situation allows.

Päivi Arvonen was the only Nordic photographer to take part in the Kamal Expedition in spring 2014 and is probably the only Finnish photographer to have travelled on the Gilf Kebir plateau.

© Päivi Arvonen

Päivi Arvonen asui Egyptissä vuosina 2004–2016 ja on kuvannut luontoa Egyptin ja Lähi-idän maiden lisäksi muun muassa Intiassa, Thaimaassa, Australiassa, Uudessa-Seelannissa ja Keniassa sekä Suomessa etenkin Kainuussa ja Koillismaalla. Hänellä on ollut kymmeniä valokuvanäyttelyitä Suomessa ja maailmalla.

Arvonen työskentelee valokuvaajana, viestintäyrittäjänä ja vapaana kirjoittajana. Hän on 20 vuoden aikana tuottanut artikkeleja ja kuvia Suomen johtaville mediataloille.

Arvonen vetää myös karhusafareita Kuhmossa ja kuvausmatkoja muun muassa Keniaan.

Lisätietoja, yhteystiedot sekä valokuvavedosten ja -taulujen verkkokauppa löytyy verkkosivuiltani.

Päivi Arvonen är kommunikationsföretagare, fotograf och frilansskribent. Hon bodde i Egypten 2004–2016. Förutom i Mellanöstern har hon fotograferat natur i Indien, Thailand, Australien, Nya Zeeland och i Kenya. I Finland fotograferar hon helst i Kajanaland. Hon arrangerar fotoresor till Kenya och till björnarna i Kuhmo. Hon är en flitig utställare både hemma och utomlands.

www.timantti-idea.net

Instagram: www.instagram.com/paiviArvonen

English website: www.diamond-idea.com

Päivi Arvonen

Päivi Arvonen lived in Egypt from 2004 to 2016 and has photographed nature not only in Egypt and the Middle East, but also in India, Thailand, Australia, New Zealand, and Kenya, as well as in Finland, especially in Kainuu and the Northeast. She has had dozens of photo exhibitions in Finland and around the world.

Arvonen works as a photographer, communications entrepreneur, and freelance writer. For 20 years, she has produced articles and pictures for leading media houses in Finland.

Arvonen leads bear safaris in Kuhmo and photo trips to i.a. Kenya.

For more information, contact information and online store for photo prints please visit my website.

Pinnan tasolla

Katja Ronkainen

Eläinten kuvaaminen niiden kanssa samalla tasolla päästää katsojan kurkistamaan niiden elämään uudenlaisen ikkunan kautta. Mutta kuinka päästä lähelle vedessä tai vesirajassa oleskelevaa lintua tai nisäkästä niin, että kuvien taustalla olisi muuta kuin avoin vesi? Ratkaisu on kellukoju. Pääsin tutustumaan lintujen kuvaamiseen MrJan Gearin kelluvasta piilokojusta ensimmäistä kertaa muutama vuosi takaperin Liettuassa. Kellukoju koostuu ilmalla täytettävästä u-kirjaimen muotoisesta lautasta, johon kamera kiinnitetään sekä lautaa päälle tukkepien avulla levitettävästä teltasta. Kuvaaminen tapahtuu vedestä käsin, kuvaaja menee kuivapuvun ja lämpimän vaatetuksen turvin veteen ja liikkuu kujan avulla haluamaansa suuntaan.

I Nemunasdeltat

En bild känns mera naturtrogen om man lyckas fotografera djur och fåglar på den nivå de befinner sig. Men hur kommer man åt fåglar i vattenmiljöer så att inte bara vatten utgör bakgrunden?

Lösningen är ett flytande gömsle.

För några år sedan fick jag för första gången prova på fågelfotografering från vattennivå med ett MrJan Gear-tillverkat flytande gömsle i Nemunas deltat Litauen. Gömslet består av en uppblåsbar u-formad flotte som är täckt av en tältduk.

At water level

Photographing animals at their level gives us a new kind of a window into their lives. But how do you get close to an animal in the water so that the background is more than just water? The solution is a floating photo hide. I had an opportunity to experiment MrJan Gear's floating hide a few years ago in Lithuania. The photographer goes into the water with a dry suit (with plenty warm clothes underneath), concealed under an inflatable tent hide with a u-shaped front structure, much like the bow of a boat, and half-walks, half-swims in the water with the hide.

© Katja Ronkainen

Nemunaksen suistoalue Liettuassa on kansainvälisesti tunnettu lintuparatiisi, sen kautta muuttaa suuri määrä lintuja ja alueella tavataan vuosittain myös useita harvinaisia lajeja. Vietin ensimmäisen matkaviikkoni tutustuen alueeseen ja kellukojukuvaukseen huhtikuun alussa, jolloin kevätmuuton piti olla kiivaimmillaan. Säiden suhteen viikko muodostui kuitenkin haasteelliseksi, kevään eteneminen otti takapakkia ja useimpina päivinä taivaalta tuli vettä monenlaisissa olomuodoissa. Valot olivat vähissä ja olosuhteet tuulisen, kylmän kelin takia haastavat.

The Nemunas estuary in Lithuania is an internationally known bird paradise on a migration route for a large number of birds. Several rare species are spotted every year. My first week of exploring the area and getting introduced to floating hide photography was in early April. Spring migration was supposed to be at its peak but the weather was bad; spring took a step backwards and on most days water poured down on us in some form or another, chased by hard-blowing, cold winds. The elements were not conducive to photography.

Fotografering sker från vattnet och det gäller för fotografen att ha varma kläder under torrdräkten; flotten används för styrning fram till motiven.

Nemunäs deltaområde i Litauen är ett internationellt känt fågelparadis och flyttfågellokal. Stora fågelmängder flyttar genom deltat och varje år, med många sällsynta arter påträffade.

Min första fotovecka var inplanerad i början av april, när vårflyttningen normalt är som mest intensiv. Tyvärr var vädret uruselt med regn och hårda vindar, dessutom var ljuset dåligt och fotograferingen var utmanande.

Heinäkuun lopulla ajoin Nemunakselle uudelleen, ja matka taittui reilussa vuorokaudessa Vieremältä Liettuuan. Kuvausryhmämme matkasi majoituksesta kuvauskohteeseen kumiveneellä kahdesti vuorokaudessa; hämärässä ennen auringonnousua ja toisen kerran illalla ennen auringonlaskua. Tällä reissulla päivät olivat helteisiä ja huhtikuun vähäiset valot korvautuivat upeilla aamuilla ja illoilla. Vedessä olimme noin nelisen tuntia kerrallaan. Uni viikon aikana jäi vähiin mutta kokemus oli unohtumaton ja koukuttava. Kun kellukojun avulla oppii liikkumaan rauhallisesti ja hitaasti, päästävät linnut lähelle. Useasti ne istuskelevat kojun katolla, eivätkä siis pelkää kapistusta lainkaan.

Islutet av juli återvände jag på nytt; det tog ett dygn att köra från hemmet i Vierumäki i Kajanaland till Nemunasdeltat i Litauen.

Med gummibåt tog vi i fototeamet oss två gånger om dagen ut till fotograferingsstället. I gryningen innan soluppgången, och igen på kvällen före solnedgången. Vi var i vattnet i ungefär fyra timmar åt gången. Nu var dagarna varma och sköna och vårens dåliga fotoväder ersattes av underbara morgnar och kvällar.

Det blev inte mycket till sömn under veckan men upplevelsen var oförglömlig och beroendeskapande. När man väl lärde sig att röra sig lugnt och långsamt med hjälp av detta flytande gömsle kommer man fåglarna nära. Ofta satt de på tältaket, helt orädda för flytetyget.

At the end of July I was in Nemunas again. Together with my fellow photographers we commuted from the accommodation to the location by a small dinghy twice a day; at dusk before sunrise and again in the evening before sunset. Contrary to the spring trip, the days were now hot and full of wonderful light in the mornings and evenings. We were in the water for about four hours at a time. The week was marked by sleep deprivation but the experience was absolutely unforgettable and most addictive. As I was moving calmly and slowly under the cover of the floating hide, the birds let me get close. They would even sit on top of the hide, not in the least afraid of the contraption.

Viimeisenä Liettuanmatkan iltanani pääsin kuvaamaan tiiranpoikasten ruokintaa auringonlaskua vasten. Yhdyskunta koostui monista eri tiiralajeista ja siinä oli satoja yksilöitä. Linnut pesivät laajan ulpukkalautan päällä. Hivuttauduin hitaasti keskemälle mattomaista lauttaa, kohti yksinään sivummalla seisoskelevaa mustatiiran poikasta. Tiheässä ulpukkakasvustossa kasvien varret kietoutuivat jalkojen ympärille tehden liikkumisesta hankalaa. Valon kannalta parhaassa paikassa vesi oli syvää, jouduin varvistelemään ja pitämään käsiäni haastavassa asennossa ylettyäkseni kuvaamaan. Odotuksesta tuli pitkä, useiden tuntien mittainen. Yritin saada kasvustoja poljettua jalkojeni alle jaksakseni seistä rennosti ja liikkumatta. Kerran tunsin voimakkaan töytäisyn reidessäni ja muistin kuulleen kuvaajakollegoilta suurikokoisista uteliaista kaloista, jotka saattoivat tulla tuuppimaan kojuun piiloutunutta kuvaajaa.

Häckningskolonin bestod av flera olika tärnarter med ett hundratal individer. Under min sista kväll i Litauen försökte jag fotografera matande tärnor mot solnedgången. Tärnorna häckade på en stor och tät flotta av näckrosor och sakta tog jag mig in mot mitten, mot en ensam tärnunge. Men växternas stjälkar trasslade sig runt benen och det var svårt att röra sig. Där ljuset var som bäst var vattnet djupt. Jag var tvungen att stå på tårna och sträcka händerna i en besvärlig position för att få ungen i sökaren.

Det blev en flera timmar lång väntan. Jag försökte få växtligheten trampad under fötterna för att kunna stå avslappnad och orörlig. En gång kände jag en stark knuff på låren och mindes hur fotografer hade berättat om stora fiskar som nyfiket kommer och kollar in fotografernas ben som smyger omkring i deras undervattensvärld.

On my last evening, I got to photograph tern chicks against the sunset as they were being fed. The tern colony, consisting of many different species and hundreds of individuals, nested on a large colony of yellow water-lilies. Slowly I made my way into the midst of the lilies, toward a black tern chick standing on its own apart from the main crowd. The lily stems formed a dense underwater jungle, wrapping themselves around my legs and making movement rather difficult. Where I found the best spot for the light, the water was so deep that I had to stand on my toes and stretch my arms in an awkward position to shoot. It was the beginning of an hours-long wait. I stamped the vegetation under my feet to make myself a cushion to stand on, to be relaxed and motionless. Once I felt something bump hard against my thigh and remembered the other photographers talk of large fish that come poking a photographer underwater.

Muutaman kerran poikanen sai ruokalähetyksen mutta kuvissa lintujen päät jäivät siipien taakse tai ne olivat muutoin huonossa asennossa. Hämmästelin kuinka tiiravanhemmat pystyivät tunnistamaan oman poikasensa kutsuääneen välillä korviahuumaavaksi yltyvän metakan keskeltä. Aurinko laskeutui kohti horisonttia ja aloin jo ajatella, että jäisin ilman kunnollista kuvaosaalista. Viimein onneni kääntyi. Parhaiden iltavalojen aikana sain kuvattua useita ruokintatilanteita, joissa lopulta kaikki tavoitteeni täyttyivät.

Några gånger blev tärningen matad, men antingen skymdes deras huvuden av vingar eller så befann de sig i en dålig fotovinkel.

Jag blev förvånad över hur de vuxna kunde känna igen sina ungar mitt i denna öronbedövande kakafoni.

Solen höll på att gå ner och jag började oroa mig för att jag helt skulle bli utan en enda ordentlig bild. Till slut vände lyckan och i bästa kvällsljus kunde jag till slut fotografera flera matningssituationer där alla mina mål uppfylldes.

My tern chick received food a couple of times but the birds' heads were always behind the wings or they were otherwise in a bad position. I was amazed how the tern parents were able to identify the calls of their offspring in the middle of the deafening chaos and cacophony. The sun was fast descending, and I was starting to fear that I would not be getting any good pictures but finally, with several good feeding situations in the best evening lights, my luck turned and I got what I had set out to get.

© Staffan Widstrand

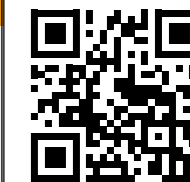
Katja Ronkainen

Katja Ronkainen on maalle muuttanut suurkaupungin kasvatti, luonnosta ammentava eräopas-luontoyrittäjä-valokuvaaja. Sitkeä selviytyjä, joka haluaa edistää ihmisten positiivista luontosuhdetta, ja taistella luonnollisen elinympäristömme säilymisen ja suojelun puolesta. Erämaata rakastava sosiaalinen erakko, joka toivoo kuvillaan voivansa antaa ihmisille kosketuksen luontoon.

Ursprungligen från Helsingfors, Katja Ronkainen flyttade till landet och växte till en naturguide-entreprenör-naturfotograf. Hon vill främja positiva förändringar i människors relationer till naturen, både vårda och skydda den naturliga omgivningen. En social eremit förälskad i vildmarken som hoppas med sina bilder kunna ge människor en stund i naturen.

<https://www.perukassa.fi>

katja.ronkainen@perukassa.fi

Helsinki-born Katja Ronkainen moved deep into the country and became a nature guide / entrepreneur / nature photographer who draws her strength from nature. She yearns to encourage people into loving relationships with nature, and to protect and care for the natural environment. A social hermit in love with the wilderness who hopes that her pictures give people a moment in nature.

Poimintoja

Jaakko Ruola

Suomalainen maisema -projekti

Itsenäisen Suomen satavuotisjuhlavuoden läheksessä Ammattiluontokuvaajat päätti juhlistaa tapahtumavuotta nostamalla katseiden kohteeksi suomalaisen maiseman. Julkaisemalla neljän teoksen kirjasarjan *Suomalainen maisema* ja järjestämällä kaikille avoimen valokuvakilpailun *Minun maisemani*, halusimme osoittaa suomalaisille, miten kauniita ja monipuolisia ovatkaan kotimaamme maisemat. Kirjasarjan toteutimme yhdistyksemme jäsenten ottamalla maisemakuvilla, kun taas *Minun maisemani* valokuvakilpailuun kutsuimme mukaan kaikki aiheesta kiinnostuneet kansalaiset.

Plock ur föreningens verksamhet

Inför firandet av Finlands hundraåriga självständighet 2017 beslöt Finlands Yrkesnaturfotografer r.f./SAL att uppmärksamma det finländska landskapet med ett antal projekt. En bokserie som presenterande fyra landskapsdelar förverkligades åren 2014–2017 för att vara tillgängliga under jubileumsåret 2017 och fototävlingen *Mitt landskap* arrangerades.

I bokprojektet användes medlemmarnas egna bilder medan fototävlingen var öppen för alla intresserade.

Reflections upon a project: "Finnish landscapes"

As the centenary of independent Finland was approaching, the Professional Nature Photographers decided to celebrate the anniversary by highlighting the Finnish landscape. By publishing a four-book-series called *The Finnish Landscape* and organizing an open photo competition *My Landscape*, we wanted to show Finns how beautiful and diverse our landscapes are. The books were made with landscape photos taken by the members of our association, while we invited all interested citizens to the *My Landscape* Photo Contest.

SUOMALAINEN
MAISEMA
VUOSISADAN KIRJASARJA

ITSENÄISEN SATAVUOTIAAN SUOMEN MAISEMAT AMMATTILUONTOKUVAAJIEN KUVINA

MAISEMA MAISEMA MAISEMA MAISEMA

MINUN
MAISEMANI
VUOSISADAN VALOKUVAKILPAILU

OSALLISTU VERKOSSA JA IKUISTA OMA MIELIMAISEMASI
JA TULE MUKAAN ONNITTELEMAAN 100-VUOTIASTA ITSENÄISTÄ SUOMEA

www.minunmaisemani.fi

DOCENDO
Ammattiluontokuvaajat

Suomi
Finland
100

© Jussi Leppänen

Suomalainen maisema -kirjasarja

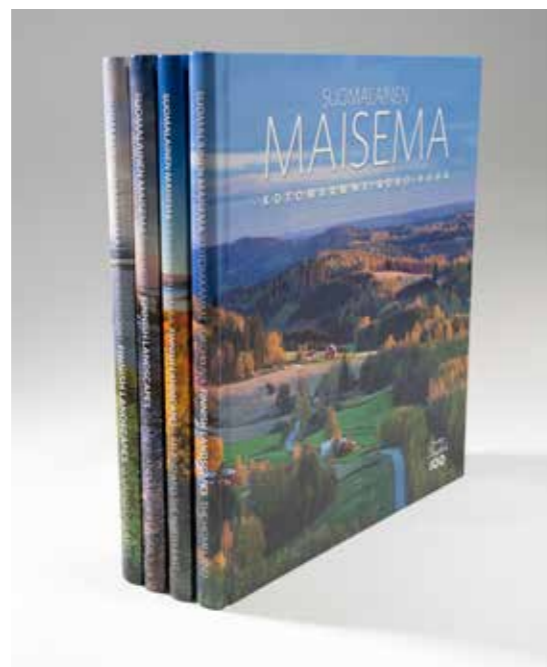
Neliosainen kirjasarja toteutettiin vuosina 2014–2017. Kirjojen teemat olivat Järvien Suomi, Saaristo, Lappi ja Koillismaa sekä Kotomaamme koko kuva. *Suomalainen Maisema* -hankkeemme, johon kuuluivat sekä kirjasarja että valokuvakilpailu, hyväksyttiin osaksi virallista Suomi 100 ohjelmaa ja sen myötä saimme oikeuden käyttää aineistossamme ja viestinnässämme Suomi 100 yhdessä -logoa.

Bokserien omfattade Insjöfinland, skärgården, Lappland/Nordöstra Finland samt en sammanfattande del om hemlandet.

Båda projekten godkändes som officiella Finland 100-programinslag med rätt att använda logon Suomi Finland 100 i allt material.

Finnish landscape book series

The four-part series was made in 2014–2017. The four themes were the lakes, the archipelago, Lapland and the Northeast, and our land. This project, including both the book series and the photo competition, was accepted as part of the official Finland 100 Programme, giving us the right to use the official Finland 100 Together logo in our material and communication.

© Jussi Leppänen

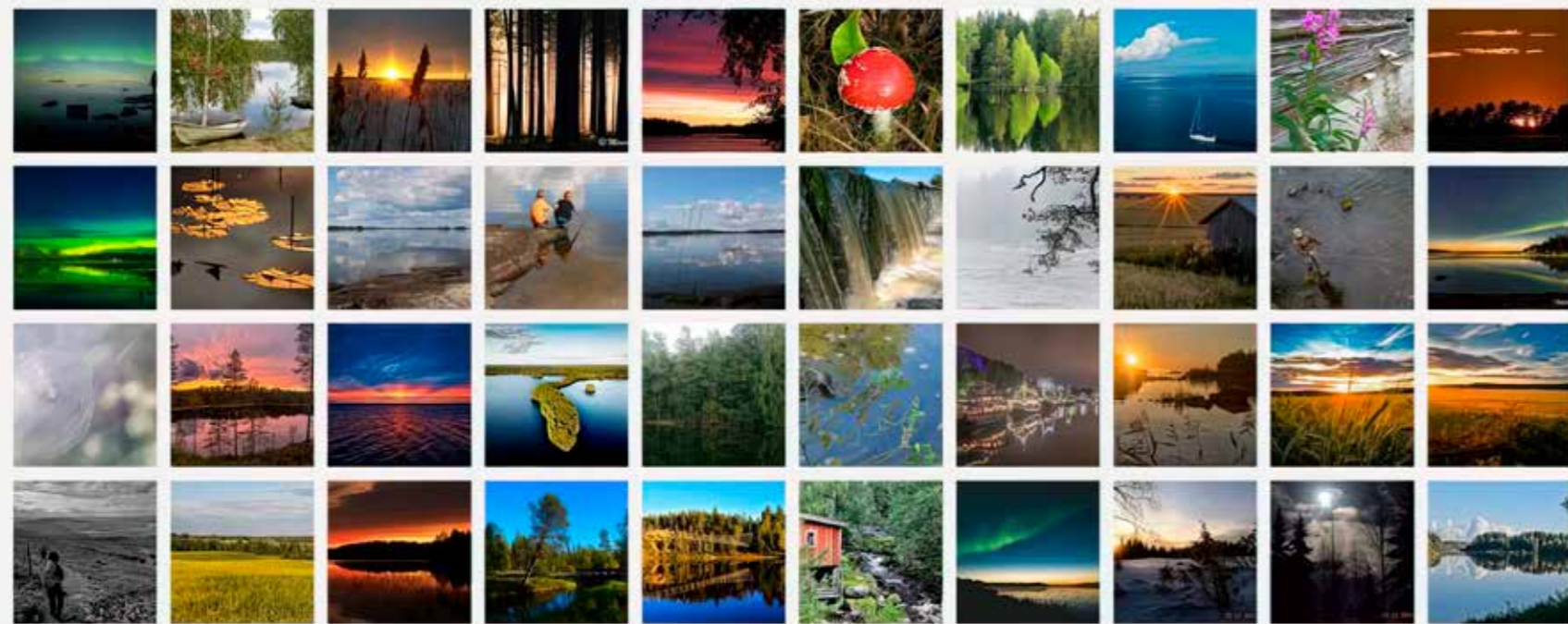

© Jussi Leppänen

Suomi
Finland
100

Kaikki kuvat

1 2 3 ... 865

Seuraava

Minun maisemani valokuvakilpailu

Vuonna 2017 panostettiin vahvasti *Minun maisemani* valokuvakilpailuun, joka verkkototeutuksen myötä sai paljon osallistujia ja jolla TV-näkyvyyden myötä myös jäsenkuntamme ja yhdistyksemme sai lisää tervetullutta julkisuutta.

Kilpailun aiheena oli suomalainen maisema ja ideana oli tuoda kaikille suomalaisille mahdollisuus onnitella satavuotiasta itsenäistä Suomea omalla mielimaisemallaan. Kilpailun toteutus oli kokonaan verkossa, kuvat ladattiin kilpailusivulle suoraan ja kuvaajilla oli myös mahdollisuus jakaa kuviaan sosiaalisessa mediassa.

Kilpailu käynnistyi tammikuun alussa ja kesti 10 kuukautta, jonka aikana kaikkien kilpailukuukausien päätteeksi erikseen valittu kuukausikohtainen kilpailutuomari valitsi kunkin kuukauden 10 parasta suomalaista maisemakuvaa. Tuomarin valitsemien voittajien lisäksi kilpailu nosti esille eniten ääniä saaneita kuvia joka kuukausi ja kilpailun päätteeksi.

Kuukausikilpailujen tuomareina toimivat yhdistyksen jäsenet.

Kilpailun voittajat julkaistiin joka kuukausi YLE:n Ykkösen aamu-tv:ssä, jossa kunkin kuukauden tuomari kävi voittajat läpi arvosteluperusteineen.

Kilpailu oli menestys ja saavutti heti suuren suosion. Kuvaajia oli mukana 7594 ja kuvia kaikkiaan 43 904. *Minun maisemani* -kilpailu olikin osallistuja- ja kuvamääriltään maailman suurimpien luontokuva-kilpailujen kolmen kärjessä. Yleisöäänestyksessä kilpailun kuville annettiin yli miljoona ääntä ja verkkosivuilla katseluita oli yli 2 miljoonaa.

När bokserien var klar satsades stort på fototävlingen som blev en stor medieframgång. Idén var att ge alla fotograferande medborgare en möjlighet att lyckönska självständigheten med bilder från det egna själslandskapet.

Tävlingen som försiggick under tio månader arrangerades helt och hållet på nätet och bilderna fick också användas i sociala medier. Som domare fungerade föreningens medlemmar. Varje månad valdes en vinnare bland månadens tio bästa bilder, och dessutom utsågs den bild som fått flest röster på nätet. Varje månadsvinnare presenterades i direktsändning på teve (YLE:s morgonteve) där månadens utsedda domare i detalj gick igenom motiveringen till vinnarbilderna ifråga. Tävligen var från början en framgång och sammanlagt 43 904 tävlingsbilder lämnades in av 7594 personer. Mer än en miljon publikröster gavs och mer än två miljoner klickade fram tävlingens nätsidor. Som helhet blev *Mitt landskap* en av världens tre största naturfototävlingsarrangemang.

My landscape photo contest

The contest in 2017 was executed online gaining a lot of attention and entries, and together with coverage on national TV, our members and association gained more publicity.

The theme in the competition was the Finnish landscape. The idea was to give every Finn the opportunity to congratulate the hundred-year-old, independent Finland with their favourite landscape. The competition was online, the images were uploaded directly to the competition page, and everyone had the opportunity to share their images also on social media.

The competition started in January and lasted 10 months. At the end of each month a judge selected the top 10 Finnish landscapes. Also, every month, as well as at the end, the competition highlighted the pictures that got the most votes.

The winners of the competition were announced every month on morning TV, where the judge presented and reviewed the winners.

The competition was a success and immediately gained great popularity. There were 7,594 photographers and a total of 43,904 images. The *My Landscape* competition was in the top three of the world's largest nature photography competitions in terms of number of participants and images. In the public vote, more than a million votes were cast and there were more than 2 million views on the website.

Suomalainen maisema –projektin merkitys

Suomen luonto ja maisemat ovat ammattiluontokuvaajille sekä inspiraation että tulon lähteitä. Arvostamme ja kunnioitamme luontoa ja teemme työtä sen hyväksi, että kansalaiset ja päättäjät oivaltavat, miten onnellisia saamme olla luonnostamme ja vaihtelevista maisemistamme ja ymmärtävät, että pitämällä hyvää huolta luonnosta ja maisemista, pidämme hyvää huolta myös omista elinoloistamme.

Omalta osaltaan projektimme nosti suomalaisten tietoisuutta omista maisemistaan ja luonnostaan ja tietoisuus on tärkein tekijä, kun halutaan nostaa luonnon ja maisemien arvostusta.

Jäsenten aktiivisuus on kaikkien yhdistysten toiminnan ydin. Suomalainen maisema- projektissamme oli mukana lähes 75 prosenttia yhdistyksen jäsenistä. Suomen ammattiluontokuvaajat näkyi ja kuului hyvin ja meidät huomattiin projektimme kestäessä laajalti.

För Finlands yrkesnaturfotografer är den finska naturen både en inspirations- och inkomstkälla. Medlemmarna i föreningen högaktar naturen och gör allt för att via sina bilder i olika sammanhang få beslutsfattare och vanliga medborgare att inse värdet av en oexploaterad natur.

Vårt projekt i anslutning till självständighetsfirandet gjorde sitt för att höja allmänhetens medvetenhet om värdet av landets omväxlande naturlandskap som är en stor källa till varje medborgares välbefinnande. Kunskap och insikt är en grundsten för att kunna försvara naturvärden.

Kärnan i varje förening är medlemmarnas aktivitet. I detta landskapsfotoprojekt deltog sjuttiofem procent av föreningens medlemmar.

Finlands Yrkesnaturfotografer syntes, hördes och uppmärksammades under de år projektet pågick.

The significance of the Finnish landscape project

Finnish nature and landscapes are a source of both inspiration and income for professional nature photographers. We value and respect nature and work to ensure that citizens and policy makers realize how grateful we should be for our nature and our varied landscapes, and that they understand the need to take good care of nature and landscapes, also for our own sake.

This project helped Finns see their own landscapes and nature as valuable. Awareness is the key to raising the value of nature and landscapes.

Almost 75 percent of the members of the Professional Nature Photographers got involved in the Finnish landscape project, which in turn lent visibility and attention to the professional nature photographers in Finland during the full length of this project.

© Jaakko Ruola

Jaakko Ruola

Jaakko Ruola on tehnyt elämäntyönsä yritys-elämän palveluksessa. Eläkkeelle jäätyään hän on keskittynyt valokuvaamaan Saaristomerta. Kuvillaan ja videoillaan hän pyrkii vaikuttamaan Saaristomeren puhtaasti tulevaisuuden puolestapuhujana. Juuri nyt on se hetki, momentum, jolloin kuvaa, videota, ääntä ja tekstiä yhdistämällä voidaan voimakkaasti vaikuttaa ihmisten tunteisiin ja saada viesti perille. Tässä ”imussa” Jaakko haluaa olla mukana.

Jaakko Ruolas livsverk inom företagsvärlden byttes efter pensionering till fotografering. Hans huvudmotiv är Skärgårdshavet där han med sina bilder försöker verka för ett rent hav. För att nå ut och påverka människors känslor med sitt budskap kombinerar han stillbild med video, text och ljud. Just nu är tidpunkten rätt och i det ”suget” vill Jaakko vara en medaktör.

Jaakko Ruola has done his life’s work in the service of business life. After retiring, he has focused on photographing the Archipelago Sea. With his images and videos, he wants to influence and act as an advocate for a clean future. Right now, is the moment, the momentum, when combining image, video, sound, and text can strongly influence people’s emotions and get the message across.

www.ainutlaatuinensaaristomeri.fi

jaakko.ruola@kolumbus.fi

+358 400 317585

Suomen Ammattiluontokuvaajat SAL ry

Yrkesnaturfotografer i Finland SAL rf

Professional Nature Photographers of Finland SAL

Ammattiluontokuvaajan laatutakuu

Ammattiluontokuvaaja erottuu harrastajien kirjavasta massasta osaamisellaan. Ammattiluontokuvaajan tuottamiin kuviin ja palveluihin voi luottaa. Kuvat ovat paitsi tekniseltä laadultaan ja näkemykseltään omaa luokkaansa, mutta myös eettisesti kestäviä. Ammattiluontokuvaaja tietää mitä tekee ja ottaa työskentelyprosessissaan luonnon huomioon. Reiluin pelisäännöin otetut kuvat ovat niiden käyttäjälle turvallinen valinta.

Ammattiluontokuvaajan kuvat täyttävät muun muassa seuraavat kriteerit:

- Kuvat ovat ammattitaitoisesti otettuja ja laadukkaita
- Kuvaaja tuntee kohteensa ja niiden erityispiirteet sekä rajoitukset
- Kuvausprosessissa on huomioitu eettisyys ja luonnonsuojelun näkökohdat
- Kuvaajalla on täydet oikeudet kuviensa sisältöön
- Tuloksena monin tavoin vaikuttava luontokuva

Ammattiluontokuvaajien logo kertoo kuvaajan täyttävän korkealle asetetut vaatimukset ja olevan siten turvallinen valinta yhteistyökumppaniksi.

Yrkesnaturfotografens kvalitetsgaranti

Via sitt kunnande skiljer sig yrkesnaturfotografen från den breda massan av hobbyfotografer. Naturbilder, -filmer och -tjänster producerade av yrkesnaturfotografer kan man lita på. Förutom att bilderna beträffande kvalitet och visuellt uttryck är i en klass för sig, är de också estetiskt hållbara. En yrkesnaturfotograf tar alltid hänsyn till naturen i sitt arbete, därmed är slutprodukterna ett tryggt och säkert val.

Yrkesnaturfotografens bilder fyller bland annat följande kriterier:

- Bilderna är yrkesmässigt tagna och håller hög kvalitet
- Fotografen känner sina fotoobjekt, deras särdrag och begränsningar
- Fotografen tar i sitt arbete hänsyn till naturskyddsaspekter och etik
- Fotografen har fulla rättigheter till sina bilder och deras innehåll

Yrkesnaturfotografernas logo är en garanti för högt ställda kvalitetskrav och indikerar ett tryggt val av samarbetspartner.

Professional nature photographer quality guarantee

The key to quality and efficiency is in the commitment, skills and competence presented by the professional nature photographer. Images and services are provided reliably, in high technical quality, with creative vision and ethical consideration. The professional nature photographer is fluent in their craft. They know how to work in nature and with wildlife without risk to either. Images produced by fair and ethical means are a safe choice for the user.

Images by a professional nature photographer meet the following criteria:

- The images are professionally taken and of high quality
- The photographer knows their subject and the subject's special features and limitations
- Ethics and conservation considerations are assessed
- The photographer has full rights to the image content
- The resulting image is effective in many ways

The professional nature photographer logo is an assurance that the photographer fulfils the criteria and presents them as a reliable partner.

Selkämeren kansallispuisto

Raimo Sundelin

Luontokuva on edelleen todistusvoimainen tapa näyttää olemassa olevia asioita. Näin on varsinkin kun voi esittää monipuolisen ja pitkän ajallisen sarjan aiheesta, tai alueesta kirjallisen tai sanallisen kerronnan tueksi.

Sain olla mukana kuvineni Selkämeren kansallispuiston koko valmistelun ajan monin kuvaesityksin alueen luonnosta ja kulttuurista aluetta kattavimmin valokuvananeena.

Aloitetta tukevat kuvaesitykset päättäjille, useampaa ympäristöministeriä myöten, viranhaltijoille ja suurelle yleisölle uskoakseni avarsivat ja auttoivat asiaa osaltaan.

Fotografiet har fortfarande ett stort bevisvärde vid dokumentation av värdefull natur, speciellt om bildmaterialet stöds av substans text och omfattar en lång tidsperiod. Under hela tillblivelsen av Bottenhavets nationalpark deltog jag aktivt med bildföredrag om områdes natur- och kulturvärden där olika myndighetspersoner, beslutsfattare, ministerier och en stor allmänhet utgjorde publiken. De bilder som jag under många decennier tagit i skärgårdsområdet – påverkade slutresultatet: en ny nationalpark etablerades.

Bothnian Sea National Park

Nature photography is still an authentic way to show existing things. This is especially true when one can present a varied and long-term series on a topic, or an area to support written or oral narration. As someone who had been photographing the nature and cultural heritage of the region most extensively, I was a natural part of the entire process of preparing for the Bothnian Sea National Park. Given in support of the initiative, my talks and slideshows for the decision-makers, including several environment ministers, officials and the general public, I believe, helped visualize the initiative and make the abstract actual.

© Raimo Sundelin

© Markus Varesvuo

Linnuston suojelu

Markus Varesvuo

Järjestöt, jotka tekevät työtä luonnon hyväksi, tarvitsevat kuvia viedäkseen ajamiaan asioita eteenpäin. Olen parin vuosikymmenen ajan myynyt kuvia sellaisille linnuston suojelua edistäville tahoille kuten Birdlife Suomi, Komitee gegen Vogelmord (Saksa) ja Vogelwarte (Sveitsi), sekä lukuisiin erilaisiin projekteihin julkisille toimijoille ja kansanjärjestöille eri puolilla maailmaa. Kuvan täytyy usein olla sekä vetoava että tieteellisesti tarkka ja todenmukainen; lisäksi sen täytyy olla vastuullisesti tuotettu. Sellainen vaatii ammattimaista osaamista valokuvaamisesta ja laaja-alaista kokemusta omasta kuvauskohteesta.

Fågelskydd

Organisationer som arbetar för naturskydd behöver bilder för att främja sin sak. Mina fågelbilder har i decennier använts av fågelskyddsorganisationer som Birdlife Finland, Komitee gegen Vogelmord (Tyskland) och Vogelwarte (Schweiz), samt i åtskilliga projekt för offentliga aktörer och icke-statliga organisationer runt om i världen. Bilderna måste ofta vara både tilltalande och vetenskapligt korrekta och sanningsenliga; dessutom skall de produceras på ett ansvarsfullt sätt. Sådant kräver professionella kunskaper om fotografi och grundlig erfarenhet i ämnet.

Bird Conservation

Nature conservation needs images. NGOs dedicated for bird protection such as Birdlife Finland, Komitee gegen Vogelmord (Germany) and Vogelwarte (Switzerland) have been using my bird pictures for nearly twenty years, as well as numerous conservation projects both public and in the third sector worldwide. They need pictures to advance their cause, pictures that are both appealing and scientifically accurate and truthful, not to mention responsibly created. This all requires professional knowledge of photography and solid experience in the subject itself.

Ainutlaatuinen Saaristomeri

Jaakko Ruola

Operaatio *Ainutlaatuisen Saaristomeren* sisällöstä vastaa ammattiluontokuvaaja Jaakko Ruola, joka on valjastanut pitkän yritysjohtajauransa opit ja kokemukset Saaristomeren hyväksi ja toteuttaa nyt tätä tuottamalla näyttäviä valokuvia ja videoita, joilla vaikutetaan päättäjiin ja tavallisiin kansalaisiin. Lapsuuden kesät Saaristomerellä Kustavissa ovat jääneet lähtemättömästi miehen mieleen. Onkiahvenet, kirkkaat vedet ja rakkolevien paukuttelu uintiretkillä: ne ovat kokemuksia, joita Jaakko toivoo myös lastenlapsiensa pääsevän kokemaan. Tunteet ohjaavat voimakkaasti ihmisten toimintaa ja päätöksiä. Kuvillani ja videoillani haluan koskettaa ihmisten herkkiä kohtia, huomatakseen, mitä olemme tekemässä ja jo tehneet ainutlaatuiselle merellemme ja luonnolle, joita ilman me emme tule toimeen.

Det unika Skärgårdshavet

För innehållet i projektet *Ainutlaatuinen Saaristomeri* (*Det unika Skärgårdshavet*) svarar yrkesnaturfotografen Jaakko Ruola i Åbo. Han använder erfarenheter från ett långt yrkesliv som företagsledare till godo för Skärgårdshavets miljö, att via kvalitativa videofilmer och fotografier försöka påverka beslutsfattare och allmänhet.

Med sina bilder vill han beröra människors känsliga punkter, att de ska förstå vad som håller på att ske med detta unika maritima ekosystem. Utan ett levande hav är vi förlorade.

Han önskar att hans barnbarn också ska kunna uppleva de rena vatten med blåstång och abborrar, som han själv minns från sina barndoms somrar vid havet, med simning och mete.

Han vet att människors verksamhet och beslut till stor del styrs via känslor och upplevelser.

The Unique Archipelago Sea

Professional nature photographer Jaakko Ruola is the man behind the content in the operation *Unique Archipelago Sea*. With decades of experience both in nature photography and in a long career as a CEO in the business world, he is now channelling all his skills and competence for the benefit of the Archipelago Sea. With appealing pictures and videos he wants to help convince decision-makers and the general public of the necessity to act for the Archipelago Sea. We depend on this sea and its nature for much.

Childhood summers in the Archipelago Sea in Kustavi are imprinted in his mind. Perch fishing; the clean, clear waters; popping bladderwrack on swimming trips – these are experiences that Jaakko hopes that his grandchildren will also get to have. “Emotions guide our actions and decisions. I want my pictures and videos to stir people into the realisation that we all contribute to the pollution in this unique sea and its nature. We must stop, for we risk losing so much.”

© Jaakko Ruola

Toimittajan pöydältä Från redaktörens bord From the editor's table

Håkan Eklund

Englanninkielisessä maailmassa olet joko *wildlife*-tai *landscape photographer*. Ensimmäinen on yleensä asiantuntijatasolla kiinnostunut linnuista ja eläimistä, jälkimmäinen on taiteellisesti tutkiva esteetikko, joka ei välttämättä pysty erottamaan kottaraista mustarastaasta. Suomeksi ja ruotsiksi nämä kaksi aihealuetta on niputettu yhteen, täällä olemme kaikki luontokuvaajia. Sinänsä se on ongelmallista, koska meillä ei ole enää sellaista luontoa, jota haluamme valokuvata.

Suomessa, jossa maa on helposti muokattavaa tasamaata, luonto on suurimmaksi osaksi tuotantomaismaa. Mutta tällainen luonto - avohakkuut, raivatut istutukset, harvennetut nuoret metsät, ojitetut suot, salaojitetut pellot tai sinilevällä peittyneet vedet - eivät voita valokuvakilpailuja.

On helppo ymmärtää, että amatöörivalokuvaaja houkuttelee eskapismi, joka johtaa postikorttikuvaukseen. Stressaavassa ja vaativassa arjessa valokuvaus on rentouttava harrastus, jossa kauniilla kuvilla on pääosa. Mutta luomme väärän kuvan todellisuudesta jos ammattiluontokuvaajakin keskittyy vain teknisesti täydellisiin ja kauniisiin kuviin, jotka on usein otettu kansallispuistoissa tai pienissä suojelluissa metsissä. Punaisten lajien luettelo kasvaa nopeasti suurtuotannon haittojen vuoksi.

den engelskspråkiga världen är man antingen en *wildlife*- eller en *landscape photographer*. Den förstnämnda är oftast intresserad och kunnig om fåglar och djur, den sistnämnda är en konstnärligt utforskande estetiker som inte nödvändigtvis kan skilja en stare från en koltrast. På finska och svenska har dessa två motivområden buntats ihop, här är vi alla naturfotografer. I sig är det problematiskt eftersom vi inte längre har kvar den natur vi helst vill fotografera.

I Finland, som är ett lättutnyttjat lågland, utgörs naturen till största delen av ett produktionslandskap. Men den typen av natur - kalhyggen, röjda planteringar, gallrad ungskog, utdikade myrar, täckdikade åkrar eller algförgiftade vatten - vinner ju inga fototävlingar.

Att amatörfotografer lockas till eskapism, som leder till vykortsfotografering, är lätt att förstå. I en stressig och krävande vardag är fotografering en avkopplande hobby. Det är vackra bilder som gäller.

Men om yrkesfotografer också lockas till att endast fokusera på tekniskt perfekta och vackra bilder - ofta tagna i nationalparker eller i små fragment av skyddad skog, skapar vi en förljugen bild av verkligheten. Listan med rödlistade arter växer snabbt, orsakad av den stordriftskultur som orsakar ekologisk utarmning.

In the English-speaking world, you are either a *wildlife*- or a *landscape photographer*. The former is usually interested and knowledgeable about birds and animals, the latter being an artistically exploratory aesthetician who cannot necessarily distinguish a starling from a blackbird. In Finnish and Swedish, these two motif areas have been bundled together, here we are all nature photographers. This is kind of problematic because we no longer have the nature we prefer to photograph.

In Finland, which is an easily exploited lowland, nature is mostly made up of a production landscape. But that kind of nature - clear-cut forests, young plantations, thinned forests, drained peatlands, or algae-poisoned water - does not win any photo competitions.

It is easy to understand that amateur photographers are attracted to escapism, which leads to postcard photography. In a stressful and demanding everyday life, photography is a relaxing hobby; they want to focus on beauty.

But if professional photographers are also attracted to focus only on technically perfect and beautiful images - often taken in national parks or in small fragments of protected forests, we create a deceitful picture of reality. At the same time the number of red-listed species is growing rapidly.

Kirjasta/Ur boken/From the book: Memories From the Forest (1990) by Hannu Hautala.

Kirjasta/Ur boken/From the book: Metsänhoidollisia toimenpiteitä (2009) by Ritva Kovalainen & Sanni Seppo.

Norske Naturfotografer/NN:n puheenjohtaja kirjoittaa kirjassa *Norsk naturfotografi - i et historiskt perspektiv* (Norjalainen luontokuvaus - historiallisessa perspektiivissä), että nykypäivän luontokuvaajien ei pidä näyttää vain kaikkea kaunista, vaan tuoda esiin myös luonnon uhkia. "Totuus on, että Norjassa ei ole juurikaan koskematonta luontoa", hän kirjoittaa. Ruotsissa Naturfotograferna / N on tehnyt vetoomuksen viranomaisille ja metsäyhtiöille, että Ruotsin tulee suojella viimeisiä vanhoja metsiään hakkuilta. Hieman yli kuukaudessa vetoomuksen oli allekirjoittanut 1 200 luontokuvaajaa 25 maasta sekä yhdeksän luontokuvaajien ja elokuvantekijöiden yhdistystä Euroopassa.

Missä ovat lehdistökuvaajamaisesti ajattelevat luontokuvaajat, jotka uskaltavat dokumentoida suomalaisen luonnon todellisuuden? Onko syynä ekologisen tiedon puute vai puuttuuko rohkeus? Tietenkään luontokuvayrittäjillä ei ole varaa joutua törmäyskurssille maanomistajien kanssa, mutta entä muut? Ehkä on aika luoda kokonaan uusi ympäristövalokuvaajien ryhmä, joka toimii kuin lehdistökuvaajat; ekologisesti suuntautuneita valokuvaajia, jotka työskentelevät ympäristötoimittajien kanssa dokumentoidakseen mitä luonnollemme tapahtuu.

Jokamiehenoikeuden ansiosta lähes kaikki Suomen metsät ovat peittäneet käytettävät robotyökset ja silloin. Metsänhoitoverkosto helpottaa metsien pääsyä.

Metsänhoitoverkosto, kesäkuu 2009

Ordföranden i Norske Naturfotografer/NN skriver i boken *Norsk naturfotografi - i et historiskt perspektiv* att dagens naturfotografer inte bara ska visa på det vackra, utan också lyfta fram hoten mot natur. "Sannheten er at det knapt fins urørt natur i Norge", skriver han. I Sverige har Naturfotograferna/N gjort ett uppmärksammat upprop adresserat till myndigheter och skogsbolag, att Sverige måste skydda sina sista gammelskogar från avverkning. Under en dryg månad hade 1200 naturfotografer från 25 länder, samt nio föreningar för naturfotografer och -filmare i Europa, skrivit under uppropet.

Var finns pressfototänkande naturfotografer som vågar dokumentera verkligheten i finsk natur? Är männe orsaken brist på ekologiskt kunnande? Eller saknas modet? Yrkesmässigt arbetande foto-entreprenörer har förstås inte råd att stöta sig med markägare, men ändå resten? Kanske är det dags att skapa en helt ny grupp av miljöfotografer som agerar som pressfotografer; ekologiskt inriktade fotografer som jobbar ihop med miljöjournalister för att dokumentera det som sker med vår natur.

The Chairman of Norske Naturfotografer/NN, writes in the book *Norsk naturfotografi - i et historiskt perspektiv*, that today's nature photographers should not only show the beauty, but also highlight the threats to nature.

In Sweden, *Naturfotograferna/N*, has made a high-profile appeal addressed to authorities and forest companies, that Sweden must protect its last old-growth forests from felling. In just over a month, 1,200 nature photographers from 25 countries - as well as nine associations for nature photographers and filmmakers in Europe - had signed the petition.

Where are pressphoto-thinking nature photographers who dare to document the reality of Finnish nature? Is there a lack of ecological know-how, or is there a lack of courage? Professional nature photo entrepreneurs can't afford to irritate landowners, but what about the rest?

Perhaps it is time to create a whole new group of environmental photographers who act as press photographers, ecologically oriented photographers who work together with environmental journalists to document what is happening to our nature.

Arvostettuihin luontokuvauskilpailuihin, jotka keräävät kymmeniä tuhansia kauniita kuvia, voisi helposti sisällyttää dokumentaarisen ympäristökuvauksen kilpailukategorian. Suomen kielessä tälle kategorialle on valmis sana: *luontokato*. Ruotsin kielestä puuttuu yhtä kuvaileva ja voimakas sana. Norjan valokuvakilpailussa *Nordic Nature Photo Contest* on kilpailukategoria nimeltä ”Uhanalainen pohjoismainen luonto”; hyvä aloite. Vuoden 2022 voittajakuva on hyvä esimerkki ympäristökuvasta, joka kertoo kaiken maisematuhosta (tuulimyllyt tuntureilla).

Jos me luontokuvaajina suljemme silmämme siltä mitä luonnollemme tapahtuu, voimme yhtä hyvin kutsua itseämme joko *wildlife-* tai *maisemakuvaajiksi*.

Ei luontokuvaajiksi.

Omhuldade naturfototävlingar som samlar vackra bilder i tiotusental, kunde gärna inkludera en tävlingskategori för dokumenterande miljöfotografi som uppmärksammar verkligheten i en hårt utnyttjad natur. På finska finns ett färdigt ord för den kategorin: *luontokato* (luonto = natur, kato = förlust). På svenska saknas ett lika talande och slagkraftigt ord. I den norska fototävlingen *Nordic Nature Photo Contest* finns en tävlingskategori som kallas ”Hotad nordisk natur”; ett bra initiativ. Vinnarbilden från 2022 är ett bra exempel på en miljöbild som berättar allt om landskapsexploatering (vindkraftverk på fjälltoppar).

Om vi som naturfotografer blundar för det som sker med vår natur, kan vi lika gärna kalla oss antingen *wildlife-* eller *landskapsfotografer*.

Inte naturfotografer.

Cherished nature photography competitions that collect beautiful images in the tens of thousands, could happily include a competition category for documenting environmental photography that draws attention to the reality of a heavily exploited nature. In Finnish, there is a ready-made word for that category: *luontokato* (luonto = nature, kato = loss). In Swedish, there is no such describing and powerful word.

In the Norwegian photo competition *Nordic Nature Photo Contest* there is a competition category called *Endangered Nordic Nature*; a good initiative. The image that won the competition in 2022 is a good example of a picture that tells you everything about landscape exploitation (windmills in the mountains).

If we as nature photographers turn a blind eye to what is happening to our nature, we might as well call ourselves either *wildlife* or *landscape photographers*.

Not nature photographers.

THE UNIQUE
**ARCHIPELAGO
 SEA**

Operation The Unique Archipelago Sea

Information: Jaakko Ruola
 jaakko.ruola@kolumbus.fi +358 400 317585

Photography in Maasai Mara

Safari with unique low-angle vehicles for wildlife photography

We offer:

- Special modified Landcruisers for low-angle photography
- The vehicle is for only you / your group – not shared with other tourists
- Full day safaris incl photographing in the very best morning and evening light
- High skilled and experienced Maasai guides/drivers
- Off road license can be arranged (recommended!)
- Accommodation in safari tents with ensuite bathroom w/shower & flush toilet
- Safe and good food; breakfast and lunch on the savannah, dinner in the camp
- Focus on photography, no unnecessary costs, gives advantageous price
- Time of year and number of days is flexible

oltepesi.com | mail@oltepesi.com | arnfinnjohansen.com
 Member of the Norwegian Travel Guarantee Fund

WILD NATURE

PHOTO ADVENTURES

FOTOGRAFERA VÄRLDENS NATUR MED OSS

- VARFÖR RESA MED OSS?
- SPECIALISTER PÅ NATURFOTORESOR
 - FOTOGRAFISKT LÄRANDE I FOKUS
 - FOTORESOR I SMÅ GRUPPER
 - VI HAR ALLTID FOTOGRAFERAT PÅ RESMÅLET
 - RESOR FÖR ALLA - NYBÖRJARE OCH ERFARNA
 - EKOTURISM OCH NATURVÅRD I CENTRUM

WWW.WILDNATUREFOTORESOR.SE

Kuusamo and its unique nature invite you
EXPERIENCE NATURE

Kuusamo and its unique nature offer fantastic opportunities for nature photographers throughout the year!

We organise bird watching and bird photography day trips and landscape excursions, as well as workshops, and we rent photography hides to hobbyists, amateurs and professionals alike. From the cover of a hide you can photograph **Golden Eagles, Black Grouse, Capercaillies, Ospreys** and many others at close range.

kuusamonaturephotography.fi | info@kuusamonaturephotography.fi

KUUSAMO NATURE
PHOTOGRAPHY

@kuusamonaturephotography
Instagram icon
Facebook icon

www.wildfinland.org
lassi rautiainen

Wildlife photography in Finland

Autumn - September

Autumn is a great time for different photos! Photograph **Golden Eagles** in Autumn colors and **Sparrow Hawk** playing with **Jays** from the same hide. Combine **Eagle Owl** photography to same tour.

Winter

In winter you will get totally different photos! Finnature's Eagle hides are famous of the action shots. During short winter days we might have up to 10 **Golden Eagles** visiting at the site. Do a raptor photography tour and rent also **Eagle Owl** and **Goshawk** hide from Liminka.

You can rent the hides, book a self drive tour or participate to set departures!

Why Finnature?

Hides and sites designed by professional photographers Jari and Kaisa Peltomäki.

We have 30 years experience

Easy to reach - Oulu, Finland.

- by train or by car
- Oulu has 2nd busiest airport in Finland

Finnature's office is happy to help you plan your trip.

Please contact info@finnature.fi / +358 45 1294264

For more information:

www.finnature.com

www.shop.finnature.com

FINNATURE
GET CLOSE TO NATURE

Liito-orava

Siberian Flying Squirrel guiding

Kuvaesityksiä - opastuksia

Benjam Pöntinen www.pontinen.fi

Se pieni taulupuoti verkossa

Taskurapushop.fi

The little picture shop online

WILDLIFE PHOTOGRAPHY

Hides, Tours & Birding Adventures in Kuusamo and Beyond

Järjestämme kuvauskojupalveluita maakotkan, teeren, metson ja monen muun lajin kuvaamiseen, sekä luontokuvauskursseja ja linturetkiä Kuusamossa vuoden ympäri.

Olemme myös matkanjärjestäjä, joka vie suomalaisia luonnosta kiinnostuneita ihmisiä tutustumaan erilaisiin luontoelämyksiin ympäri maailman!

We offer photo hides for **Golden Eagle, Black Grouse, Capercaillie**, and many other species in the Kuusamo region. We also arrange photo tours and birdwatching trips throughout Finland.

KUUSAMO NATURE
PHOTOGRAPHY

kuusamonaturephotography.fi | info@kuusamonaturephotography.fi

@kuusamonaturephotography

Tuo Suomen luonto sinne, missä ihmiset ovat

[Luontovideo.fi](https://www.luontovideo.fi)

Tilatunnelma

Rauhaa ja viihtyvyyttä asiakkaillesi luontovideoilla

Tilatunnelma on virtuaalinen luontokokemus ja sisustuselementti, joka tuo metsät, järvet, suot ja niiden äänimaisemat osaksi arkea. Palvelu sopii odotus- ja aulatiloihin sekä kauppakeskuksiin, lääkärikeskuksiin tai matkakeskuksiin.

Videot ja äänet toistetaan infonäyttöillä pilvipalvelun kautta. Voit tilata Tilatunnelman olemassa olevaan näyttöön tai uuteen näyttöratkaisuun kuukausimaksulla.

[Luontovideo.fi/Tilatunnelma](https://www.luontovideo.fi/Tilatunnelma)

Tilatunnelman videot sisältävät ammattiluontokuvaaja Petri Koiviston Suomessa kuvaamaa ja äänittämää, korkealaatuista luontomateriaalia.

Tarjoan myös yritysvideoita ja valokuvia, joissa luonto on vahvasti läsnä. Monialaisen median osaajana teen tiivistä yhteistyötä yritysten kanssa ideoinnista julkaisuun.